

[25th August 1955]

SRI S. RAMALINGAM :—“ Sir, on a point of explanation

DEPUTY SPEAKER :—“ What is it that the hon. Member is going to explain? ”

* SRI S. RAMALINGAM :—“ The Hon. Minister said that no case is pending. But, I wish to tell him that the case having the very same number is still pending as a Police case. It is being conducted and notice of summons has also been received. That being the case, I do not know how the Hon. Minister says that no case is pending.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, I have no idea about it.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the proceedings of the Madras Legislative Assembly on Thursday, the 10th February 1955, regarding the discussion on the privilege motion in connexion with the arrest of Sri T. C. Narayanan Nambiar, an hon. Member of this House, which was held in secret be no longer treated as secret.’ ”

The motion was put and carried.

V.—DRAFT SECOND FIVE-YEAR PLAN (DISCUSSION—*cont.*)

* SRI B. VAIKUNTA BALIGA :—“ Mr. Deputy Speaker, the deliberations of the House and the subject-matter on which we are deliberating are of utmost importance and they are of lasting value. I would therefore appeal to all the hon. Members of this House to approach the question with an amount of sympathy and understanding as this is one of the most constructive proposals that has ever been placed before a House like this. On the deliberations, conclusions and decisions that we take will depend to a large extent the future progress of our State. I therefore wish to say again that these deliberations will be looked upon by the future generation as to how their predecessors dealt with subjects of vast importance. Sir, it is needless for me to say that this Second Five-Year Plan is following the First Five-Year Plan. The First Five-Year Plan was very much criticized as lacking, the approach being wrong in very many particulars. The criticisms died down and the achievements of the First Five-Year Plan would reflect very great credit to the Nation. In particular, Madras State has done exceedingly well and has earned the approbation of all sound critics. It is in that light that we are embarking upon the discussion over the Second Five-Year Plan. Sir, hon. Members of this House are fully aware as to what great importance we attach to the deliberations of the annual budget. Every year, what the Government propose to do in the coming year is said with great care and detail in the budget. When compared with the annual budget, I should say that the Second Five-Year Plan is something

25th August 1955] [Sri B. Vaikunta Baliga]

extraordinarily great and good. For the next five years to come, we are going to formulate a scheme whereunder very large sums are going to be spent. That will range between Rs. 200 to Rs. 400 crores, whatever it is, in addition to the annual expenditure that we will be providing for in the budgets from year to year. Those amounts will be spent in the nature of great investment which will yield great and good results much to the benefit of the common man. If we bestow some serious attention to the plans and schemes formulated and also their details under the Second Five-Year Plan, we will be doing nothing but bare justice in the discharge of the duties entrusted to us by our representatives. It is in that light I wish to appeal to my brethren in the House—be they belonging to any party whatsoever, actuated by any ideology whatsoever—in this mighty project of constructive work for the progress of our State, we must all sit down in a calm atmosphere, unswayed by party ideologies and all that, and try to rivet our attention upon settling the details. Sir, it was a painful sight to see that a number of my friends coming from Malabar walked out of the House as a protest against what they called 'bad treatment given to Malabar'. As hon. Members are aware, I come from a sister and neighbouring district which is still far, far away from Madras and that is South Kanara. Those Members say that in order to rivet attention upon the injustice that has been done to Malabar, they walked out. I would appeal to all those hon. Members who have walked out to come in with smiling faces, take part in the discussions and try to put forward their view-points with special emphasis wherever necessary. They can very well press their points before the Government and say that justice should be done to them. It is in that light that I say that we must propound and press upon the Government every one of the schemes that may have to be formulated in our districts. From this point of view only, I wish to repeat and repeat again my appeal and beg of my brothers who have gone out to come back and join in the deliberations of the House. Sir, it is necessary to break the wall of prejudice, if prejudice exists anywhere. But, at the same time, I wish to point out that any non-co-operation of the type that we have witnessed may not serve the purpose for which it has been done. Having said this much on this matter, I wish to state that it is proper that we should all join together so far as the formulation of the several schemes is concerned.

" Sir, if the proposals made before the House now had been made much earlier, it would have given greater time to the hon. Members to study the various aspects of the proposals placed before them and to give their views with greater grace. If this had been done, it would also have been possible to the State Government to discuss the matter with the Central Government. Anyhow, the stage which has been reached in the formulation of the Second Five-Year Plan is only the break-up of the percentage of the various plans for which large sums are going to be spent. Now, even with regard to this break-up, it cannot be said that the Government have the last word. If after the deliberations of this House, any

[Sri B. Vaikunta Baliga] [25th August 1955]

changes are wanted in the matter of reallocation or realignment, I am sure, the Government will certainly yield to such requests wherever there is justice. So, it is but necessary that everyone of us, irrespective of any party affiliation or any other consideration, should join in the deliberations of this House and try to press upon the Government the view-points which we hold so dear to our hearts. Therefore this realignment and reallocation which may emerge out of the deliberations of this House will alone be the last word on the subject. Till then, any premature criticism, though on principle or on distribution under district-wise or territorial units, will not be well-placed. Therefore, I have no hesitation in placing before this House the viewpoints that my district wants me to place. Sir, my district is not one of those six districts that have been selected for the formulation of a plan. I do not know under what circumstances South Kanara was not included as one of the districts. May I say that it is wrong on principle to have selected only those six districts? What is the special merit of those six districts? One district is the same as another district. Why should this Government have selected only those six districts? It may be said that they were selected only for the purpose of experiment. There is no place or need for any experimentation. Because, the time-factor is most important. That being the case, why these six districts should be singled out for this experiment I am unable to understand. Anyhow, that has happened and it serves no purpose to cry over spilt milk. However, it is necessary that every district should be given a fair and proper treatment as has been assured by the Government at all stages and at all levels on the floor of the House and elsewhere.

9-50
a.m.

"Therefore, Sir, I say that so far as the formulation of the Second Five-Year Plan is concerned which is of utmost importance, there should be no hesitation in the mind of anybody, it may please some people, it may not please some other people, it is our elementary duty as representatives of the people in this legislature, we must not hesitate to place our views before this House. It is in that light that I wish to state that so far as South Kanara is concerned there are very many problems. As I told you ours is not a district that has been selected for improvement. Yet we the people, the workers there, the representatives of the people in this House, in the Parliament and all public workers sat round a table irrespective of our party affiliations; be he a member of the Congress Party, be he a member of the Praja Socialist Party or any other party or even the Communist party, political or non-political, we in the district sat round a table and studied the problems of that district which are many and varied. As a result of this consideration, we found that at least a sum of 20 crores of rupees is required for satisfying only a part of the needs of the district.

"Now, Sir, in mentioning that I wish to refer to the report which has been submitted to the Government at a practically what I may call an undisputed time. The House is aware that on a prior occasion the Central Government appointed a Committee presided over by Justice Dhar, to go into the question of formation

25th August 1955] [Sri B. Vaikunta Baliga]

of linguistic provinces. That Committee toured all the areas. It came to South Kanara. It went to North Kanara. It found the conditions in North and South Kanara were appalling and said whatever might be the result of the linguistic provinces whether they be formed or not, the appalling conditions prevailing there was due to the neglect on the part of the Bombay and Madras Governments and deserved the attention of the Central Government at once. That committee recommended the founding of a fund at once for the purpose of relieving the great distress prevailing there. Since then, Sir, something has happened. I cannot say that the district has been neglected as in the past. But the load of neglect in the past has been so heavy that that district requires special attention. I say the whole of the Western Coast has not been properly treated. I do not want to attribute motives for this now. They are desirous of doing justice to all. But when it comes to cumulative action, unit by unit, the districts have not been treated equally. I do not want to lay that now as a charge against the Government. Such expressions of feelings are likely to be nourished and exploited by interested persons.

"In so far as the formulation of the Second Five-Year Plan is concerned, I would like to mention a few points with regard to my district. The result of the study we have made all along about the needs of our district will be presented to the Government in the form of a booklet, where all the needs which were studied with precision and immense labour will be presented for the consideration of the Government. One thing that is certain so far as our district is concerned is, there are many things to be attended to. May I mention a few of them now. Irrigation and power projects have been allotted the largest amount in the Second Five-Year Plan. It has been tragically said, I use the word 'tragically' with deliberation, that so far as the West Coast is concerned and in particular so far as the South Kanara district is concerned, there is no scope for any new irrigation projects. I say, Sir, a great fallacy lies behind this statement. It is said that South Kanara and the West Coast receive plentiful rainfall and therefore it is not necessary to have these irrigation projects. But may I remind all those who say like this that the rainfall is not spread out all through the year and only concentrated in a few months when there is no doubt plentiful rainfall but all the rain falls on the Western Ghats and the rainwater runs away into the sea and thereafter leaves the district dry during the rest of the year. I say it is easy to harness this water for irrigation purposes. We have about 21 perennial rivers. They are so situated in deep valleys. It is not easy to harness the waters of these rivers under the conditions now prevailing for irrigation purposes. But it has not been discovered that it is possible to harness the waters of a few of them. I wish to refer in particular and emphasize and impress upon the Government the desirability of screening and scrutinizing two of the projects. One is Haladi. The reservoir one which has been investigated and which has also been inspected by some of the Hon. Ministers, and in respect of

[Sri B. Vaikunta Baliga] [25th August 1955]

that, a wrong notion prevails that it will be unremunerative. I have examined and studied almost all the schemes, every one of them in the State. I find after this study and scrutiny, that that scheme is the most profitable. Without any levy of betterment contribution, it will yield 0.75 per cent in the least. I find some of the other irrigation projects in other areas do not yield even as much as that. We are told in the district by persons occupying high and responsible positions that in South Kanara irrigation project is not possible. That disheartens the people, makes people lose confidence in the Government itself. I would therefore desire that this proposal should be examined thoroughly and a decision taken.

"Next to this scheme, I wish to refer to another. The mountains in the Western Ghats are so placed by nature that in and around, they form a cup and a basin. If such basins are to be constructed by spending money from Government coffers, lakhs and lakhs of rupees will have to be spent. But here nature has presented that basin. Only a little more has to be added to that by spending a few thousands on this Netravathi river which will give plentiful supply of water for irrigating thousands and thousands of acres. If these two schemes are included in the Second Five-Year Plan, people in the district will feel very happy. People will feel that justice has been done to them. They will at least feel that an attempt has been made to do justice to them.

"Sir, in addition to these two schemes, there are a large number of minor irrigation schemes. In this connection let me refer to the last paragraph of the paper placed on the table of the House. It has been stated there that Malabar will have a special division appointed for investigation of minor irrigation schemes. These schemes in the West Coast occupy a peculiar position. The technique of the structure there is not easily understood by the people on the eastern coast. I wish to say that these minor irrigation schemes when investigated and implemented will cumulatively serve the purpose which will be far more effective than most of the schemes attempted on a large scale in other districts. Sir, these small things put together executed with small investments will out-run the benefit that might have been conferred on other districts by executing large scale irrigation and power projects.

"Then, Sir, from an altitude of about 2,000 feet in the Western Ghats to the level of the Arabian Sea, there are gradients and gradients, and it has been said in the course of the investigation which has been undertaken for the construction of the Mangalore-Hassan Railway that a number of falls are found in this region. Excepting one or two, all the others are said to be eminently suited for the purpose of generation of power. Government will have to spend only a little or less than what they spend on many other power schemes to get power from these falls. These are potentialities and resources of the district which have got to be marshalled.

25th August 1955] [Sri B. Vaikunta Baliga]

“ Sir, with regard to industries I wish to emphasize one particular aspect and I desire that Government should take due note of it. I have in my mind, the deep-sea fishing industry. The House may be aware that there are a large number of places called the minor ports where huge catches of fish are made. These catches are made all along the fore-shore and not at all in the deep-sea. We have immense potential for deep-sea fishing which is not at all attended to. There are at least a lakh of fishermen solely dependent on this industry with a meagre income. If this scheme is implemented, their problem can be solved to a large extent. Nature has provided us with the sea coast and large quantities of fish. About a crore and a half of rupees are realized from this industry. If only a little more scientific method is adopted, by providing steam-boats or motor boats with a speed of 10 to 15 knots to these fishermen, I am sure we can not only double the income but increase it 5 to 10 times. I do not know what has stood in the way of the Government investigating these things. I am sure many things cannot be done in a short time. The hon. the Leader of the Opposition while criticising the Second Five-Year Plan said that many things have not been done by the Government. I was reminded, Sir, in that connection, of the desire of the newly married couple to have a child over-night. I am aware, in the nature of things, human endeavour entails certain amount of delay. It is inevitable. But all the same the pace can be quickened. It is in that light I am saying that the deep-sea fishing industry in South Kanara district deserves better attention. I am sure the Government will not fail to attend to it.

“ Sir, there are many other matters to which I would like to refer. There is the Polytechnic which we have got in Mangalore. It is a nice pile of buildings. I suggest that it be converted into an Engineering College. To-day for the purpose of carrying on constructive work, for building up industries, for building bridges and for everything, we require limitless number of Engineers. Engineering colleges deserve to be increased. Medical colleges deserve to be increased. Are we not shutting our eyes to the vast possibilities that lie before us? With a small investment, the Polytechnic can easily be converted into an Engineering college. If the Government are not able to find the necessary finance, let it be handed over to a private agency. Unless the Government doubt the ability of the private agency, there is no reason why they should not hand it over to them. I desire that the Government should carefully examine it. I have studied the problem and I can say that it does not require more than Rs. 47 lakhs to run a fine Engineering College. What is this Rs. 47 lakhs when compared to the hundreds of Engineering graduates who will be coming out of this college every year and who will be serving the country in various capacities? Let there be no hesitation about it. Sir, it may be stated that the finances of the country do not permit a big venture like this. Not being accustomed to think of such a big amount, there may be a certain amount of hesitation. I am sure that hesitation has now been set at rest by

10
a.m.

[Sri B. Vaikunta Baliga] [25th August 1955]

the generous response that has been given by the public to the loan that was floated recently. Our Government floated a loan of a very small magnitude—7 crores of rupees. I had in my mind nothing less than Rs. 21 crores which they could have easily got. I am sorry that the Government have not been able to absorb all that the people have given. Sir, I know the limitations of the Government and they are not like a private borrower ready and willing to receive everything given by way of deposit or guaranteed loan. But still I do want that the Government should re-examine the whole matter and find out whether it is not possible to get more money from the public. After all that money will be ploughed back to the country in the form of ameliorative work. Therefore, there should be no hesitation in borrowing further from the public.

“Sir, in this connection I wish to say that the Medical College that is being run in South Kanara deserves better attention at the hands of the Government. Medical colleges ought to be sponsored and conducted by the Government and that is the basic rule. There is no doubt about it. At any rate, under the circumstances that now exist, it is but proper that the Government should run it. When the Government are not able to run it and something is attempted by private enterprise in that direction, it deserves to be looked at with sympathy.”

SRI K. VINAYAKAM:—“On a point of order, Sir. Is there any representative of the Cabinet to hear what the hon. Member is now saying on the floor of this House?”

DEPUTY SPEAKER:—“The hon. Leader of the House has just left.”

(At this stage the Hon. Sri S. S. Ramasami Padayachi entered the House and occupied the Treasury Bench.)

DEPUTY SPEAKER:—“Now an Hon. Minister is present.”

* SRI B. VAIKUNTA BALIGA:—“Sir, I shall resume the thread. Though what I have stated just now may not fall directly into the ears of the Hon. Minister, I am sure, it will receive proper attention at the hands of the Government.

“Sir, I was dealing with the question of the Medical College we have got in our district. Though the District Headquarters Hospital has been upgraded, still it falls short of the requirements of a teaching institution. Now, the position is that the Government have committed themselves to afford clinical facilities for the students after their graduation. The importance of the clinical facilities can never be minimised. Here is the undertaking given by the Government to give clinical facilities. Here is a private agency which is struggling very hard to impart the most efficient kind of education in that institution. It is stated that it is in no way inferior. Now a very unique combination of opportunities has come—the upgrading of the hospital and the expansion of medical relief. So, it is but proper that the Government, in the

25th August 1955] [Sri B. Vaikunta Baliga]

formulation of the Second Five-Year Plan, should make adequate provision for the running of the hospital and for the starting of various clinics like the Tuberculosis Clinic, Leprosy Clinic and the Venereal Clinic. All these clinics are so essential for the efficient running of the medical college.

“ Sir, the district of South Kanara is composed of an area of 4,004 square miles with 796 villages and 28 revenue firkas. With all these, if a break-up of figures has to be arrived at, we have no objection to take the population as the basis for spending money in a district. Sir, in the pamphlet relating to the Second Five-Year Plan circulated to hon. Members of this House, it is stated that firstly the population basis and secondly the backwardness of the district will be taken into consideration while framing the Plan. Sir, in that respect also—I will not call that a qualification for my district—South Kanara fulfils those two conditions, for it is now placed in an unfortunate and pathetic position. Our district is a backward district and the Government should treat it with special attention. Judged by that test, it deserves every encouragement from the Government. It is stated that the next test is going to be resources of the district. The resources of the South Kanara district have never received proper attention it deserves—I am saying this very advisedly. The huge forest resources have been untapped because we do not have sufficient means of communication. The length of the railway line is only 64 miles—a very small strip. We have suggested that the railway line should be extended from Mangalore to Bombay. I would appeal to the Hon. Minister present here to make a special note of it and pass it on to his colleagues in the Cabinet so that the necessity for the railway link from Mangalore to Bombay which looks so essential even at a glance at the map, should not be overlooked, in the competing claims of so many branch lines that have been suggested. I am sure, judged on merits, this request coming from a small, feeble and weak district will receive all the sympathy that it deserves. Sir, our problem is well-known to every one of the Hon. Ministers who have come to our district.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member has already taken more time and he must finish his speech in a few minutes.”

* SRI B. VAIKUNTA BALIGA :—“ Sir, I was not aware of the time-limit fixed for each hon. Member. I will finish my speech within five minutes.”

DEPUTY SPEAKER :—“ Anyhow, the hon. Member will try to finish his speech soon.”

* SRI B. VAIKUNTA BALIGA :—“ Sir, I was mentioning about the condition of the district with regard to roads and bridges. The red dust which clouds every visitor is such that has made them feel that the roads require immediate attention. A number of bridges have also to be constructed. We have got the largest number of ferries in the district.

19-10
a.m.

[Sri B. Vaikunta Baliga] [25th August 1955]

"As the hon. Deputy Speaker has already intimated that there are many more to speak after me, I do not wish to engage the attention of the House for a long time. As I have already said, we have studied these problems in detail. I have got the monograph with me ready, and I will present it to the Government. I have to mention only one thing in this connexion. A request was made to the District Collector to convene a meeting of the District Development Board to consider the various aspects of the proposals made by us and present them to the Government. Naturally the District Collector being an officer controlled by the rules and regulations of the Government could not comply with the suggestion. We were given a reply that the district of South Kanara was not one among the six districts that had been chosen by the Government for detailed study. May I say, in this connexion that though six districts have been chosen for detailed study, any representations that we make should be received, scrutinized and forwarded to the Government. It is in that light that we propose to give to the Government proposals regarding the various requirements of the district which we intended to send to the Government through the District Development Board. I hope the Government will receive them kindly and give a generous treatment to them. When the break-up figures of the various districts are known, I request that details like selection of projects, what relative priority should be given to the different projects, how they should be equitably spread over, etc., may be judged and executed by the Government in concurrence with the wishes of the representatives of the districts in the Assembly be they of any party whatsoever—the Congress, the Praja Socialist Party or the Communist Party. Sir, in this constructive work, we from the district of South Kanara maintain no differences even on account of party ideology. I may assure the Government that whatever money that is given to the district will be spent to the best advantage. I thank you, Sir, for giving me this opportunity to speak."

DEPUTY SPEAKER:—"I fix a time-limit of 15 minutes for each speaker. Hon. Member Sri D. Krishnamurthy Gounder will now speak."

* SRI D. KRISHNAMURTHY GOUNDER :—"அன்புள்ள உயர்திருவாளர் உதவிதலைவர் அவர்களே, இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்ட நகல் மீது செய்யும் விவாதத்தில் கலந்து கொள்ளாமல், எதிர்க்கட்சியிலுள்ள நமது மலையாளத் தோழர்கள் வெளியேறியது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயமாகும். இந்த மாதிரி நடக்குமென்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தைத் தான் நாம் குறை கூறவேண்டும். காரணம், அவர்கள் எப்பொழுது ஆந்திர ராஜ்யத்தைப் பிரித்தார்களோ, அப்போதே மொழிவாரி அடிப்படையில் மாகாணங்களை ஏற்படுத்தி, மலையாள ராஜ்யத்தையும் பிரித்திருந்தால், இந்த மாதிரியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்காது. அந்த மாதிரி செய்யாமல், தற்போது ஏற்பட்டிருக்கும் நிலைமையைப்போன்ற, நிலைமைகளை வளர் விட்டுக்கொண்டே வருகிறார்கள். ஆந்திர மாகாணத்தை மாத்திரம் மொழி அடிப்படையில் பிரித்து விட்டு, இந்த நாட்டிலுள்ள ஏனைய மாகாணங்களை அதே மொழிவாரி அடிப்படையில் பிரிக்க அவர்கள் ஏன் அஞ்சுகின்றார்கள் என்பது எனக்கு புலப்படவில்லை. ஏதோ ஒரு நாடகமாக, மொழிவாரி மாகாணங்களை

25th August 1955]

[Sri D. Krishnamurthy Gounder]

அமைக்கண்டுமென்று ஒரு தனிக்குழுவை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்தக் குழுவின் அறிக்கையும் இன்னும் வெளிவரவில்லை. அப்படியே அது வெளிவந்தாலும், அதற்கு எவ்வளவு மதிப்பு அளிப்பார்கள் என்பதும் நமக்குத் தோன்றவில்லை. அது எப்படியிருந்தாலும், இன்னமும் காலம் தாழ்த்தாமல், உடனடியாக ஆங்காங்கு மொழிவாரியாக மாகாணங்களை ஏற்படுத்தி, அந்தந்தப் பகுதி மக்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளை அவரவர்கள் செய்து கொள்ள உரிமையளிக்க வேண்டிய முயற்சிகளை நமது சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்ட காலம் முடியும் கட்டத்தில் உள்ளது. இன்னும் சற்றேரக்குறைய நான்கு திங்கள்கள் தான் எஞ்சியிருக்கின்றன. இந்த முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் மூலம் ஆங்காங்கு நீர்ப்பாசன வசதிகளை ஏற்படுத்தி விட்டதாகவும், உணவு உற்பத்தியை அதன் விளைவாக அதிகரித்து விட்டதாகவும், அரசாங்கத்தார் தங்களுடைய அறிக்கையில் கூறுகின்றார்கள். ஆனால், என்னிப்பொருத்த வரையிலும், எதிர்பார்த்த அளவிற்கு சர்க்கார் செய்யவில்லை என்று தான் தான் குறை கூறவேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் ஏதோ சில திட்டங்களை ஆங்காங்கே நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள் என்றாலும், போதுமான அளவிற்கு உணவு உற்பத்தியை பெருக்க வகை செய்யவில்லை. நான் ஏன் அவ்வாறு கூறுகின்றேன் என்றால், நமது நாடு பிரதானமாக ஒரு விவசாய நாடு. மிகுந்த பரந்த நிலப்பரப்பில் விவசாயம் செய்யும் நாடு இது. பரந்த அளவில் விவசாயம் செய்த போதிலும், அதற்கு ஏற்றாற்போல் மகசூல் வருவதில்லை என்று தான் நம் நாட்டு புள்ளி விவர கணக்கிலிருந்து தெரிய வருகிறது. ஆனால் அதே சமயத்தில், மற்ற நாடுகளை எடுத்துப் பார்ப்போமேயானால், அந்த நாட்டு மக்கள் சொற்ப நிலப்பரப்பில், விவசாயம் செய்து அதிலிருந்து நம்மை விட பண்கடங்கு மகசூலை அடைகிறார்கள். அந்த நாடுகளில் உணவு உற்பத்திப் பெருக்குக் கணக்கை நாம் எடுத்துப் பார்த்தால், இன்னமும் நம் நாடு கீழ் நிலையில் இருப்பது நன்கு தெரியவரும். இந்த விளைவில் உள்ள ஏற்றத் தாழ்வுக்கு காரணம், முக்கியமாக நம் நாட்டு விவசாய மக்களிடையேயுள்ள வறுமையேயாகும். விளைவை பெருக்க வேண்டிய வகை செய்ய, விவசாய மக்களிடம் தேவையான பொருளில்லை. மேலும், நமது அரசாங்கமும், விவசாயம் செய்கின்றவர்களுக்கு தக்க ஊக்கம் அளிக்கவில்லை. அதோடு மட்டுமில்லாமல், விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ள வர்களிடையே ஒரு கிலியையும் ஏற்படுத்தி விட்டிருக்கிறார்கள். எதற்கெடுத்தாலும் நிலச்சீர்திருத்தம் கொண்டு வரப்போகிறோமென்றும்; மிராசதாரங்களையும், நிலப்பிரபுக்களையும் ஒழித்துக் கட்டப்போகிறோம் என்றும் கூறி ஒரு கிலியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இதன் சாரணமாக, விவசாயத்தில் ஈடுபடும் மக்கள், தங்கள் பொருளை அதில் போடுவதா அல்லது அந்தப்பொருளைக் கொண்டு வேறு ஏதேனும் புதிய தொழில்களை ஆரம்பிப்பதா அல்லது கிராமத்தை விட்டு நகரத்திற்கு வந்து விடுவதா என்ற குழப்பத்தில் ஆழ்ந்து அச்சப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே விவசாய தொழிலுக்கு பாதகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்கூற நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

“மேலும், நமது நாட்டில் உணவு தான்யங்கள் பெருகிவிட்டது, மக்களின் குறைகளை தீர்த்துவிட்டோம் என்று அரசாங்கத்தினர் கூறுகின்றனர். ஆனால், உண்ணலையில் நம் நாட்டிலே இன்னும் வறுமை ஒழிந்தபாடிடில்லை. சரியாக எல்லோருக்கும் உணவு கிடைக்க வழி ஏற்படவில்லை. நான் இவ்வாறு கூறுவது குறித்து ஒருவரும் ஆத்திரப்படக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்னமும், ஆங்காங்கே, முக்கியமாக நகரங்களில், எவ்வளவு பேர்கள் உணவுக்காக அவதியுறுகின்றனர் என்பதை எடுத்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை என்றே நான் கருதுகிறேன். நகரங்களில் அன்றாடம் நாம் அனேக தெருக்களில் பிச்சைக் காரர்கள், குப்பைத் தொட்டிகளருகில், கேவலம் மிருகங்களைப்போல் உணவுக்காக போட்டியிடும் காட்சிகளைக்காண்கிறோம். அதுவும், புண்ணிய நாடு, புனித நாடு, அவதாரங்கள் மற்றும் மஹாத்மாக்கள் தோன்றிய நாடு என்று சொல்லப்படுகின்ற, இந்த நம்முடைய நாட்டில் இத்தகைய நிலைமை

[Sri D. Krishnamurthy Gounder]

ட
L தகே -gust 1955

இருக்கிறது. இந்த வறுமை நிலையை ஒழித்துக்கட்ட ததத இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலாவது முயற்சி செய்வார்களா என்று கேட்க ஆசைப்படுகின்றேன்.

“மேலும், இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்ட சம்பந்தமாக நமது மாகாண சர்க்கார், வடநாட்டு சர்க்காரிடம் காவடி எடுத்துச்சென்றார்கள். ஆனால் கிடைத்த தொகையோ மிகவும் சொற்பம்தான். நமது சர்க்கார் கொண்டுபோன திட்டத் தொகையில் சரி பாதி வெட்டி, துண்டு போட்டு அனுப்பிவிட்டார்கள். எதற்கெடுத்தாலும் நாம் வடக்கு நோக்கி தவம் கிடக்க வேண்டியிருக்கிறது. நாம் ஏதோ வெள்ளையர்கள் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டுவிட்டோம், அதனால் சுதந்திரமாக வாழ்கின்றோம் என்று சொல்லுகிறோம். உண்மையிலே நாம் வெள்ளையன் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டிருந்தபோதிலும்கூட, வடநாட்டு ஆதிக்கத்திலிருந்து இன்னும் நாம் விடுபடவில்லை. வடநாட்டு சர்க்கார் எல்லா விஷயங்களிலும் தென்னாட்டை புறக்கணித்து வருகிறார்கள். இலங்கை வாழ் இந்தியர்களில் தென்னாட்டு மக்கள்தான் அதிகமாக இலங்கையில் வாழ்கின்றார்கள். குறைகளை தீர்க்க வடநாட்டு சர்க்கார் முற்படவில்லை. தென்னாட்டில், கன ரக தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு, தனியாக குழு ஒன்றை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம், அதை செய்யப்போகிறோம், இதைச் செய்யப்போகிறோம், என்று பேச்சளவில் சொல்லுகிறார்களே தவிர, நடைமுறையில் ஒன்றும் செய்தபாடில்லை. வடக்கே 2, 3 எஃகு, உருக்கு தொழிற்சாலைகளையும் மற்ற கன ரக தொழிற்சாலைகளையும் ஆரம்பிக்கப் போவதாக நேற்று செய்திதாள்களில் படித்தோம். தென்னாட்டைபற்றி அவர்கள் யாதொரு கவலையும் கொள்ளாமல், வடக்கிலிருந்து வரும் முதலாளிமார்களுக்கும் மற்றும் தனிப்பட்டவர்களுக்கும் சலுகை அளிக்க முயற்சி செய்கிறார்களே ஒழிய, மற்றபடி எந்தவிதத்திலும் தென்னாட்டவர்களை, குறிப்பாக தமிழ் மக்களை உயர்த்த யாதொரு முயற்சியும் எடுக்க முற்படுவதில்லை. ஆகவே தமிழ் மக்களாகிய நாம் முன்னேறவேண்டுமென்றால், உலகின்கண் நாமும் தமிழர்களாக தலை நிமிர்ந்து வாழவேண்டுமென்றால், தனியரசு ஏற்பட்டால்தான் முடியுமே தவிர, வடநாட்டு சர்க்காரை கெஞ்சிக்கொண்டிருந்தால் முடியாது, மாற்றுக் கட்சிக்காரர்கள் கூறுவதுபோல, நாம் எல்லோரும் ஒன்றாக நின்று தமிழரசு தனியாக வேண்டுமென்று முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று கோட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“மேலும், இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்ட நகல் மீது விவாதத்தைத் தொடங்குமுன் ஒரு யாதாஸ்தை சர்க்கார் சபையில் சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். அது மிகவும் நன்றாகத்தானிருக்கிறது. இந்த திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டியவர்கள் சர்க்கார், ஆனால், அப்படி அமுலுக்கு கொண்டுவரபோதுமான பணம் கிடைக்குமா என்பதை நாம் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கவனிக்கவேண்டியிருக்கிறது. நமது கனம் அமைச்சர் அவர்கள், இன்னும் அதிகமான வரிகளை மக்கள்மீது போட்டுத்தான் இந்த திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவரமுடியும் என்று கூறினர். தற்போது, இந்தியா பூராவும் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், எல்லா மாகாணங்களையும்விட நமது மாகாணத்தில்தான் அதிகமான அளவு வரி விதித்திருக்கிறார்கள். அதிகமாக இங்குதான் மக்கள் சர்க்காருக்கு வரி செலுத்துகிறார்கள் என்பது இம்மாகாண புள்ளி விவர கணக்கிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். ஆகவே இந்நிலையில், மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து போதிய பணத்தை பெற்றுத்தான் திட்டத்தை அமுல் நடத்தவேண்டுமேயல்லாது, மேலும் இந்த மாகாண மக்களின் மீது உள்ள வரிப்பளுவை அதிகப்படுத்தி நிறைவேற்றக்கூடாது என்று கூற ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால், இதர மாகாண மக்களைவிட, இந்த மாகாண மக்களின் சராசரி குடும்ப வருவாய் மிகவும் குறைந்தது என்பதாக கணக்கிலிருந்து அறிகிறோம். ஆகவே, மேலும் வரியை சுமத்திக் கொண்டு போவதால் மிகவும் பாதகம்தான் ஏற்படும் என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

“மேலும், கன ரக தொழில்களை தென்னாட்டில் ஏற்படுத்தும் வகையில், சேலத்தில் ஒரு இரும்புத் தொழிற்சாலையை நிறுவுவதுடன், மற்றும் அங்கு கிடைக்கும் பல பொருட்களை ஆராய்ச்சியாளர்களைக் கொண்டு

25th August 1955]

[Sri D. Krishnamurthy Gounder]

ஆராய்ந்து பார்த்து, அவற்றை உபயோகப் படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்த இரும்புத் தொழிற்சாலை, நெய்வேலியில் நிலக் கரி எடுப்பது சாத்தியப்பட்டால்தான் நிறுவப்படும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது எப்போது சாத்தியமாகும் என்பது இன்னும் நிச்சயமாக தெரியவில்லை. எனினும் கூடிய சீக்கிரமே ஒரு இரும்புத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“மேலும், சேலத்தில் magnesite சுண்ணாம்பு இவைகளெல்லாம் அகப்படுகின்றன. இந்த magnesite என்ற பொருளானது வெள்ளைக் கார கம்பெனியாலும், வடக்கேயிருந்து வந்த முதலாளிகளாலும் எடுக்கப் பட்டு வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. அதாவது ஜப்பான் முதலிய நாடுகளுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. இந்த மூலப் பொருள்கள், வெளி நாடு களுக்கு சென்று, வேறு பொருள்களாக நம் நாட்டுக்கு அனுப்பப் படுகிறது. அவற்றை கொள்ளை லாபத்திற்கு விற்கிறார்கள். அவ்வாறு இல்லாமல் இந்த மூலப் பொருள்களை நாமே எடுத்து, இந்த நாட்டிலேயே அவைகளை வியாபார பொருள்களாகச் செய்து நம் நாட்டு மக்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் பயன் தரத்தக்க விதத்தில் செய்தால், இந்த நாடு முன்னேற்ற மடையும். அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

DEPUTY SPEAKER :—“The hon. Member's time is up.”

* SRI D. KRISHNAMURTHY GOUNDER :—“இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலாவது, தனிப்பட்டவர்களுக்கு சலுகையளிக்காமல் விவசாயம் உபட எல்லாவித தொழில்களையும், கூட்டுறவு முறையிலோ அல்லது சர்க்காரே ஏற்று நடத்தினால் மிகவும் நன்மை தரும். அப்போது தான் மக்களின் வாழ்க்கை நிலை உயரும்.”

DEPUTY SPEAKER :—“The hon. Member must speak to the point. He should speak only about the Second Five-Year Plan and not refer to other matters.”

* SRI D. KRISHNAMURTHY GOUNDER :—“நான் இந்த திட்டத் தைப்பற்றிக் கூறினேன். இந்த திட்டத்தை தயார் செய்தவர்கள் மிகவும் உன்னதமான நோக்கத்துடன்தான் செய்திருக்கிறார்கள். நேற்று நமது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கூறியதுபோல நமது அரசாங்கத்தில் உள்ள முதல்தரமான, உத்தியோகஸ்தர்களுடன்தான் திட்டம் தயாராகி இருக்கிறது. உயர் திருவாளர் காமராஜ் அவர்கள் இவ்வரசாங்கத்தை ஏற்று நடத்த வந்தது முதல் உயர்தரமான உத்தியோகங்களில் மிகவும் நேர்மையும், ஒழுங்கும், பண்பும் உடையவர்களை நியமித்து இருப்பது மெச்சத் தகுந்த விஷயம். அதை மிகவும் பாராட்டவேண்டும். இருந்தாலும் அவர்கள் தயார் செய்திருக்கும் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு பணம் வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த வழி நமது நிதி அமைச்சர் செய்து கொடுத்தால், அவர்கள் இந்த திட்டத்தை மிகவும் வெற்றிகரமாகவும் மக்களுக்கு உபயோககரமாகவும் நிறைவேற்றுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே அதற்கு ஆவன செய்யுமாறு நான் பீண்டும் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

“இப்படிப்பட்ட திட்டங்களை தயாரித்தும் நல்ல அதிகாரிகளை நியமித்தும் இருக்கிற ஆட்சியைப்பற்றி உயர்திருவாளர் இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் பம்பாய் மாநிலங்களில் பேசியது பொறுப்பு வாய்ந்ததாகத்தோன்ற வில்லை. அதை பலர் பத்திரிகைகளில் படித்திருக்கலாம். அவர் மாநிலங்களில் அவருடைய இனத்தாரிடையே பேசும்போது அவர்களை நோக்கி சொல்லி இருக்கிறார். “நீங்கள் மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலிகள், ஏனென்றால் நீங்கள் உங்கள் பிறந்த நாட்டைவிட்டு இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் வந்திருக்கும் இராஜ்யத்தில் மிகவும் நன்றாக ஆட்சி நடக்கிறது. ஆனால் சென்னையிலோ, இவ்வாறு இல்லை,” என்று. அவர் என்ன காரணத்தினால் எதைக் கொண்டு கூறினார் என்பதை நாம் யூகிக் இடமில்லை.”

10-21
a.m.

[Sri D. Krishnamurthy Gounder]

[25th August 1955]

ஆனால் ஒன்று மட்டும் அவருக்கு உதித்திருக்கலாம். நாம் பதவியை விட்டுப்போய் விட்டோமே, நம் இனத்தவருக்கு நாம் உதவி செய்ய முடியவில்லையே என்ற ஒரு ஏக்கம் மட்டும் அவருடைய உள்ளத்தில் எப்போழுதும் இருந்துகொண்டிருக்கும். ஆகவேதான் அவர் அவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். அவர் இங்கு மேல் சபையில் அங்கம் வகிக்கிறார். அங்கே இவ் வாட்சியை கண்டித்திருக்கலாம். இல்லையென்றால் நம் நாட்டு பொது மக்களிடத்தில்தான் ஆட்சியை கண்டித்திருக்கலாம். இந்த அரசாங்கம் வேண்டாம், வேறு அரசாங்கம் வரட்டும் என்று பேசியிருக்கலாம். ஏன் அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லையென்று நான் அவரைக் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

“சேலம் ஜில்லாவானது ஒரு பிற்போக்கான ஜில்லா. அங்கு கல்வி அதிகம் கிடையாது. நீங்களுடைய பார்த்திருக்காலம், அங்கு படித்தவர்கள் சொற்பம் என்பதை. அண்மையில் நமது கல்வி அமைச்சர் அங்கு சென்றபோது சேலம் ஜில்லாவில் படித்தவர்கள் அதிகமாக இல்லை, ஆகவே நன்றாக படியுங்கள் என்று சொல்லி இருக்கிறார். அவ்வாறு படிப்பதற்கு அவர் வசதி செய்து தரவேண்டும். ஆனால் அவர் மக்கள் பண உதவி செய்தால்தான் அங்கு கலாசாலை ஏற்படுத்தமுடியும் என்று எதிர்பார்க்கிறார். அடிக்கடி சொல்லியும் வருகிறார். ஆனால் அங்கு உள்ள மக்களுக்கு உதவி செய்வதற்கான பொருளாதார வசதி இல்லை. கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவிலே ஆலைகள் பெருகி இருக்கின்றன. குபேரர்கள் வசிக்கிறார்கள். ஆகவே எடுத்தவுடனே கொட்டிக் கொடுத்து விடுகிறார்கள். அவ்வாறு சேலத்தில் எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆதலால் இந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்திலாவது இரண்டு கலாசாலைகளை சேலம் ஜில்லாவில் ஏற்படுத்த வேண்டும். தொழிற் பயிற்சி கல்லூரி ஒன்றும், ஆர்ட்ஸ் கல்லூரி ஒன்றும் ஏற்படுத்த முயற்சி செய்யவேண்டும்.

“மேலும், சேலம் ஜில்லா அநேக பழங்கள் உற்பத்தியாகிற இடமாக இருக்கின்றன. ரஷ்யாவுக்கு சென்ற நமது பிரதமர் உயர்திருவாளர் பண்டித நேரு மாம்பழத்தினால் ரஷ்ய பிரதமரை மயக்கி விட்டார் என்று நாம் படிக்கிறோம். ஆகவே சேலத்தில் உற்பத்தியாகும் பழங்களை மற்ற வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்ப வசதி செய்து தரவேண்டும். நம்முடைய நாட்டுக்கு ஆஸ்டிரேலியா போன்ற வெளிநாடுகளிலிருந்து பக்குவப் படுத்தப்பட்ட பழங்களை வரவழைக்கின்றோம். அவைகள் அன்றிருத்த பழங்களை போல் இருக்கின்றன. அவ்வாறு நம் நாட்டிலிருந்தும் பழங்களை அனுப்ப ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

“சேலம் ஜில்லாவில் புதிய நீர்த்தேக்கத் திட்டங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. இந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் தொடர்பையாறு திட்டமும், ஒரு தாலுக்காவில் அஞ்செட்டியாறு திட்டமும் சேர்ந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்க விஷயம். இதை உடனடியாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இன்னும் ஆங்காங்கே இருக்கும் சிறு நீர்த்தேக்கத் திட்டங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு சேலம் ஜில்லாவைப் புறக்கணிக்காமல் அதை நல்ல நோக்கத் துடன் பார்த்து அதற்கு தகுந்த உதவி செய்யவேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொண்டு என் சிற்றுவாரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

10-29
a.m.

* SRI M. P. PERIYASWAMY :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் முக்கியமாக அணைக்கட்டுகளுக்கும், மின்சார வசதி செய்து கொடுப்பதற்கும் நல்ல திட்டங்களைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அவைகளையே முக்கியமாக கருதப்பட்டு வருகிறது. வெள்ளையரை வெளியேற்றிய பிறகு இந்தியா பூராவிலும் உள்ள பிரதேசங்கள் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதாலும் சில பிரதேசங்களுக்கு வேண்டிய திட்டங்களைப் போட்டிருப்பதாலும் அவைகள் தங்களுடைய சுயதேவைகளை பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியும். காலஞ்சென்ற கனம் சத்யமூர்த்தி அவர்கள் ஒரு காலத்தில் ஒன்று சொல்லியிருப்பது இப்பொழுது என்னுடைய ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. கங்கை நதியைக்கூட தாம்பரவணி வரையிலும் கொண்டு போகலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார். தெற்குப் பக்கம் பள்ளமாக இருப்பதாலும் வடக்குப் பக்கம் மேடாக இருப்பதாலும் கங்கையில் பிரவாக் காலத்தில்

25th August 1955] [Sri M. P. Periyaswamy]

வரக்கூடிய தண்ணீரை வடக்கிலிருந்து தெற்கு வரையில் கொண்டு வரலாம் என்று அபிப்பிராயம் கூறியிருக்கிறார். இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு ஆற்றையும் சேர்த்து அவைகளின் மூலமாக கங்கைத் தண்ணீரைக் கொண்டு போகலாம் என்றும் அபிப்பிராயம் கூறியிருக்கிறார். ஒவ்வொரு ஆற்றிலும் குறுக்கே வெட்டி ஒவ்வொன்றையும் சேர்த்து அதன் மூலமாக தாம்பரபரணி வரையில் கங்கைத் தண்ணீரைக் கொண்டு போகலாம் என்று கூறியிருக்கிறார். அந்த அந்த ஆற்றில் வெள்ளம் வரும் காலங்களில் அந்தத் தண்ணீரை எடுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் எடுத்துச் சென்றால் ஒவ்வொரு இடத்தையும் சாகுபடிக்குக் கொண்டு வரலாம். நமது சென்னை ஸ்டேட்டில் இப்பொழுது காவேரிதான் ஜீவநதியாக இருக்கிறது. அதிக மழை காலத்தில் மற்ற ஆறுகளில் வரும் தண்ணீர் இப்பொழுது சமுத்திரத்தில் போய் விழுந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தண்ணீரை கால்வாய்களின் மூலமாக எடுத்துச் சென்று ஒவ்வொரு ஆற்றுக்கும் கொண்டுபோனால் ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் தண்ணீர் வசதி கிடைக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இந்தத் திட்டத்தை வரப் போகும் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் எடுத்துச் செய்தால் வசதியாக இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. அதை இந்த சமயத்தில் நான் சர்க்காருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“இரண்டாவதாக கொல்லிமலை மீது அநேகம் ஊர்கள் இருக்கின்றன. கொல்லிமலையில் ரோடு இல்லாததினால் எந்த அதிகாரியும் போய் பார்ப்பது கிடையாது. அங்கு பல ஜனங்கள் வசிக்கிறார்கள். அங்கு பல நீரோட்டங்கள் இருக்கின்றன. அங்கு விவசாயத்திற்கு வேண்டிய வசதிகள் அதிகமாக இருக்கின்றன. அங்கு பல குன்றுகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஓடைகளிலும் தண்ணீர் நிறைய ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது. அங்கு தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்து வசதிகள் செய்து கொடுத்தால் இன்னும் அதிகப்படியான நிலத்தை சாகுபடிக்குக் கொண்டு வருவதற்கு வசதி ஏற்படும். மின்சார உற்பத்தி செய்வதற்கு வசதி ஏற்படும். கொல்லிமலையில் அரப்பள்ளிஸ்வரன் கோவில் இருக்கிறது. அங்கு ஒரு ஓடை இருக்கிறது. அங்கிருந்து தண்ணீர் 400 அல்லது 300 அடி உயரத்திலிருந்து கீழே விழுகிறது. அதையும் செங்குத்தாக விழுகிறது. அப்படி தண்ணீர் செங்குத்தாக விழுவதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டால் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்வதற்கு வசதியாக இருக்கும். அதை நிபுணர்களைக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அதை எடுத்து நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இப்பொழுது இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் மூலம் கொல்லிமலையில் ரோடு போடப்போவதாகத் தெரியவருகிறது. அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. சாங்ஷனும் ஆகிலிட்டு. இப்பொழுது சர்வே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கொல்லிமலையில் ரோடு போடப்பிறகு அங்கே காபி தோட்டம், மற்ற எல்லா விதமான தோட்டங்களையும் பயிர் செய்வதற்கு வசதியாக இருக்கும். அங்கு சாகுபடி செய்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளும் இருக்கின்றன. வரப்போகும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் கொல்லிமலையில் வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தால் அங்கு இருக்கும் ஜனங்களுக்கு நல்ல வசதி ஏற்படும். கீழே இருக்கும் ஜனங்கள் மேலே வந்து சாகுபடி செய்வதற்கு முடியும். மற்றும் அங்குள்ள ஊர்களில் பல தொழிற்சாலைகளையும் அமைக்கலாம். அதன் மூலம் நமக்கு வேண்டிய பொருள்களையும் நாம் அடையலாம். அங்கு விளையும் பொருள்களை மற்ற இடங்களுக்கு அனுப்பினால் மலையில் வசிக்கும் ஜனங்களுக்கு அதிக நன்மைகள் உண்டாகும்.

“சேலம் ஜில்லா, நாமக்கல் தாலுகா-கொள்ளிமலை-என்னுடைய பிரதேசம்-கொல்லிமலையில் அதிகமான ஜனத்தொகை இருக்கிறார்கள். இருந்த போதிலும் அங்கு வேண்டிய பள்ளிக்கூடம் கிடையாது. இருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் உபாத்தியாயர்கள் போவது இல்லை. அதனால் ஜனங்கள் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ரோடு வசதி ஏற்பட்டு விட்டால் எல்லா விதமான சௌகர்யமும் ஏற்பட்டுவிடும். அங்குள்ள அப்பள்ளிகளுக்கு மத்தியான உணவு போடவேண்டும்.

“காவேரி நதியில் அதிகமாக பெருக்கு எடுக்கும் காலங்களில் நாமக்கல் தாலுகாவிலுள்ள ஏரிகளை நிரப்பிக் கொள்ளலாம். கால்வாய் மூலமாக அந்த ஏரிகளுக்கு தண்ணீர் பாய்ச்சிக்கொண்டு சாகுபடிக்கு எடுத்துக்

[Sri M. P. Periyaswamy] [25th August 1955]

கொள்ளலாம். மழை இல்லாத காலங்களில் ஏரியிலுள்ள தண்ணீரை எடுத்து விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். 2,000 அல்லது 3,000 ஏக்கர் நிலத்தை சாகுபடிக்குக் கொண்டு வரலாம். அதனால் காவேரியில் தண்ணீர் பெருக்கு எடுக்கும் காலங்களில் கால்வாய்கள் மூலமாக அந்தத் தண்ணீரை எடுத்துக்கொண்டு வந்து அங்குள்ள ஏரிகளில் நிரப்பிக் கொள்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அங்குள்ள குடியானவர்கள் அதற்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கொடுத்து உதவுவதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்து கொடுத்தால் அதற்கு வேண்டிய பணத்தைக் கொடுக்கிறோம் என்று அவர்கள் விண்ணப்பம் மூலமாக அரசாங்கத்திற்கு தெரிவித்திருக்கிறார்கள். முசிரி தாலுக்கா நாகநல்லூர் குடிகளும் மனு அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

“அத்துடன் காவேரி ஆற்றில் பெருக்கு ஏற்படும்போது கரைகளை அரித்துக் கொண்டு போகிறது. அதைத் தடுப்பதற்கு வழி இல்லாமல் இருக்கிறது. அதைத் தடுக்க வேண்டுமென்று எவ்வளவோ மனுக்கள் போட்டும் இருக்கிறார்கள். என் மூலமாக இன்னும் அதைத் தடுப்பதற்கு வழி இல்லை. ராமநாதபுரத்தில் சமுத்திரக்கரை அரிப்பைத் தடுப்பதற்காக கோடிக் கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். ஆனால் காவேரியில் அப்படிப்பட்ட ஏற்பாடு செய்வதில்லை. பல வருஷங்களாக ஜனங்கள் அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தும் இன்னும் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. நானும் 15 வருஷங்களாக இதைப்பற்றி போராடிக்கொண்டு வருகிறேன். இதுவரையிலும் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை வருத் தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“திருப்பூர்-கிருஷ்ணகிரி மார்க்கத்தில் ஏற்கெனவே ரயில் இருந்தது. அந்த தாலுக்காக்களில் ரயில் கட்டடங்கள் அப்படியே இருக்கின்றன. ஸ்டேஷன் எல்லாம் அப்படியே இருக்கிறது. சண்டை காலத்தில் அந்த இருப்புப் பாதையை எடுத்து விட்டார்கள். இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத் தில் அந்த இருப்புப் பாதையை அதிக செலவில்லாமல் போட்டு விடலாம். அப்படிச் செய்தால் அங்குள்ள ஜனங்களுக்கு வசதியாக இருக்கும். திருச்சியிலிருந்து நாமக்கல் வழியாக சேலம் வரை போட வேண்டும். அங்கு பல வியாபார ஸ்தலங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கெல்லாம் இது செளகரியமாக இருக்கும். அதனால் சேலம் திருச்சியிலிருந்து பெங்களூர் வரையில் லயனைப் போட்டுக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் ஹரிஜனங்களுக்கு பல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். பல இடங்களில் அவர்களுக்கு ரோடு வசதி இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். சில கிராமங்களில் ரோடு வசதி, குடி தண்ணீர் வசதி இல்லாமலும் இருக்கிறார்கள். எந்த ஜாதியாக இருந்தாலும் எந்த வகுப்பாக இருந்தாலும் நம் மகாணத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் போக்கு வரத்து வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அவைகளில் தண்ணீர் வசதி முக்கியமான அம்சம். அதையும் அதில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். குடி தண்ணீர் வசதிக்கு வேண்டிய பத்து லட்சம் இருபது லட்சம் ரூபாய்கள் செலவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. அங்கங்குள்ள கிராமங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் தண்ணீர் வசதியுள்ள இடங்களில் பம்பு செட்டுகள் மூலமாக தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகள் இருக்கின்றன. அப்படி வைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அந்தந்த யூனியன் முனிசிபாலிட்டிகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கம் அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

“சேலம் ஜில்லா, ராசிபுரத்தில் தண்ணீர் இல்லாமல் பல வருஷங்களாக ஜனங்கள் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பீனமரத்தப்பட்டியிலிருந்து சேலத்திற்கு தண்ணீர் கொண்டு போகிறார்கள். பீனமரத்தப்பட்டி தண்ணீரை ராசிபுரத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதை இப்பொழுது கைவிட்டு விட்டார்கள் எனத் தெரிகிறது. அங்கிருந்து ராசிபுரத்திற்கு தண்ணீர் கொண்டுபோனால் ரொம்பவும் வசதியாக இருக்கும். பம்பு செட்டுகள் மூலமாகக் கொண்டு போனால் ஜனங்

25th August 1955] [Sri M. P. Periyaswamy]

களுக்கு குறை இல்லாமல் செய்யலாம். அல்லது காவேரித் தண்ணீரை மோஹனூரிலிருந்து ராசிபுரத்திற்கும் நாமக்கல்லிற்கும் குழாய் வழியாகக் கொண்டுபோகலாம். நாமக்கல்லையும் ராசிபுரத்தையும் சேர்த்து அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையை உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய கட்டங்களை கட்டி வைத்து விட்டார்கள். நாமக்கல்லில் இன்னும் பம்பு செட்டுகள் வைப்பதற்கு வேண்டியவசதிகளைச் செய்து கொடுக்கவில்லை. அதை இந்த வருஷத்திலேயே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி எடுத்துக் கொண்டால் அங்குள்ள குடி தண்ணீர் கஷ்டம் நீங்கி விடும். இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் மழை பெய்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் நாமக்கல் தாலுகாவில் மழை கொஞ்சம்கூட கிடையாது. நாமக்கல்லில் குடிப்பதற்குக்கூட தண்ணீருக்கு வழி யில்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். கிணறுகளில் தண்ணீர் 80 அல்லது 90 அடிக்குக் கீழ் இருக்கின்றது. கிணறுகளிலுள்ள தண்ணீர் மட்டத்தை உயர்த்துவிரும். ஆகவே ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஒரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். காவேரித் தண்ணீரைக் கொண்டு போய் நாமக்கல் பிரதேசங்களிலுள்ள நமாக்கிரியம்மன் குளத்தில் விட்டுவிட்டால் அந்தக் குளத்தைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசங்களிலுள்ள கிணறுகளின் தண்ணீர் மட்டம் தானே உயர்ந்துவிடும். ஆகவே ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இதற்காக எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் ஒதுக்கி இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். நாமக்கல் பஞ்சாயத்து மூலம் அரசாங்கத்திற்கு மனுக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐந்தாண்டுதிட்ட நிபந்தனை யின்பேரில் இதை உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும்.

10-40
a.m.

(Sri Y. Manjaya Shetty in the Chair.)

“மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து நமது ராஜ்யத் திட்டங்களுக்காக எவ்வளவு பணம் தேவைப்படுகிறதோ அவ்வளவையும் நமது சர்க்கார் பெற்று விடும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. சில அங்கத்தினர்கள் நமது சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருடன் சண்டை போடுவதில்லை என்ற குறைகள் சொல்லுகிறார்கள். சண்டை போடவேண்டிய அவசியமே யில்லை. எத்தனையோ காரியங்களை மிகச் சலபமாகச் செய்து கொண்டுவரும் நமது முதல் மந்திரி ஸ்ரீ காமராஜர் அவர்களுடைய தலைமையின்கீழ் இருக்கும் இந்த மந்திரி சபை நிச்சயமாக இந்த ராஜ்யத்திற்குச் சேரவேண்டிய பணத்தை எல்லாம் வாங்கிவிடும் என்று நாம் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி நம்பலாம். நமது ராஜ்ய மந்திரிமார்களை எல்லாம் வெறும் சாமான்யப் பட்டவர்களாக நினைக்க வேண்டாமென்று மற்ற அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.”

* **SRI V. MADANAGOPAL** :—“கனம் சேர்மன் அவர்களே, சபையின் விவாதத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம்பற்றி பேச விரும்புகிறேன். இந்தத் திட்டத்திற்கு கம்ப்யூனிஸ்டு கட்சி அல்ல விரோது. இந்தத் திட்டத்திற்கு உண்மையிலேயே விரோதிகளாக இருக்கக்கூடியவர்கள் தேசம் முழுவதிலும் இருக்கக்கூடிய நிலப் பிரபுக்கள், இந்த நாட்டு மக்களின் செல்வத்தைச் சுரண்டிச்செல்லும் பிரிட்டிஷ் கம்பெனிகள், இந்த நாட்டின் பெரு முதலாளிகள் ஆகியவர்களே.

“இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் மனித சக்தியைக் கொண்டு உருவாக வேண்டிய திட்டமாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் ஏற்கெனவேயே சர்க்கார் துறைக்கும், தனித் துறைக்கும் இடையே தகராறு இருக்கின்றது. தனியார் துறைகளில் ஆரம்பிக்கக்கூடிய தொழில்களுக்கு அதிக வசதி செய்து கொடுக்கப்படுவனவென்றென்ற சிலர் கருதுகிறார்கள் என்றெல்லாம் கனம் நிதி மந்திரி கூறினர். இது சம்பந்தமாகப் பேசப்படும்பொழுது நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு பயன் அளிக்கக்கூடிய திட்டங்களை நிறைவேற்றுவது சர்க்கார் துறைக்கும், உடனடியாகப் பயன் அளிக்கக்கூடிய திட்டங்களை தனியார் துறைக்குமாக விட்டுவிடலாம் எனச் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது கன்னிப் பசுவை கட்டிப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை சர்க்கார் துறைக்கும், கறவை மாட்டைக் கட்டிப் பால் கறந்து உண்ணும் பொறுப்பை தனியார் துறைக்கும் விட்டுவிடவேண்டுமென்ற முடிவுக்கு பெருமுதலாளிகளின் விருப்பத்திற்கு சர்க்கார் பணிவதாகும்.

[Sri V. Madanagopal] [25th August 1955]

“தனியார் துறைக்கு முதலில் கூறியதைவிட அதிகப்பங்கு ஒதுக்குவது என்று சமீபத்தில் முடிவானது. தொழில் வளர்ச்சியின் திசைபற்றிய மஹாலநேபிள் கருத்திற்கு முறண்பட்டது மட்டுமல்ல திட்டத்தின் அஸ்திவாரத்தையே குலைப்பதாகும். இந்திய பெரு முதலாளிகள், அதிக லாபத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டே திட்டத்தை அணுகுகின்றனர். தேசத்தின் நலனை அடிப்படையாகக்கொண்டதல்ல. கடந்த காலத்தில் துணி, சர்க்கரை உணவு போன்ற பொருள்களை பதுக்கி வைத்து இந்த நாட்டு மக்களை சூரையாடிக் கொள்ள என்னை நாம் மற்றதுவிட முடியாது. தனியார் துறையில் தொழில் வளர்ச்சி கூடாது என்று நான் கூறவில்லை. புதிதாக ஆரம்பிக்கும் தொழில்களின் குறிப்பிட்ட பகுதிகள் சர்க்கார் கையில் இருக்கவேண்டும். மற்றவைகளில் சர்க்கார் கண்ட்ரோல் வேண்டும் என்று கூறுகின்றோம்.

“உதாரணமாக சிக்கன சீரமைப்பின் பெயராலும் உற்பத்தி பெருக்கின் பெயராலும் தற்பொழுதுள்ள நூற்று, நெசவு ஆலைகளை நவீன மயமாக்கி விலைதரிப்பது என்ற அடிப்படையில் தனியார் துறைக்கு நூறு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளதாக செய்திகள் வந்துள்ளன. இப்பேர்பட்ட ஒரு திட்டத்தை பிளானிங் கமிஷனே, மத்திய சர்க்காரோ ஏற்றுக் கொண்டால் அது நிச்சயமாக இந்த தேசத்தில் இருக்கக் கூடிய பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களிடையே ஒரு பயங்கரமான நெருக்கடியை உண்டாக்கும். அது கைத்தறித் தொழிலை பூரண நாசத்திற்குள்ளாக்கும். மனித உழைப்பைப் பயன்படுத்துவது, கைத்தொழிலை வளர்ப்பது என்கின்ற கொள்கைகளை மிகவும் விரோதமானதாகப்போய்விடும்.

“இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் நிறைவேறும்பொழுது மக்களின் வாங்கும் சக்தியும் நாட்டின் ஜனத் தொகையும் பெருகும். துணியின் தேவை அதிகப்படும். ஆகவே மேற்படி தொழிலை விலைதரிக்க வேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது.

“இது உண்மையை மறைப்பதற்கு கூறப்படும் வாதமாக உள்ளது. இதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. உண்மை நிலையை ஆராய்ந்தால் இன்றுள்ள பஞ்சாலைகளை கொண்டும் கைத்தறிகளைக் கொண்டும் 1960-ம் ஆண்டில் வேண்டிய தேவையை உற்பத்தியை செய்ய முடியும் என்பதை தெளிவாக்குகிறது. இதற்கான விவரங்களை நான் கொடுக்க முடியும்.

“கணுங்கோ கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டின்படி பார்த்தால் 1954-ம் வருடத்தில் தலா 15 கஜம் வீதம் உள்நாட்டின் தேவை 5,600 மிலியன் கஜம். ஏற்றுமதி 700 மிலியன் கஜம். 1960-ல் ஜனத் தொகை 400 மிலியனாக உயரலாம். தலா 18 கஜம் வீதம் அன்று 7,200 மிலியன் உள்நாட்டிற்கு தேவைப்படும். ஏற்றுமதி 1,000 மிலியனாக உயர்ந்தாலும் மொத்தத்தேவை 8,200 மிலியன் கஜம் என்று கூறுகிறது.

“நூற்பு ஆலைகளில் 1954-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதத்தில் மட்டும் 441 மிலியன் கஜம் துணி உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய ஆலைகளில் மாததிரம் வருடம் ஒன்றுக்கு 5,282 மிலியன் கஜம் துணி உற்பத்தி செய்ய முடிகிறது. விசைத்தறிகளின் மூலமாக 200 மிலியன் கஜம் துணி உற்பத்தி செய்ய முடிகிறது. கணுங்கோ கமிட்டி ரிப்போர்ட்டின்படி இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய 12 லட்சம் கைத்தறிகள் வருஷத்திற்கு 200 நாட்கள் மாததிரமே வேலை செய்கின்றன என்று தெரிகிறது. 12 லட்சம் கைத்தறிகள் வருஷத்திற்கு 200 நாட்கள் வேலை செய்வதின்படி 1,400 மிலியன் கஜம் உற்பத்தியாகிறது. அந்த 12 லட்சம் கைத்தறிகளும் வருஷத்திற்கு 300 நாட்கள் வேலை செய்தால் மேற்கொண்டும் 700 மிலியன் கஜம் துணியை உற்பத்தி செய்யமுடியும். இன்று பஞ்சாலைகளிலுள்ள நெசவு இயந்திரங்களில் சில இயங்காமல் இருக்கின்றன. அவை சுமார் 2½ பர்சன்ட் இருக்கும். அவற்றை இயங்க வைப்பதின் மூலமாக 140 மிலியன் கஜம் உற்பத்தி செய்ய முடியும். ஆகவே நமக்கு வேண்டிய துணியை நாம் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய வசதிகளைக்கொண்டே 1960-ல் தேவைப்படும் 8,200 மிலியன் கஜத்தை உற்பத்தி செய்துவிட முடியும். இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் இந்தப் பஞ்சாலைகளில் நவீன இயந்திரங்களைக் கொண்டு வந்து புதுத்துவதாக இருந்தால் அதனால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் தான் அதிகரிக்கும். பெரும் முதலாளிகள் இதனால் கொள்ளை

25th August 1955] [Sri V. Madanagopal]

லாபம் அடிப்பதற்கு வசதி ஏற்படும். தவிர 2 லட்சம் பேர்களுக்கு மேல் வேலையை இழக்கக்கூடிய போர்ப்பத்து ஏற்பட்டு விடும். அதுமட்டுமல்ல, இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய பஞ்சாலகனில் நவீன இயந்திரங்களைக்கொண்டு வந்து புழுத்துவதன் மூலமாக கைத்தறி நெசவு பெரும் அளவில் பாதிக்கப்படும். இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் மூலம் பெரிய தொழில்களை அதிகம் வளர்ப்பதையிட குடிசைத் தொழில்கள், கிராம கைத் தொழில்கள் அதிகமாக வளர்க்கவேண்டுமென்று இந்தத் திட்டத்தை தயாரித்திருக்கிற மீர் மஹலநோபிஸ் சொல்லியிருக்கும்போது பஞ்சாலகனில் நவீன இயந்திரங்களைப் புழுத்துவதற்காக 100 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கினால் அதன் விளைவு என்ன என்பதை நாம் யோசிக்க வேண்டும். ஆகவே குடிசைத் தொழில்கள், கைத்தறிகள் இவற்றைப் பெரிதும் பாதிப்பதோடு மில் தொழிலாளர்களிடையே பெரும் அளவில் வேலை மில்லாத திண்டாட்டத்தை ஏற்படுத்தும்.

“தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் இது மாதிரியாக ஒவ்வொரு சிறிய விஷயத்திலும் சர்க்காருடைய கொள்கையானது பெரும்பாலான வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை சிருஷ்டிக்கக்கூடிய கொள்கையாக இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் 30 ஆயிரம் தோல் பதனிடும் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். தோல் பதனிடும் தொழில் மிகவும் முக்கியமான கைத் தொழிலாகும். இந்தத் தொழிலிலும் புதிதாக மிஷின்கள் புகுத்தப் படுகின்றன. திண்டுக்கல் நகரத்தில் தோல் பதனிடும் வேலை குடிசைத் தொழிலாக நடைபெற்று வருகிறது. சுற்று, மெருகிடுதல் போன்ற பிரிவிலும் கூட மிஷின் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது. 100 பேர் செய்யக்கூடிய வேலையை, பத்து ஆட்களைக்கொண்டே ஒரு மிஷின் அந்த வேலையை முடித்து விடுகிறது. தோல் பதனிடுதல் சல்லா செய்வது, கார் போடுவது, பட்டையடிப்பது போன்ற இலாகாக்களிலும் மிஷின்கள் வந்திருக்கின்றன. சென்னை, திருச்சி, திண்டுக்கல், வாணியம்பாடி ஆகிய இடங்களிலெல்லாம் கூட மிஷின்கள் வந்திறங்கத் தயாராக இருக்கின்றன. இன்று இந்தத் தொழிலில் 30 ஆயிரம் பேர்கள் வரை, ஹரிஜனத் தொழிலாளர்கள் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். மிஷின்கள் இத்தொழிலில் புகுத்தப்பட்டால் 10 ஆயிரம் பேர்களுக்கு மேல் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஏற்படும். இதைத் தவிரக் மந்திரிகள் என்ன கொள்கையை கையாளுகிறார்கள்? என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

“தோல் பதனிடுதல் புதிய ஆராய்ச்சி செய்யப்பட வேண்டுமென்பதை நான் ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், இதே சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு விஷயத்தை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நம் நாட்டில் பதனிடப்படக்கூடிய தொழில்தான் பாதி நடக்கிறது. அந்தப் பாதி வேலையிலும் மிஷின்கள் புகுத்தப்பட்டால் இருக்கவேண்டும். இங்கு பாதி பதனிடப்பட்ட தோல் பிரிட்டனுக்குச் சென்று அங்கு முழு பதனிடும் வேலை நடக்கிறது. ஆகவே, இங்கிருந்து பாதி பதனிடப்பட்ட தோல் எப்படி பிரிட்டனுக்கு அனுப்பப்பட்டு மறு பாதி பதனிடும் வேலை அங்கு செய்யப்படுகிறதோ அந்த அளவுக்கு ஆராய்ச்சித் துறை செல்லவேண்டுமே தவிர, ஏற்கனவே குடிசைத் தொழில் முறையில் பாதி பதனிடும் தொழில் நடந்துவருவதைக் கொல்லுவதற்கான முறையில் ஆராய்ச்சி இருக்கக் கூடாது, அந்த அளவுக்கு மிஷின்கள் புகுத்தப்படக்கூடாது என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“எண்ணெய் தயாரிப்பு, நெல் அறைப்பு ஆகிய சிறு கைத்தொழில்களுக்கு விரோதமாகவும் மிஷின்கள் புகுத்தப்படுகின்றன. சிறு கைத் தொழில்களில் மிஷின்களைப் புகுத்தி வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை அதிகப்படுத்தாமல் இருக்கும்பொருட்டு, இம்மாதிரி தொழில்களில் மிஷின்களைப் புகுத்துவதற்குத் தடை விதிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“நீர்ப்பாசனத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. நம் ராஜ்யத்திலே நீர் வசதி எவ்வளவு இருக்கிறதோ அவ்வளவும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. வாஸ்தவம். பெரும்பாலும் நீர் வசதிகள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. இருக்கக்கூடிய சில பாசனங்களைப் பொறுத்தவரை ஒரு ஏக்கருக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவாகும். ஆகவே, அவைகளை எடுத்துக்கொள்ளுவதுபற்றி யோசிக்கவேண்டியுள்ளது என்று கூறப்படு

[Sri V. Madanagopal]

[25th August 1955]

கிறது. பாசன வசதி என்பது ஏக்கருக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவாகும். தகுந்த லாபம் இருக்கிறதா இல்லையா என்று பார்ப்பதல்ல. பாசன வசதி கிராமப்புறத்தில் இருக்கக்கூடிய வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை தீர்ப்பதற்கு உதவும் முக்கிய சாதனமாகும். கிராமத்தில் வேலையில்லாத தொழிலாளிகளுக்கு ஒரு நீர்ப்பாசனத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறதென்றால் ஒரு மிகப்பெரிய தொழிற்சாலையை ஆரம்பிப்பதைப் போன்றது. அந்த திட்டத்தை ஏக்கருக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவாகுமென்ற முறையில் கவனிக்கக்கூடாது. நம் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரை சிறிய சிறிய பாசன வசதிகளை ஆரம்பிப்பதற்கு ஆயிரக்கணக்கான திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

“இந்த ராஜ்யத்தில் பூமிக்கடியில் இருக்கக்கூடிய நீரை எடுப்பதன் மூலமாக நிச்சயமாக விவசாயத்தில் அபிவிருத்தி ஏற்படச்செய்யலாம். சர்க்கார் திட்டத்தைப் பார்த்தால் ஐந்து வருஷத்தில் 300 குழாய்க் கிணறுகள் போடப்படும் என்று கூறப்படுகிறது. அது போதாது. குழாய்க் கிணறுகள் அமைப்பதன்மூலம் ஒரு குழாய்க் கிணற்றிலிருந்து வரும் தண்ணீரை 5 ஏக்கர் நிலத்திற்கு இரண்டு போகம் பயிர் செய்வதற்கு பாசன வசதி ஏற்பட முடியும். போரில் மிஷின் செட்டுகளை வைப்பதின் மூலம் பூமியிலிருந்து பிறும்மாண்டமான அளவுக்குத் தண்ணீரை எடுக்க முடியும்.

“திண்டுக்கல் நகர் போன்ற வரகியான இடத்தில் 150 முதல் 200 அடி ஆழத்தில் குழாய் கிணறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நல்ல முறையில் தண்ணீர் கிடைக்கிறது. இன்று நீர்ப்பாசன வசதி என்று யோசிக்கிற போது நிச்சயமாக மிகப் பெரிய குறைபாடு இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் ஒன்று அல்ல இரண்டு அல்ல. புள்ளைப் பிரதேசங்களில் ஆயிரக்கணக்கான குழாய்க் கிணறுகளை அமைப்பதன்மூலம் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 750 ரூபாய் செலவில் பல லட்சக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களுக்கு நீர்ப்பாசன வசதி செய்யமுடியும். அதில் சர்க்கார் அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“நிலச் சீர்திருத்தம் செய்வதைப்பற்றியெல்லாம் நாம் பேசுகிறோம். குறிப்பாக, தேசத்தில் தொழில் வளரவேண்டுமென்றும், மக்களின் வாங்கும் சக்தி உயரவேண்டும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதற்காக நிலச் சீர்திருத்தம் வரவேண்டுமென்றும் சர்க்கார் தரப்பில் பேசவேண்டிய நிர்வாகங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. எந்த அளவு சீர்திருத்தம் செய்யப் போகிறார்கள் என்ற விஷயத்திற்கு நான் இப்பொழுது போக விரும்பவில்லை. இன்று சர்க்கார் அனுசரிக்கக்கூடிய விலைவாசிக் கொள்கை நீடிக்குமானால் எந்த நிலச்சீர்திருத்தமும் இந்த நாட்டுக்கு சுபிட்சத்தை ஏற்படுத்தாது. இந்த நாட்டில் மிகப் பெரிய அளவில் வர்த்தக குதாட்டங்கள் செய்துவரும் பெரும் புள்ளிகளின் கைக்கு சீர்திருத்தங்களின் பலன் போகும் என்று சென்ற அசெம்பிளி கூட்டத்தில் கூறியுள்ளேன்.

“தமிழ் நாட்டில் 17 லட்சம் ஏக்கரா நிலத்தில் 8 லட்சம் டன் மணிலா உற்பத்தியாகிறது. கடந்த மூன்று வருடத்தில் ஏற்பட்ட விலை வீழ்ச்சியின் காரணமாக 60 கோடி ரூபாய் வரையில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணெய் வித்து விஷயத்தில் 60 கோடி ரூபாய் பாதகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால் தமிழ் நாட்டின் நிலை என்ன வாகும் என்பதை யோசிக்க வேண்டும்.

“பருத்தி விஷயத்திலும் இதே நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் இது விஷயத்தில் நடவடிக்கை எடுக்கத் தவறியுள்ளது. இந்த நாட்டில் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய பெரும் புள்ளிகளின் கையிலும் பிரிட்டிஷ் கம்பெனிகளின் கையிலும் பாங்கு, ஏற்றுமதி இறக்குமதி வர்த்தக ஆதிக்கம் இருப்பதன் காரணமாக விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருள்களின் விலையை அவர்களின் இஷ்டப்படி நிர்ணயித்து விவசாயிகளை ஆட்டி வைக்கிறார்கள். குறிப்பாக பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய வாதிடும், அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய வாதிடும் தங்கள் நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய பொருளாதார நெருக்கடியை இந்த நாட்டில் உள்ள விவசாயிகளின் தலையிலே வைக்கிறார்கள். விவசாயி என்னதான் உழைத்து உற்பத்தி செய்தாலும் அவனுடைய முயற்சி விழலுக்கிரைத்த நீராகப்

25th August 1955] [Sri V. Madanagopal]

போகிறது. இதை தவிரக் முக்கியமாக ஏற்றுமதிப் பொருள்கள் பொறுத்த வரை சர்க்கார் கையில் கண்ட்ரோல் இருக்கவேண்டும். மத்திய சர்க்காரும் அந்தந்த மாகாண சர்க்காரும் ஆங்காங்கே இருக்கக்கூடிய சாமான்களைப் பொறுத்தவரை ஏற்றுமதிப் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அதன் காரணமாக ஏற்றத் தாழ்வுகளைச் சரிக்கட்டிக் கொள்வதற்கு முடியும். இதுபற்றி யோசிக்காவிட்டால் எந்தச் சீர்திருத்தம் செய்தாலும் பலன் இல்லை.

“கிராமத்தில் இருக்கக்கூடிய விவசாய மக்களுடைய கடன் விஷயமாக ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. கூட்டுறவு இயக்கத்தின் மூலமாக எந்த அளவு கடன் கிடைக்க முடியும் என்று பார்த்தால் 7 சத விகிதம் வரை இந்த ராஜ்யத்தின் தேவைக்கு கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்ட முடிவில் 15 முதல் 20 சத விகித கடனை கூட்டுறவு ஸ்தாபனம் மேற்கொள்ளப்படும் என்று தெரிகிறது. நிச்சயமாக இந்த விஷயம் தட்டிக் கழித்து விடப்படுகிறது. கடன் தொல்லை காரணமாக விவசாயி அநியாய வட்டிக்குக் கடன் வாங்க வேண்டியிருப்பதால் எந்த அளவுக்கு விவசாயிக்கு வாங்கும் சக்தி குறைகிறது. அது எப்படி விவசாய உற்பத்தியைப் பாதிக்கிறது என்ற விஷயத்தைச் சர்க்கார் பார்க்கத் தவறுகிறது.

“சென்னை ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய குறைந்தபட்ச கணக்கீட்டின்படி விவசாய மக்கள் வட்டிருக்கக்கூடிய கடன் 200 முதல் 250 கோடி வரை இருக்கிறது. வட்டி சராசரி 15 சத விகிதம் வைத்துக்கொண்டாலும் 25 முதல் 30 கோடி ரூபாய் வரை வருஷத்திற்கு விவசாயிகள் வட்டியாக கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. இதைத் தவிரச் சர்க்கார் ரிசர்வ் பாங்கின் மூலம் வருடம் ஒன்றுக்கு 50 கோடி ரூபாய் கிராம கடன் கொடுத்து வாங்கி னால் போதும். அநியாய வட்டியைக் குறைப்பதற்கு சட்டம் போடவேண்டும். விவசாயிகளின் கடனைப் பரிசீலனை செய்து அநியாய வட்டியையும், அநியாயக் கடனையும் தள்ளுபடி செய்யவேண்டும். நியாயமாகக் கொடுக்கப்படவேண்டிய கடனை நீண்ட காலத் தவணைகளில் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். சர்க்கார் ரிசர்வ் பாங்கு மூலமாக 50 கோடி ரூபாயை இந்த ராஜ்யத்தில் விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து வாங்கக்கூடிய முறையைச் செய்யாவிட்டால் மிகப் பெரிய அபத்தான் நிலைமை ஏற்படும்.

“திட்டங்களை நடத்துவதென்றால் பணம் இல்லாமல் முடியாது. சர்க்காருக்கு இருக்கக்கூடிய கஷ்டமும் அதுதான். இன்று பெரிய முதலாளிகள் சர்க்காரை பயமுறுத்துகிறார்கள். அதற்குக்காரணம் சர்க்கார் கையில் பணம் இல்லாமலிருப்பதுதான். அந்த சாட்டையைக்கொண்டுதான் பெரு முதலாளிகள் சர்க்காரை விரட்டிக்கொண்டு காரியங்களை சாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியானால் பண வசதியைத்தேட நாம் என்ன செய்ய முடியும்? ஒரே ஒரு அடிப்படையான விஷயத்தைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டும். நிச்சயமாக, நிலம் வியாபாரம் பண்டமாக இருக்கும் வரையில், நிலத்தை விற்கலாம் வாங்கலாம் என்ற நிலை சமுதாயத்தில் நீடிக்கும் வரையில் லேவாதேவிக்காரர்கள் அநியாய வட்டிக்கு கடன் கொடுக்க லாமென்ற நிலை நீடிக்கிறவரையில் இந்த சர்க்காருக்கு மூலதனம் கிடைப்பது அரிது. வேண்டுமானால் நம்மை நாமே திருப்திப்படுத்திக்கொள்ள லாமேதவிர ஜனங்களின் ஒத்துழைப்பு இருக்காது. நிலத்தை விற்கலாம் வாங்கலாம் என்ற முறையை தடுக்கவேண்டும். அநீதியான லேவாதேவி முறையைத் தடைசெய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் கிராமத்தில் மீதிருக்கக்கூடிய பணத்தை சர்க்கார் உபயோகப்படுத்தமுடியும். இப்போது அவ்வாறு மீதிருக்கக்கூடிய பணத்தை லேவாதேவிக்காரர்கள் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். அந்தப்பணம் தொழில் வளர்ச்சிக்கு வருவதில்லை. ஆகையால் அந்தப் பணம் சர்க்கார் தொழில்களுக்கு வர வேண்டுமானால் நிலத்தை விற்பதோ, வாங்குவதோ கூடாதென்றும், லேவாதேவிக்காரர்கள் கடன்கொடுப்பது கூடாதென்றும் சொல்ல வேண்டும்.

“கடைசியாக, கூட்டுறவு இயக்கத்தைப்பற்றி இரண்டொரு விஷயங்களைக்கூற விரும்புகிறேன். இன்றைக்கிருக்கக்கூடிய கூட்டுறவு இயக்கம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அதன் ஸ்தாபன அமைப்பு முறைகளை முற்றிலும் அகற்றிக் தீரவேண்டியிருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக ராஜ்ய சர்க்கார் கொடுத்த

11
a.m.

[Sri V. Madanagopal]

[25th August 1955]

திருக்கும் யோசனைகளை கவனமாகப் படித்துப்பார்த்தால், இன்றைக்கு இருக்கும் முறைகளை விஸ்தரிக்கும் விதத்தில்தான் அவைகள் இருக்கின்றன என்பது தெரிகிறது. சில விஷயங்களில் மாறுதல்கள் செய்ய முயற்சித்திருக்கிறார்களே தவிர, கூட்டுறவு இயக்கத்தில் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய அடிப்படையான தவறு என்ன? அந்தத் தவறை எப்படிப் போக்கமுடியும் என்ற முறையில் ரிசர்வ் பாங்க் கமிட்டி பரிசீலனை செய்து கொடுத்திருக்கக்கூடிய சிபாரிசுகளைக் கூட ராஜ்ய சர்க்கார் பூராவாக ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் கொடுத்திருக்கக்கூடிய ரிபோர்ட்டிலுள்ள பல முக்கியமான சிபாரிசுகளை ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.

“கூட்டுறவு இயக்கத்தில் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய முறையில், சரக்கு வாங்குவது விற்பது கூடாது. இன்று கூட்டுறவு ஸ்தாபனம் ஒரு கொள்ளையடிக்கும் ஸ்தாபனமாகத்தான் இருக்கிறதென்று சொல்லவேண்டும். கூட்டுறவு இயக்கத்தின் புனிதமான நோக்கங்கள் நிறைவேற்றப்படாமல் அங்கு ஒரு சர்வாதிகாரம் நிலவி வருகிறது. நல்ல கூட்டுறவு ஸ்தாபனம் சய் நலக்காரர்களின் கையில் சிக்கிக்கொண்டு பாதபாடு படுகிறது. மதுரை ஜில்லா உத்தமபாளையத்திலிருக்கும் ஸ்டோரில் உதட்டுக்குப்போடும் சாயம் 300 ரூபாய்க்கு வாங்கி வைத்திருக்கிறார்கள். கோட்டுக்குப்போடும் பட்டன்களை 250 ரூபாய்க்கு வாங்கிவைத்திருக்கிறார்கள். மதராஸில் கூட இந்த உதட்டுச்சாயத்துக்கெல்லாம் ‘மார்க்கெட் டல்’ ஆகி இருக்கும்போலிருக்கிறது. இப்பேற்பட்ட சமயத்தில் இந்தச் சரக்குகளை கிராமங்களில் இவ்வளவு வாங்கி வைத்திருக்கிறார்கள். மதுரையில் Co-operative Society இல் கொள்முதல் செய்வருக்கு புனி செடியில் காய்க்கிறதா, மரத்தில் காய்க்கிறதா என்றுகூடத் தெரியாது. அப்பேற்பட்டவர் புனிவாங்க மைசூருக்கு Second class-இல் போகிறார். இவ்வாறு ‘அகப்பட்டதைச் சருட்டுடா ஆண்டியப்பா’ என்கிற மாதிரி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமையை மாற்றவேண்டுமென்றால் நிச்சயமாக நிர்வாகப்பொறுப்பு சர்க்கார் கையில் இருக்கவேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கமிட்டிகள் நிர்வாகத்தை கண்காணிப்பதாகவும் உபயோகமான விதிகளும் யோசனைகளும் கூறுவதாக இருக்கவேண்டும். அவர்கள் கையில் நிர்வாக அதிகாரம்கூடாது. இன்று ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்ட் மூலமாகவும், விவசாய இலாகா மூலமாகவும், சமுதாய நலத்திட்டங்கள் மூலமாகவும், தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டங்கள் மூலமாகவும், கூட்டுறவு இயக்கம் மூலமாகவும் கடன் கொடுப்பதில் அதிக நிர்வாகச் செலவும் காலதாமதமும் ஏற்படுகிறது? இந்தப் பொறுப்புகள் எல்லாம் ஒரே ஸ்தாபனத்தின்கீழ் வரவேண்டும். ஜில்லா பாங்கு, தாலுகா பாங்கு கிராம பாங்கு என்று மூன்று பிரிவுகள் அமைக்கவேண்டும். நான்கு, ஐந்து கிராமங்களுக்கு ஒரு பாங்கு வீதம் இருந்தால் போதும். இரண்டாவதாக Sales Society-களை ஏராளமாக ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதன்மேல் ‘கண்ட்ரோல்’ சர்க்கார் கையில் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அதற்கு வேண்டிய அதிகாரிகள் சர்க்காரிடத்தில் கிடையாதென்று தெரியும். சர்க்கார் காலேஜுகள் ஆரம்பிக்கக் போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். எஞ்ஜினீயர் கல்லூரி, வைத்தியக்கல்லூரி இவைகளைப்போல் கூட்டுறவு இயக்கத்தைப்பற்றியும் கல்லூரி நடத்தி தகுந்த மாணவர்களுக்கு பயற்சி அளிக்க சந்தர்ப்பம் அளிக்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் கூட்டுறவு இயக்கத்திற்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கிறது. இந்த விதத்தில் கூட்டுறவு இயக்கத்தைத் திறமையாக நடத்த சர்க்கார் முயற்சி எடுக்கவேண்டும்.

“பெரிய முதலாளிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும், இந்த நாட்டில் உபரியாக உற்பத்தியாகக்கூடிய தேசிய செல்வத்தை சமத்துவமாக விநியோகிக்கப்படும்படி செய்யவும் சர்க்கார் உத்தரவாதம் கொடுத்தால், இந்த நாட்டின் புனருத்தாரணத்திற்கும் தொழில் வளர்ச்சிக்கும் சர்க்கார் எடுக்கும் நடவடிக்கையில் கம்யூனிஸ்டு கட்சி பூர்ண பங்குகொண்டு பணிபுறியும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.”

11.0.1 SRI K. PARTHASARATHY :—“கனம் சேர்மன் அவர்களே, a.m. இந்த சபை முன்பு வைக்கப்பட்டிருக்கிற இரண்டாவது ஐந்து வருஷத் திட்டத்தில் சொல்லியிருக்கும் யோசனைகளை நான் மனம்பூர்வமாக வரவேற்கிறேன். அதை வரவேற்பதோடு கூட இந்த சபையிலுள்ள எல்லா கક્ஷி

25th August 1955]

[Sri K. Parthasarathy]

அங்கத்தினர்களும் எல்லா அபிப்பிராயத்தைக் கொண்ட அங்கத்தினர்களும் இந்த திட்டத்தை மனமார் வரவேற்று அதற்கு ஆதரவு அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டபடி மலையாளப் பகுதியைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்கள் இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு தங்களுடைய யோசனைகளைத் தெரிவிக்காமலிருப்பது ஒரு வருத்தப்படவேண்டிய விஷயம்தான். இருந்தாலும்கூட அவர்கள் இங்கிருந்து யோசனைகளை சொல்லாவிட்டாலும்கூட அவர்களுடைய பகுதிக்கு வேண்டிய காரியங்களும், திட்டங்களும் புரக்கணிக்கப்படாதென்று நம்பலாம் என்று நினைக்கிறேன். அதற்குவேண்டிய நடவடிக்கையை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன்.

“இப்போது இந்த இரண்டாவது ஐந்து வருஷத்திட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள உற்பத்திப் பெருக்கத்தின் அளவு, அந்த உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு கடைப்பிடிக்கவேண்டிய வழிகள் அதற்கு வேண்டிய மூலதனம் இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் யாருக்கும் அபிப்பிராயபேதம் இருக்கமுடியாது. நேற்றுப்பேசிய எதிர் க்குத் தலைவரகூட அந்த நோக்கங்களைப் பற்றியும், அது சம்பந்தமாகக் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய வழிகளைப்பற்றியும் தப்பிடும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. ஆனால் இந்த யோசனைகளைக் கூறும் சர்க்கார் தாங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் யோசனைகளை கடைசிவரையில் கடைப்பிடிப்பார்களா, அமுல் நடத்துவார்களா என்றுதான் அவர் சந்தேகப்பட்டார். மத்திய சர்க்கார் முதலாளிகள் கையில் சிக்கியிருப்பதால் இந்த யோசனையெல்லாம் நிறைவேற்ற முடியாதென்றும் அவர் ஒரு சந்தேகம் தெரிவித்தார். இருந்தாலும் கொள்கைகளும் திட்டங்களும் சரியாக இருப்பதால், அவைகள் சரியாக அமலாக்கப்படுமென்று சர்க்காரிடம் நம்பிக்கை தெரிவித்து, அவற்றை அமல் நடத்துவதில் நம்முடைய சர்க்காருக்கு எல்லாக் கஷ்டமும் சேர்ந்தவர்களும் ஆதரவாக இருந்து அவர்களுடைய கைகளை பலப்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“இந்த திட்டங்களை அமல் நடத்துவதற்கு வேண்டிய மூலதனம் கூட பூராவும் கிடைக்குமா என்று ஒரு சந்தேகம் எழுப்பப்பட்டது. முதலிலேயே கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது ‘அத்தனை கோடிக்கு திட்டம் போட்டோம் ஆனால் அதைக் குறைக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது என்று குறிப்பிட்டார்.’ அப்போது பெரும் களராகத் தொழில்களை அவர்கள் பொறுப்பிலேயே மத்திய சர்க்கார் நடத்தப் போவதாகவும் அவர் சொன்னார். அது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம்தான், இருந்தாலும் கூட மத்திய சர்க்கார் தென்னிந்தியாவில் பெரும் களராகத் தொழில்களை நடத்தும்கூட அதை நடத்துவதில் நாம் வடநாடு தென்னாடு என்று படித்துப் படித்துப் பேசினாலும் நுணுக்க அறிவு பேச்சிலும் பெறக்கூடிய அளவுக்கு இந்தப் பகுதி மக்களுக்கு வாய்ப்பு அளிக்கப்படுமா என்ற சந்தேகம் இருக்கிறதென்று வெளியிலே சிலபேர் பிரசாரம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த மாநில களராகத் தொழில்களை மத்திய சர்க்காரே ஏற்று இங்கும் நடத்தினால் நம்முடைய சர்க்காருக்கும் இந்தப் பகுதியில் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்கும் தகுந்த பங்கு கொடுத்து அதனால் அவர்கள் பலனடையக்கூடிய நிலைமையை உண்டாக்கினால் அதில் நாம் பெருமைப்பட சந்தர்ப்பம் இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

“இதிலே நாம் வடநாடு, தென்னாடு, மத்திய சர்க்கார், மாகாண சர்க்கார் என்று பேதப்படுத்தி பேசினாலும்கூட, நமக்கு உள்ள அக்கறைகளை காப்பாற்றிக்கொள்ள, இந்த சபையிலுள்ள அங்கத்தினர்கள், மக்களுடைய நேரடியாக பழகி தொடர்பு கொண்டுள்ளவர்கள், தங்கள் அபிப்பிராயத்தை தெரிவிக்க வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“மேலும், நமது மாகாண திட்டத்திற்கு வேண்டிய finance-ஐ பெறுவதற்கு நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் டெல்லி Development Council-க்கு போயிருந்தபோது, இந்த திட்டத்திற்கு அதிகமாக தொகை ஒதுக்கப்பட வேண்டும், ஜனத்தொகை ரீதியில் பணம் ஒதுக்கி, நமது மாகாணம் பின் தங்கிய மாகாணம் என்பதால் சரியாக கவனிக்கப்படவேண்டும் என்று

11-10
a.m.

[Sri K. Parthasarathy]

[25th August 1955]

எடுத்துக்கூறி வாதாடியிருக்கிறார். அவருடைய கையை பலப்படுத்த நாம் இந்த திட்டத்தை ஆதரித்தால், நமது சர்க்கார் கேட்கின்ற அளவுக்கு நிதியளிக்க வேண்டுமென்று மத்திய சர்க்காரை அவர் வற்புறுத்தமுடியும்.

“இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப்பற்றி பேசும்போது, நிதி அமைச்சர் அவர்கள் முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் விவசாய உற்பத்திக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தோம், ஆனால் இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் விவசாய உற்பத்திக்கு முக்கியத்வம் அளிப்பதோடுகூட, தொழில் உற்பத்தித் துறையிலும் அதிகமாக கவனம் செலுத்தப்படும் என்று கூறினார்கள். விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்குவது எப்படி என்பதைப்பற்றி நமக்கு அளித்துள்ள மூன்று சிறு புத்தகங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற ஒரு அம்சம், irrigated area, அதாவது பாசன வசதி பெற்ற நிலப்பரப்பை 20 சதவிகிதம் அதிகப்படுத்தி விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறது. நமது மாகாணத்தை பொருத்தவரையில், முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தின்கீழ் அனேக நீர்பாசன திட்டங்களை அமுல் நடத்தி, சில திட்டங்களை பூர்த்தி செய்திருக்கின்றனர். மற்றும் பலதிட்டங்களில் வேலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அவைகள் தொடர்ந்து இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டகாலத்தில் நடத்தப்பட யிருக்கின்றன. இந்த முதல் ஐந்தாண்டு திட்டதால் நீர்ப்பாசன வசதியேற்படும் பரப்போடுமுடும்பில்லாமல் இன்னும் 20 சதவிகிதம் நீர்பாசனவசதி பெரும் பரப்பை அதிகப்படுத்த வேண்டிய அவசியமிருப்பதால், இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில், நீர்பாசன திட்டங்களுக்கு பின் இடம் அளிக்காமல், முதலிடம் அளித்து அவைகளை நிறைவேற்றவேண்டும். இவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காமல், கைத்தொழில் வளர்ச்சிக் குமட்டும் முக்கியத்துவம் அளிக்கக்கூடாது என்பதை வலியுறுத்தவிரும்புகிறேன். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சபையின் கவனத்திற்கு ஒரு விஷயத்தைக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நமது சென்னை மாகாணத்தில் நீர்ப்பாசன வசதிகள் அதிகமாக இல்லை. இருக்கின்ற வசதிகள் எல்லாவற்றையும் உபயோகித்து திட்டங்கள் தீட்டி அணைக்கட்டுகள் கட்டி நீரை தேக்கிவிட்டோம் என்று அரசாங்கத்தார் கூறுகின்றனர். தென்னாற்காடு ஜில்லாவை பொருத்த அளவில், கள்ளக்குறிச்சி தாலுகாவில் மணிமுக்தார், நதி டெடம் கோமுகி நதி திட்டம் ஆகிய இரண்டு திட்டங்கள் 30 வருடங்களுக்கு மேலாக பரிசீலனையில் இருந்துவந்திருக்கிறது என்றாலும், அந்த திட்டங்களை நிறைவேற்ற மதிப்பிடப்படும் செலவையும், அவைகளால் பாசனவசதி பெரும் நிலம் பரப்பின் மதிப்பீட்டையும் பார்க்குமிடத்து, இந்த திட்டங்கள் கைவிடப்படுமோ என்று சந்தேகம் எழுகிறது. நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் எக்கர் ஒன்றிற்கு 1,500 ரூபாய், 2,500 ரூபாய் செலவானால், திட்டங்களை எப்படி எடுத்துக்கொள்ளுவது சாத்தியப்படும் என்ற ஒரு கேள்வியை வேறு எழுப்பியுள்ளார்கள். நமது மாகாணத்தில் உள்ள என்ஜினியர்கள் மிகவும் திறமை வாய்ந்தவர்கள். நமது நாடு பூராவிலும், என் உலகத்திலேயே அவர்கள் திறமை பெயர் பெற்றிருக்கிறது. இருந்தபோதிலும்கூட, நமது Engineering department-ஆல் தயாரிக்கப்படும் estimate-கள் செலவினங்களை கொஞ்சம் அதிகமாகவே மதிப்பிடுகிறது என்கிற சந்தேகம் பொதுவாக இருக்கிறது. இதுபற்றி நமது சபையால் நியமிக்கப்பட்ட Estimate Committee பரிசீலனை செய்துவருகிறார்கள் என்று நான் கேள்விப்படுகிறேன். ஆகவே, இந்த இரண்டு திட்டங்களையும், பணம் அதிகமாக செலவாகிறது, சாகுபடியாகும் நிலப்பரப்பு குறைவாக இருக்கிறது என்ற காரணத்தைக்கொண்டு கைவிட்டுவிடாமல், எக்கராவுக்கு ஆகும் செலவு மதிப்பிட்ட குறைத்து இந்த திட்டங்கள் வெற்றி காண வழிசெய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“மணிமுக்தார் நதி திட்டத்தைப் பொருத்தவரையில், 1954-ம் வருஷம் இந்த திட்டத்தின் மூலம் 7,000 எக்கர் சாகுபடி வசதிபெறும் என்று எனக்கு Executive Engineer தகவல் எழுதியிருந்தார். அந்த திட்டத்தை நிறைபெற்ற 44 லட்ச ரூபாய்தான் செலவாகும் என்றும் தெரிவித்திருந்தார். ஆனால், அந்த estimate பரிசீலனை செய்ததில், இப்போது 76 லட்ச ரூபாய் செலவாகும். 4,000 எக்கர்தான் சாகுபடி வசதிபெறும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுவதாகவும் காணப்படுகிறது. என்ன காரணத்தினால்,

25th August 1955]

[Sri K. Parthasarathy]

சாகுபடி வசதி பெறும் நிலப்பரப்பு 7,000 ஏக்கரிலிருந்து 4,000 ஏக்கராக குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டது, செலவுத்தொகை 44 லட்சத்திலிருந்து 76 லட்சமாக அதிகப்படுத்தி மதிப்பிடப்பட்டது என்பதற்கு, நான் அந்த Engineering department-க்கு போய் வந்ததும்கூட விவரம் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால், கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சபையில் இல்லாமல் இருந்தாலும் கூட, இதைப் பரிசீலித்து சாகுபடி வசதிபெறும் நிலப்பரப்பின் மதிப்பீட்டை 4,000 ஏக்கரிலிருந்து 7,000 ஏக்கராவிற்கு அதிகப்படுத்தி, செலவு estimate-ஐ குறைத்தால் மணிமுத்தாள் நதிதிட்டம் இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின்கீழ் நிறைவேறுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

“தற்போது அமைக்கப்பட்டிருக்கிற நீர்பாசன திட்டங்களையும், மின்சார அபிவிருத்தி திட்டங்களையும் பார்த்தோமேயானால், அவைகளெல்லாம் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதிகளுக்கே சென்றிருக்கின்றன என்பதைச் சொல்லாமல் இருக்கமுடியவில்லை. நான் ஏதோ பொருளமை காரணமாகவோ அல்லது வேண்டுமென்றோ அந்தமாதிரி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முன்வரவில்லை. எங்கெங்கே நீர்வளம் இருக்கிறதோ, மற்ற வசதிகள் இருக்கின்றனவோ, அங்கங்கே இந்த திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுகின்றன என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். எனினும், தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் யாதொரு நீர்பாசன திட்டமும் இல்லாமலிருப்பதால், இந்த மணிமுத்தாள் நதிதிட்டம், கோமுகி நதிதிட்டம் ஆகிய இரண்டையும் அவசியம் இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் சேர்த்து, நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

“நமது இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் ஒரு முக்கியமான குறிக்கோள், விவசாயப் பொருள்களின் விலை ஸ்திரமாக இருக்கவேண்டுமென்பதாகும். இனி விவசாய பொருட்களின் விலை சரியாமல், மேல்நோக்கிப்போய் கொண்டு இருக்கும் என்று சர்க்கார் அபிப்பிராயமும், நம்பிக்கையும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அம்மாதிரி, விவசாயப் பொருட்களின் விலை எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் கீழே விழாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியது சர்க்காரின் பொறுப்பாகும்.

“தொழிற் துறையில் Public sector-ஐ அதிகமாக expand செய்யவேண்டுமென்று குறிப்பிடுகிறார்கள். அந்தக் கணக்குப்படி பார்த்தால், தென்னாற்காடு ஜில்லாவிலுள்ள நெய்வேலி திட்டத்தைக் குறித்து நமது மாகாண சர்க்கார் ஒன்றும் நடவடிக்கையெடுக்கவில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மத்திய சர்க்கார் தான் திட்டம் தீட்டியிருக்கிறதே தவிர, நமது மாகாண சர்க்கார் ஒன்றும் செய்யவில்லை. தொழிற் துறையில் Public sector-ஐ விலைத்தரத்தால்தான், நமது நாட்டின் பொருளாதார நிலைமையை உயர்த்துவதற்கு வகையாக இருக்கும்.

“கனரக தொழில்களைப் பொருத்தவரையில் நமது சர்க்கார் திட்டம் தீட்டியிருக்கிற எல்லா திட்டங்களையும் எடுத்து நிறைவேற்றவேண்டும். சேலத்திலுள்ள உருக்கு திட்டம், திருச்சி ஜில்லாவில் இருக்கிற fertilizer திட்டம், சேலம் ஜில்லா மேட்டூரிலுள்ள D.D.T. திட்டம், தூத்துக்குடி Soda ash உற்பத்தி திட்டம், ஆகிய எல்லா திட்டங்களையும் எடுத்து நிறைவேற்றினால்தான் நமது பின்தங்கிய சென்னை ராஜ்யம் முன்னேற்றமடைய வழியேற்படும்.

“தற்போது, பெரிய கனரக தொழில்களை நிறைவேற்றும் பொறுப்பை யாரிடம் விடுவது. Public sector-ல் இருப்பதா அல்லது Private sector-க்கு விடுவதா என்ற பிரச்சனை எழுப்பப்பட்டிருக்கிறது. நமது ராஜ்யத்தை பொருத்தவரையில் Public sector, Private sector என்ற பிரச்சனை எழவில்லை என்று நான் அபிப்பிராயம் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். தூத்துக்குடியில் உள்ள Soda ash உற்பத்தித் தொழில் Public sector-ல் இருந்திருக்கலாம், Private sector-க்கு விட்டிருக்க வேண்டியதில்லை என்று குற்றச்சாட்டு போல் ஒரு அங்கத்தினரால் சொல்லப்பட்டது. நமது Industries and Commerce Department-ன் அறிக்கையை பார்த்துப்போதுகூட, இந்த Soda ash தொழில் நடத்த Private person-க்கு கொடுத்திருக்கும் லைசென்சு நிறைவேறுவது என்றும், அந்தத் தனி நபர் இந்த தொழிலை ஏற்று நடத்த முன்வரமாட்டார் என்றும், எனவே சர்க்காரே ஏற்று நடத்தவேண்டிய அவசியம்

[Sri K. Parthasarathy]

[25th August 1955]

ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றும் தெரிகிறது. என்னுடைய அனுபவத்தைப் பொருத்த அளவில்கூட, சாதாரணமாக நமது தமிழ் நாட்டில் பணம்படைத்த பல முதலாளிகள் இருந்தபோதிலும்கூட, இந்தமாதிரியான கனரக தொழில்களை செய்ய முன்வராதிருப்பதை அறிந்திருக்கிறேன். சினிமாத் தொழிலில் பெரிய முதலீடுகளைச் செய்து, உலகத்திலே சினிமா தொழிலில் நமது நாடு இரண்டாவது ஸ்தானம் வகிக்கிறது என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு பெயர் தேடித்தந்திருக்கின்ற தொழிலதிபர்கள் நம்நாட்டில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் கனரகத் தொழில்களை ஏற்று நடத்தவேண்டுமென்றால், பெரிய தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்து மக்களுக்கு வேலையளிக்க வசதிசெய்ய வேண்டுமென்றால், தமிழ்நாட்டிலே பெரிய முதலாளிகள் என்று பெயர் வாங்கியவர்கள் முன்வருவதில்லை என்பதை நன்கு உணர்ந்திருக்கின்றேன். எனவேதான், நமது ராஜ்யத்தைப் பொருத்தவரையில், கனரக தொழிற்சாறையில் Public Sector, Private Sector என்ற பிரச்சனை எழவில்லை என்பதை குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

“என்னுடைய தாலுகாவாசிய கள்ளக்குறிச்சி தாலுகாவில் 5,000 ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட நிலப்பரப்பில் கரும்பு சாகுபடியாகிறது. நமது சர்க்காரும், இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் அதிகமான சர்க்கரை ஆலைகளை ஏற்படுத்தவும், கரும்பு உற்பத்தியைப் பெருக்கவும் உத்தேசித்திருப்பதாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். எனவே, இந்த நோக்கம் ஈடுபட கரும்பே இதுவரையில் சாகுபடியாகாத இடங்களிலெல்லாம், கரும்பை உற்பத்தி செய்யச் செய்து அங்கு ஆலைகளை ஏற்படுத்துவதெனில், ஏற்கனவே நீண்ட காலமாக கரும்பு சாகுபடிசெய்து, தற்போது ஏற்பட்டிருக்கும் விலைவாசி யின் காரணமாக எழுந்திருக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற பிரதேசங்களில், சர்க்கரை ஆலைகளை ஏற்படுத்தினால் மிகவும் உபயோககரமாக இருக்கும். என்னுடைய தாலுகாவில், கூட்டுறவு இயக்கம்மூலமாக சர்க்கரை ஆலை ஒன்றை நிறுவ முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. சர்க்கார் கொள்கைப்படி, 10 லட்ச ரூபாய் Share capital ஆக கரும்பு சாகுபடியாளர்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். நான் பார்த்த அளவில், இந்த வருஷம் அந்த பகுதியில் உள்ள நிலைமையில் 10 லட்ச ரூபாய் வசூல் செய்வது என்பது மிகவும் கஷ்டமானகாரியம் என்று தெரிகிறது. இந்த ஆண்டு கரும்பு விற்கும் விலை கரும்பு சாகுபடியாளர்களுக்கு கட்டுபிடி ஆகாத நிலையில் இருக்கிறது. ஆகையால், அவர்களிடம் சென்று சர்க்கரை ஆலைக்கு நீங்கள் ஏக்கருக்கு 200, 300 ரூபாய் கொடுங்கள் என்று கேட்பதில் நியாயம் இருக்காது என்பதோடுகூட, அந்தத் தொகையை collect செய்யவும் முடியாது. இதை யோசனை செய்து, 10 லட்சம் ரூபாய் share capital வசூல் செய்யவேண்டுமென்று இருப்பதை மாற்றி, பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் பெயரளவிற்கு 2 லட்சம், 3 லட்சம் ரூபாய் share capital கொடுத்தால் போதும் என்று சர்க்கார் அறிவித்தால், கள்ளக்குறிச்சி தாலுகாவில் உள்ளவர்கள் அங்கே ஒரு சர்க்கரை ஆலையை நிறுவ துரிதமான முயற்சிகளை எடுக்க தயாராக இருக்கிறார்கள். அது எனக்குத் தெரியும். கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் உருமிலப்பேட்டை பகுதியிலே ரூபாய் 10 லட்சம் 15 லட்சம்கூட கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் Co-operative அதிகாரியின் உதவிபெற்று 7 லட்ச ரூபாய் கஷ்டப்பட்டு வசூலித்துக் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் தென்னாற்காடு பின்தங்கிய பகுதியானையினாலே, இம்மாதிரி தனி நபர்கள் அதிகமாக அக்கரை எடுத்துக்கொண்டு செய்ய முன்வராமல் இருப்பதாலே சர்க்காரே முன்வந்து இதற்கு ஒரு பெரும் அளவிற்காவது share capital வசூலித்துக்கொண்டு அங்கு ஒரு சர்க்கரை ஆலையை ஏற்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

11-20
a.m.

“இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலே ஒரு விஷயம் விட்டுப் போயிருக்கிறதாக நான் கருதுகின்றேன். நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே சுதர்ஸன ஆயில் மில்ஸ் போன்ற அநேக வனஸ்பதி மில்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இப்பொழுது ஒன்றுவது நடைபெறவில்லை. சர்க்காரிடமிருந்து ஒவ்வொரு கம்பெனிக்கும் மூலதனத்திற்காக கொடுக்கப்பட்ட கடன்கூட வசூலாகாமல் இருக்கிறது. ஆகையினாலே சர்க்கார் அவைகளை எலம் மூலமாக எடுத்தோ அல்லது தனிப்பட்ட முறையில் டயரக்டர்களுடன் பேசியோ இந்த எண்ணக் கம்பெனிகளை இயங்கவைத்தால் நன்றாக இருக்கும். பெரு

25th August 1955]

[Sri K. Parthasarathy]

மளவிற்கு மூலதனம் போடப்பட்ட விழுப்புரத்திலே இருக்கும் factory மூடிக்கிடப்பதைப் பார்க்கும்போது வருந்தாமல் இருக்கமுடியாது. அதன் கட்டடங்கள் நேர்த்தியாக இருக்கிறது. ஆனாலும் 5 வருடங்களாக மூடிக்கிடப்பதால் அதை திறப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையை சர்க்கார் எடுக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

* Sri V. BALAKRISHNAN :—“ சபைத் தலைவர் அவர்களே ! 11-22 a.m.

நான் பேசும்போது இந்த இலாகாவை நிர்வகிக்கும் மந்திரி அவர்கள் இங்கு இருந்திருந்தால் சற்று நன்றாக இருந்திருக்கும். அவரை இங்கே இருக்கும்படி செய்வதற்கு எனக்கு அதிகாரம் இல்லை. இருக்கிற மந்திரிசபை அவரைப்பற்றி பேசும்போது எழுந்து போகிறார். ஆனால் நான் செய்ய வேண்டிய கடமையை செய்துதான் திருவேன்.

“ நிதி மந்திரி அவர்கள் இந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் அம்சங்களை உற்சாகத்தோடு விளக்கிச் சொன்னார். ஆனால் ரூ. 400 கோடிக்கு திட்டம்போட்ட கணக்கை ரூ. 200 கோடிக்கு குறைத்தும், அதிலிருந்து மத்திய அரசாங்கம் இறுதியில் ரூ. 180 கோடிக்கு குறைத்திருப்பதை பார்த்து நாம் சற்று மனவருத்தம் அடைய வேண்டியதுதான்.

“ நிதி மந்திரி அவர்கள் இந்த திட்டத்தில் வேலைகள் பரிபூரணமாக வெற்றி பெருவதற்கு மக்களுடைய உற்சாகம், மக்களுடைய ஒத்துழைப்பு, மக்களுடைய முயற்சிவேண்டும் என்று சொன்னார். ஆம், அவசியம் வேண்டும். மக்களுடைய ஒத்துழைப்பும், மக்களுடைய உற்சாகமும், மக்களுடைய முயற்சியும் பரிபூரணமாக வந்துகொண்டு இருக்கும். ஆனால் இந்த இலாகாவை நிர்வகிக்கும் அமைச்சர் இருக்கின்றாரே அவருடைய நீதி குறைவினாலும், நேர்மை குறைவினாலும், அவருடைய விருப்பு, வெறுப்பு இவைகளுக்கு உட்படுத்தி திட்டத்தை ஏற்படுத்துவதாலும், அன்பு, துன்பு இவைகளை கையாள்வதாலும் மக்கள் அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பையும், அவர்களுடைய உணர்ச்சியையும், அவர்களுடைய ஊக்கத்தையும் தாராளமாக கொடுப்பதற்கு சற்று தயங்குகிறார்கள். மக்களின் உழைப்பையும், மக்களின் ஊக்கத்தையும், மக்களின் உணர்ச்சியையும் தட்டி எழுப்புவதற்கு மக்களுடைய பூரண நம்பிக்கை பெற்ற மந்திரியாக இருக்கவேண்டும். அப்படியும் அவர் இல்லை. சென்ற தேர்தலிலே மக்களின் நம்பிக்கையை அவர் எவ்வளவு தூரம் பெற்றிருக்கிறார் என்பதை அவர்களே நிரூபித்து காட்டி விட்டார். நிலைமை இப்படி இருக்கும் போது கிட்டத்தட்ட ரூ. 200 கோடி செலவாகும் திட்டங்களில் அந்த மந்திரி இலாகாவிற்கு மட்டும் ரூ. 74 கோடி ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. கனம் நிதிமந்திரி அவர்கள் இதே இடத்தில் சில ஆண்டுகட்கு முன்பு சொன்னார் “நான் என்னுடைய நிர்வாகத்தில் ஏதேனும் நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் தவறி நடந்திருந்தால், உடனே நான் ராஜினாமா செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன்.” என்று. அந்தக் கொள்கையைத்தான் அவருடைய சகாக்கள், குறிப்பாக இந்த இலாகாவை நிர்வகிக்கும் சகா கையாளவில்லை என்றுதான் நான் வருத்தத்தோடு சொல்லவேண்டி இருக்கிறது. நிதி மந்திரி அவர்கள் சொல்லியது இந்த அரசாங்கத்திற்கு மட்டும் கௌரவம் அல்ல. இந்த சபைக்கும் கௌரவத்தையும் நாணயத்தையும் கொடுத்து வந்தது. ஆனால் இந்த ஐந்தாண்டு திட்டங்களை நிர்வகிக்கும் மந்திரி, தொழில் மந்திரி, வர்த்தக மந்திரி, விவசாய மந்திரி, மீன் மந்திரி, காட்டு மந்திரி, இன்னும் பல இலாகாக்களுக்கு மந்திரியாக இருக்கிறவர்கள் இந்தக் கொள்கையைக் கையாளவில்லை என்றும் அதனால் காமராஜ் மந்திரி சபைக்கே இழுக்கு ஏற்படுகிறது என்றும் நான் வருத்தத்தோடு சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது. மொத்தம் 8 மந்திரிகள் இருக்கிறபோது, கிட்டத்தட்ட ரூ. 200 கோடி செலவு செய்யப்படும் திட்டத்தில் ரூ. 74 கோடியை ஒரு மந்திரியிடம் ஒப்படைத்து, அவரே இத்தனை இலாகாளுக்கும் மந்திரியாக இருந்து செலவு செய்யவேண்டும் என்ற அவசியம் என்ன? அவர் நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கும், நம்முடைய மக்களுக்கும், நம்முடைய மந்திரி சபைக்கும் சிரஞ்சீவியாக்கப்பட்டிருக்கிறாரா? அவர் இல்லாமற்போனால் நிர்வாகம் நடைபெறுதா? என்று நான் கேட்கின்றேன். அவர் கெட்டிக் காரராக இருக்கலாம். திறமைபெற்றவராகவும் இருக்கலாம். ஆனால்

[Sri V. Baiakrishnan] [25th August 1955]

எப்போது அவர் நேர்மையிலிருந்தும், நீதியிலிருந்தும் விலகினாரோ, அவரை பெரிய இலாகாவில் மந்திரியாக வைத்திருப்பதை ஒப்புக்கொள்ள நான் தயாராக இல்லை. அவருடைய குற்றங்கள் என்னவென்ன இருக்கின்றனவோ அவற்றையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

“விருப்பு, வெறுப்பு என்று முதலில் சொன்னேன். தென் ஆற்காடு ஜில்லாவில் குடி தண்ணீருக்கு மிகவும் கஷ்டம் என்பது தெரியும். அங்கு குடி தண்ணீர் கஷ்டத்தை போக்குவதற்காக விவசாய இலாகா விலிருந்து அங்கு ஒரு Power Drill அனுப்பி மக்களுக்கு குடி தண்ணீர் கிணற்றை வெட்டிக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில், திடீரென்று அவருடைய நண்பருடைய கரும்புத் தோட்டத்திலுள்ள கரும்புகளெல்லாம் அழிந்துவிடும் என்ற காரணத்திற்காக உடனடியாக இந்த power drill-ஐ தென்னாற்காட்டிலிருந்து தஞ்சாவூரிலிருக்கும் கரும்பு ஆலைக்கு மாற்றப்பட்டது. மக்களுக்கு குடி தண்ணீரைவிட கரும்பு அவசியமா?”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“அதற்கு ஒன்றும் ஆட்சேபணை இல்லை. இப்பொழுது திட்டங்களைப்பற்றி பரிசீலனை செய்கிறோம். கனம் அங்கத்தினர் திட்டத்தைப்பற்றி சொன்னால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இதைப்பற்றியெல்லாம் பேச வேறு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது.”

*** SRI V. BALAKRISHNAN** :—“திட்டங்களைப்பற்றி யோசனை சொல்லவும் தயாராய் இருக்கிறேன். முதலில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் மக்களுடைய ஒற்றுமையையும், மக்களுடைய உணர்ச்சியையும், மக்களுடைய ஒத்தாசையையும் வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவை வருவதற்கு இங்கு சில தடைகள் இருக்கின்றன என்பதைத்தான் உதாரணம் மூலம் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். (சிரிப்பு.)

“நேற்று மேட்டூர் நீர்த்தேக்கத்திலிருந்து தண்ணீரை கரும்பு ஆலைகளுக்கு விட்டதனால் தஞ்சை ஜில்லா விவசாயிகள் கஷ்டம் அடைய வேண்டியிருக்கிறது என்று சொன்னபோது, நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சமாதானம் சொன்னார்: ‘சீனி சர்க்கரை நமக்கு அவசியம் தேவை. ஆகவே கரும்பு ஆலைகளுக்கு தண்ணீர் கொடுக்கத்தான்வேண்டும். தண்ணீர் கொடுக்காவிட்டால் நாம் சீனியை உத்தர பிரதேசம்போன்ற இதர ராஜ்யங்களிலிருந்து வாங்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வதனால் நம்முடைய பணங்கள் எல்லாம் அங்கு போய்விடும்’ என்று சொன்னார். திடீரென்று இவர்களுக்கு நம்முடைய பணத்தை பாதுக்க நேற்று யோசனை வந்திருக்கிறது. இதற்கு முன்பு இதைப்போன்ற விஷயங்கள் ஏற்பட்டபோதெல்லாம் ‘இந்தியாவிற்குள்ளேயே பிரித்துப் பேசக்கூடாது. அந்தராஜ்யம், இந்த ராஜ்யம் என்று சொல்லக்கூடாது. எல்லாம் ஒரு ராஜ்யம்தான்’ என்று சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்குமட்டும் ஏன் இந்தக் கருத்தைச் சொல்லவேண்டும் என்பது புரியவில்லை. நம்முடைய ராஜ்யத்திலே எத்தனை நபர்கள் காலையில் எழுந்தவுடன் Bed Coffee-க்கு சர்க்கரை இல்லை யென்று வருத்தப்படுகிறார்கள்? எத்தனை நபர்கள் இரவு படுப்பதற்கு முன்பு Table coffee-க்கு சர்க்கரை இல்லை என்று கவலைப் படுகிறார்கள்? ஆனால் ‘உணவு இல்லை, உணவு இல்லை’ என்று பாமரமக்கள் கூக்குரல் போடுவதை கிராமந்தோறும், வீடு வீடாய் குரல் கேட்கிறது. சென்று பார்த்தால் தெரியும். ஆகவே அந்த உணவை பாதுகாப்பதற்காக முதலில் மேட்டூரில் இருக்கக்கூடிய தண்ணீரை எல்லாம் பாதுகாத்து தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் உள்ள நிலங்களுக்கு அனுப்பவேண்டியது அவசியம். ஆனால் அதில் இந்த விவசாய மந்திரி தலையிட்டு தன்னுடைய நண்பருக்காக மேட்டூரில் உள்ள தண்ணீரை திறந்து விடச் செய்திருக்கிறார். இதனால் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு 60 அடி, 70 அடி வரை இருந்த தண்ணீர் இப்பொது குறைந்து போகும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

“Sulphate fertilizer விவசாயத்திற்கு முக்கிய உரம். அதைப் பற்றி இந்த மந்திரி இலாகா நடந்துகொண்டிருப்பதைக் கேட்டால்

25th August 1955] [Sri V. Balakrishnan]

என்னைக் கேட்கவேண்டாம், அவர் கட்சியிலுள்ள கனம் அங்கத்தினர் திருச்சி ஜில்லா கனம் ராஜகோபால பிள்ளை அவர்களையே கேட்டு நன்கு தெரிந்துகொள்ளலாம்.

“சமீபத்தில் புதுக்கோட்டையில் பளாக் டெவலப்மெண்ட் அப்டைவசரி 11-30
கமிட்டி என்ற ஸ்தாபனம் ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதற்கு எட்டு a.m.
நபர்களை தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பப்பட்டியாக கனம் மந்திரி அவர்கள் அந்த
ஊர் ஜில்லா கலெக்டரைக் கேட்டுக்கொண்டார். ஜில்லா கலெக்டர் யார்
யாரை சிபாரிசு செய்யவேண்டுமோ அந்த நான்கு நபர்களையும் சிபாரிசு செய்ய
லாம் என்றும் கேட்டுக்கொண்டார். அதே பிரகாரம் ஜில்லா கலெக்டர்
எட்டு பேர்களை தேர்ந்தெடுத்து நாலு பேர்களை சிபாரிசு செய்தார். அந்த
நாலு பேர்களில் இரண்டு பேர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள்,
ஒருவர் விவசாயி கட்சியைச் சேர்ந்தவர், மற்றவர் மாதர் சங்க காரியதரிசி.
அவர் மாதர்களுக்கு பிரதிநிதியாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக அவரை
தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பிவைத்தார். ஜில்லா கலெக்டர் தேர்ந்தெடுத்து
அனுப்பியவர்களை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியவர்கள். ரொம்பவும்
நியாயமான முறையில் சர்வகட்சி நபர்களை தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பினார்.
சென்ற வருஷம் செப்டம்பர், அக்டோபர் மாதம் அப்படி அனுப்பப்பட்டது.
இந்த வருஷம் வரை மந்திரி தாமதித்து பிப்ரவரி, மார்ச் மாதம்
அந்த ஜில்லா கலெக்டர் சிபாரிசு செய்தவர்களில் அதாவது நாலு பேர்
களில் இரண்டு காங்கிரஸ்காரர்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு மற்ற இரண்டு
பேர்களையும் மந்திரி தள்ளிவிட்டார். மாதர் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவரையும்
தள்ளி விட்டார். அவர்களுக்கு பதிலாக கனம் மந்திரிக்கு வேண்டிய
இரண்டு காங்கிரஸ்காரர்களும் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். இதில் ஒருவர்
பெயர் 8 பேர் அடங்கிய ஜாப்தாவில்கூட இல்லை. அப்படிச் சேர்த்துக்
கொண்டவர்கள் புனிதமான காங்கிரஸ்காரர்களாக இருந்தாலும் அதைப்
பற்றி ஆட்சேபிக்க நான் வரவில்லை. அவர்கள் 1948-49-ம் வருஷத்திற்கு
பிறகு காங்கிரஸில் சேர்ந்தவர். தற்சமயத்தில் தொழில் மந்திரி என்ன
சொல்லுகிறாரோ அதையே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவர். மந்திரி திரே
கத்திலிருந்து வெளியாகும் காற்று அத்தர் ஐவ்வாறு மணக்கிறது என்று
சொல்லுகிற கூட்டம். இந்த நாலு பேர்களையும் அந்தக் குழுவில் சேர்த்துக்
கொண்டிருக்கிறார்கள். எட்டு பேர் அடங்கிய ஜாப்தாவில் இல்லாத நபரும்
மோட்டார் வாகனம் சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் செய்தவர் என்றும் சொல்லப்
படுகிறது. அது மட்டுமல்ல. அரசாங்கமும் சரி, காங்கிரஸ் ஸ்தாபனமும் சரி
பெண்களுக்கு தனியான ஸ்தாபனம் ஒதுக்கவேண்டும், பெண்களுக்கு எல்லா
தேச திட்டங்களில் சரியான பங்கு கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்
கொண்டிருக்கும்போது ஜில்லா கலெக்டர் சிபாரிசு செய்த, ராஜ்ய கவர்னர்
ஆரம்பித்து வைத்த மாதர் சங்க காரியதரிசியை புறக்கணிக்கவேண்டிய
காரணம் என்ன? (Interrupts.) கொஞ்சம் பொருங்கள். அது யார்
என்று சொல்லுகிறேன். அந்த மாதர் சங்க காரியதரிசி யார் என்று
கேட்டால் அவர் என்னுடைய மனைவிதான் என்பதை உங்களுக்குச் சொல்லு
கிறேன். என்னுடைய மனைவி என்ற காரணத்திற்காக நான் இதை
இங்கு சொல்ல வரவில்லை. ஜில்லா கலெக்டர் சிபாரிசு செய்த ஒரு மாதர்
சங்க காரியதரிசியை புறக்கணித்திருக்கிறார். மாதர்களுக்கு பிரதிநிதித்
துவம் கொடுக்கவில்லை என்பதைச் சொல்லவேண்டும் என்பதற்காகத்
தான் அதைப்பற்றி சொல்லுகிறேன். புதுக்கோட்டை சப்-கலெக்டர் என்
னுடைய மனைவியை சிபாரிசு செய்தபொழுதே அதைப்பற்றி நான் ஆட்
சேபித்திருக்கிறேன். சப்-கலெக்டரை கேட்டால் நான் ஆட்சேபித்து
தெரியும் ஒரு எம்.எல்.ஏ. யிடைய மனைவி என்ற காரணத்திற்காக அந்த
மாதரை புறக்கணித்திருந்தால் அதை நான் வாழைக்கிறேன். என்னுடைய
மனைவி இல்லாவிட்டால் அங்கு வேறு மாதர் இல்லையா என்று நான் கேட்
கிறேன். வேறு ஒரு மாதர் நபரை அதில் போட்டிருக்கக்கூடாதா என்று
கேட்கிறேன். எல்.எல்.ஏ. யின் மனைவியைப் போடவேண்டும் என்று நான்
சொல்லவில்லை. என்னுடைய மனைவியாக இருந்தாலும் அவள் சமஸ்
கிருதம், இங்கிலீஷ், மகாராஷ்டிரம், ஹிந்தி முதலிய பாஷைகள் நன்றாக
எழுதப்பட்டிருக்கத் தெரிந்தவள். பி.எ. (Hons.) பட்டம் பெற்றவள்.
என்னுடைய மனைவி என்பதற்காக நான் அவளுடைய திறமையைப்பற்றி
யும் படிப்பைப்பற்றியும் சொல்லவில்லை.”

[25th August 1955]

SRI K. T. RAJU :—“ஆன் எ பாய்ன்ட் ஆப் ஆர்டர். கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப்பற்றி நாம் விவாதித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இப்பொழுது தன்னுடைய மனைவி எப்படிப்பட்டவள் அவள் என்ன சர்ட்டிபிகேட் வாங்கியிருக்கிறாள் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் பேசுவது ஒழுங்கா என்று கேட்கிறேன்.”

*** SRI V. BALAKRISHNAN** :—“என் மனைவியைப்பற்றி அவர் காது குளிரச் சொல்லவேண்டும் என்று நான் இங்கு சொல்லவில்லை. ஒருவருடைய திறமையைப்பற்றியும் தகுதியைப்பற்றியும் சொல்லுவதற்காகச் சொல்லுகிறேன். தகுதியும் திறமையும் வாய்ந்த ஒரு மாதரை புறக்கணிக்கலாமா என்றுதான் கேட்கிறேன். எல்.எல்.எ. யின் மனைவி என்று புறக்கணிக்கப்பட்டால் மந்திரியின் மகளை பெரிய ஸ்தாபனம் பலவை களுக்கு சேர்த்துக்கொள்வதென்பது காரணம் என்ன? மந்திரியின் மகளுடைய திறமையும் இந்த மாதருடைய திறமையையும் நிறுத்திப் பார்க்கட்டும். எதற்கு நான் சொல்லவருகிறேன் என்றால் என்னுடைய மனைவிக்கு ஸ்தாபனத்தில் பங்கு வேண்டும் என்றும் பெருமை வேண்டும் என்றும் நான் கேட்கவில்லை. மாதர் சங்கத்தில் செய்கிற சேவை என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். புதுக்கோட்டைக்கு வந்து பார்த்தால் அவர்கள் செய்துவரும் சேவை நன்றாகத் தெரியும். ஒன்றல்ல, பல ஸ்தாபனங்களில் பதவி வகிக்க மந்திரி மகளுக்கு உரிமை இருக்கும்போது என் மனைவி, அதுவும் இந்நாட்டு பிரஜைக்கு ஒரு ஸ்தாபனத்தில் பதவி வகிக்க உரிமை இல்லை. ஒரு மாதர் சங்க காரியதரிசியை புறக்கணிக்கலாமா என்பதுதான் இப்பொழுது எழுந்துள்ள கேள்வி. மந்திரி அவர்கள் விருப்பு வெறுப்பு ரீதியில் காரியங்களைச் செய்துவருகிறார்கள் என்று இதன்மூலம் நான் சொல்லுகிறேன். அந்த குறிப்பிட்ட மந்திரியின் மகன் படித்திருக்கிறாரோ என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் மந்திரியின் மகன் என்ற காரணத்திற்காக ஓயாத சலுகை மந்திரி அனுமதித்திருக்கிறார்.”

SRI P. CHELLATHURAI :—“குறிப்பிட்ட மந்திரியார், அவருடைய பெயர் என்ன? அவர் எந்த இலாகா மந்திரியாக இருக்கிறார் என்பதை விளக்கவேண்டும் என்று கனம் சபாநாயகர் மூலமாக அறிய விரும்புகிறேன்.”

*** SRI V. BALAKRISHNAN** :—“அந்த மந்திரியார் என்றால் நாஷனல் ப்ளாக் அட்வைசரி கமிட்டி, ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு பல கோடி ரூபாயை செலவு செய்கிற புகழ்பெற்ற கனம் பக்தவத்சலம் என்று நான் ஏற்கெனவேயே சொன்னேன். அதற்குத்தான் இந்த விஷயத்தைக் குறிப்பிட வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் இந்த அரசாங்க முதல் மந்திரி உள்பட பலர் பல இடங்களுக்கு சென்று பேசும்போது விருப்பு வெறுப்பு அடிப்படையில் இந்த அரசாங்கத்தை நடத்த நாங்கள் தயாராக இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். நீதி, நேரமை இவைகளின் அடிப்படையில் நிர்வாகம் நடத்தி வருகிறோம் என்று மந்திரி சபையினர் சொல்லுகிறார்கள். சில பெரிய கூட்டங்களிலும் காங்கிரஸ்காரர்களுக்குமட்டும், சலுகைகள் காட்ட தயாராகவும் இல்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார். காங்கிரஸ்காரர்களை மந்திரிகளிடம் சலுகை பெற அனுகவிடமாட்டோம் என்றும் நியாயமாகவும் உண்மையாகவும் தான் நடந்துகொள்ளுவோம் என்றும் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார். அதைப்போலவே கனம் நிதி மந்திரி அவர்களும் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார். அப்படி நியாயமாகவும் கண்யமாகவும் நடந்துகொள்வதென்றால் அது இந்த சபைக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் பெருமை. அப்படி இந்த மந்திரி பக்தவத்சலம் நடக்கவில்லை என்று தான் உதாரணத்தோடு சொன்னேன். அவர்கள் சொல்லிவரும் முறையில் மந்திரி பக்தவத்சலம் அவர்கள் நடக்கவில்லை என்று நான் வருத்தத்துடன் சொல்லவேண்டியதாக இருக்கிறது. வேறு என் சொந்த காரணத்தைக் குறிப்பிட்டு நான் சொல்லவில்லை.” (நேரம் முடிந்துவிட்டது என்று அறிவிக்கப்பட்டது.)

DEPUTY SPEAKER :—“கனம் அங்கத்தினருடைய நேரம் முடிந்து விட்டது.”

25th August 1955]

SRI V. BALAKRISHNAN:—“Sir, have I finished my 10 minutes?”

TEMPORARY CHAIRMAN (Sri Y. Manjaya Shetty):—“The hon. Member has taken 15 minutes.”

SRI V. BALAKRISHNAN:—“புதுக்கோட்டையைப்பற்றி ஒரே ஒரு வார்த்தைமட்டும் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த திட்டத்தை திருத்தி வகுக்கும்போது கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் புதுக்கோட்டையைப்பற்றி ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நீர்பாசன திட்டங்களை சனாக்கமின்றி அங்கு வகுத்து வருஷா வருஷம் ஏற்படும் பஞ்சத்தை போக்கும்படியாக தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI N. RATHINA GOUNDER:—“மதிப்புக்குறிய கனம் தலைவர் அவர்களே, வரப்போகும் ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப்பற்றி விவாதிப்பதற்கு இந்த சபையின் முன் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி கனம் மந்திரி அவர்களுக்கு ஒன்றை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சென்னை மாகாணத்தில் பல்வேறு இடங்களிலிருந்து வோட்டுப்பெற்று வந்த ஒவ்வொரு மெம்பர்களுக்கும் தங்களுடைய தொகுதியிலுள்ள தேவைகளை சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் கவர்ன்மென்ட் அதிகாரத்தின் மூலம் இதை நிறைவேற்றவேண்டுமென்றால், அந்த அதிகாரிகள் சில இடங்களுக்குச் செல்லாத காரணத்தால் அங்கங்கே என்ன தேவை என்று தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அங்கு தொகுதிகளில் பல இடங்களுக்குச் சென்று எங்கெங்கே என்னென்ன தேவை என்பதை அறிந்துகொண்டிருக்கும் கனம் அங்கத்தினர்களிடையே ஆலோசனைகளைக் கேட்டு என்னென்ன தேவை என்பதை ஆராய்ந்து அறிந்து அதன்படி திட்டம் வகுக்கவேண்டும். எங்கெங்கே எவ்வளவு செலவு செய்ய வேண்டும், எதைச் செய்தால் ஜனங்களுக்கு நன்மை ஏற்படும், அவர்களுடைய தேவைகள் என்ன என்பதையெல்லாம் கேட்டு அதன்படி திட்டம் வகுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நாங்கள் வோட்டுப்பெற்று இங்கு வந்திருப்பதால் எங்களுக்குத்தான் எங்கெங்கே என்னென்ன தேவை என்பது நன்றாகத் தெரியும். அவைகளைப்பற்றி ஒவ்வொன்றாக எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் ஒரு தலைமை ஆசிரியராகவும் நாங்கள் ஒரு ஆசிரியராகவும் எடுத்துக்கொண்டு நாங்கள் சொல்லுவதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பாடசாலையிலுள்ள தலைமை ஆசிரியர்களைப்போல் இருக்கிறார்கள் இங்குள்ள மந்திரிகள். எந்தெந்த வகுப்பில் என்னென்ன தேவை என்பது அந்தந்த வகுப்பிலுள்ள ஆசிரியர்களுக்குத்தான் தெரியும். அந்த மாதிரி நாங்கள் சொல்லுவதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு அவைகளுக்கு ஆவன செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

“திருச்சிக்குப் பக்கத்தில் கரூர் இருக்கிறது. கரூரிலிருந்து திருப்பூருக்கு ரயில் பாதை தேவையாக இருக்கிறது என்பதை முதலில் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். திண்டுக்கல்லிலிருந்து கரூர் 45 மைல் தூரம் இருக்கிறது. சேலத்திலிருந்து மதுரை பக்கம் சென்றாலும் திண்டுக்கல்லிலிருந்து கரூர் வருவதாக இருந்தாலும் ரயில் கிடையாது. அங்குள்ள ரயில் மார்க்கத்தில் எந்த வழியாக சென்றாலும் நடுவில் 45 மைலுக்கு ரயில் இல்லாமல் இருக்கிறது. கரூரிலிருந்து திருப்பூருக்கு ரயில் தேவை என்றும் அதைப் போடவேண்டும் என்றும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எழுதியிருந்தோம். இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் அதைப்பற்றி கவனித்து ஆவன செய்கிறோம் என்று பதில் எழுதியிருந்தார்கள். அங்குள்ளது 45 மைல் தூரம்தான். அங்கு போக்குவரத்து அதிகமாக இருக்கிறது. அங்கு சில ஸ்தலங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் முக்கியமானது வள்ளிமலை. அது முக்கியமான பாடல் பெற்ற ஸ்தலம். திண்டுக்கல் போகும் வழியில். இன்னும் நாலைந்து பாடல்

11-37
a.m.

[Sri N. Rathina Gounder] [25th August 1955]

பெற்ற ஸ்தலங்கள் இருக்கின்றன. இந்த 45 மைலுக்கு ரயில் வசதி செய்து கொடுத்தால் அங்குள்ள ஜனங்களுக்கு அதிகப்படியான வசதி ஏற்படும். அதிகப்படியான ஜனங்கள் இந்த ஸ்தலங்களுக்குச் செல்லுவார்கள். அங்கு வசதியுள்ள ஊர்கள் இருக்கின்றன. அதனால் நல்ல வசதிலும் ஆகும். டிக்கட்டுகள் அதிகமாக வாங்குவார்கள். அதனால் அந்த 45 மைலுக்கு ரயில் போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆகவே சேலத்தையும் மதுரையையும் இணைக்கக்கூடிய ரயில் லைன் போட்டுக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

11-40 a.m. “அதோடு கன்னியாகுமரியிலிருந்து ஹிமாசலம் வரையில் நல்ல ரோடுகளை அமைக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அவ்வாறு செய்து கொண்டும் வருகிறார்கள். அது மிகவும் அத்தியாவசியமானது என்று நானும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“அதற்கடுத்தபடியாக எங்கள் தொகுதியில் குடகனாறு இருக்கிறது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்திலே குடகனாறு அணைக்கட்டு திட்டத்தை சேர்த்திருக்கிறது. இதைக் கட்டிவிட்டால், திருச்சி, கரூர் போன்ற இடங்களுக்கு எல்லாம் மிகச் செளகரியமாக பாசனம் செய்ய வசதி ஏற்படும். மேலும் இந்த ஆற்றில் அணை கட்டுவதற்கு 10 லட்சம் ரூபாய்தான் செலவாகும். ஆனால் அதைக் கட்டிவிட்டால் பத்தாயிரம் ஏக்கர்களுக்கு மேல் பாசனம் செய்வதற்கு வசதி ஏற்படும். 25 மைல் நீளம், 25 மைல் அகலமுள்ள பிரதேசத்தில் பெய்யும் மழை நீர் எல்லாம் இந்த ஆற்றுக்குத்தான் வருகிறது. இந்த ஆற்றுக்கு மிகவும் செளகரியமாக அரவங்குறிச்சியில்தான் அணை கட்ட முடியும். மழையோ பெய்துகொண்டேயிருக்கிறது. அதன் தண்ணீர் இணை இப்பொழுது போய்க்கொண்டிருக்கிறது. கண்டிப்பாக இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலேயே இந்த குடகனாறுக்கு அணை கட்டவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அதுமாத்திரம் அல்ல. லோயர் பவானியில் அணை கட்டியிருப்பதின் காரணமாக எங்கள் தொகுதியில் மூன்று கிராமங்கள் பயன்படுகின்றன. போதாமான் தண்ணீர் இல்லாததின்காரணமாக அவற்றில் அதிகத் தண்ணீர் விடவில்லை. அமராவதியிலும் அணை கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் கோவை, உடுமலைப்பேட்டை, தாராபுரம் போன்ற இடங்களிலுள்ளவர்கள் தங்களுக்கு தண்ணீர் கிடைக்கும்படியாக ஏற்பாடு செய்வதானால் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் உதவி செய்யத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இதனை கரூர் தாலுகாவிற்கும் விஸ்தரிக்கவேண்டுமாய் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக மிகவும் முக்கியமாக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒவ்வொரு குளமாவது வெட்டி அவற்றில் எப்பொழுதும் தண்ணீர் தேங்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும். எல்லாயிடங்களுக்கும் அணைக்கட்டி நீர்ப்பாசன வசதி செய்துகொடுப்பது என்பது முடியாத காரியம். எல்லாயிடங்களிலும் மழை பெய்கிறது. இயற்கை கொடுக்கக்கூடிய இந்த மழைத் தண்ணீரை எந்த கிராமமும் வீண் செய்யாமல் இருக்கவேண்டுமென்றால் ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒவ்வொரு குளம் இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு குளத்தை ஏற்படுத்தி அதிலே வருஷம் பூராவும் நீர் தேங்கி நிற்கும்படி செய்துவிட்டால், அந்தத் தந்த கிராமங்களிலுள்ள கிணறுகளின் நீர் மட்டமும் கூட தானே உயர்ந்து நிற்கும். அந்தக் குளத்தைக்கொண்டும், சுற்றிலுமுள்ள கிணறுகளைக்கொண்டும் அவ்வூர் மக்கள் விவசாயம் செய்வதற்கு போதுமான வசதி ஏற்படும் என்றும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“கல்வி இலாகா சம்பந்தமாக ஒரு விஷயம். கரூர் தாலுகாவில் மாத்திரம் 8 ஹைஸ்கூல்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் ஒரு காலேஜ்கூட கிடையாது. கல்வி இலாகா மந்திரியே நிதி இலாக்கா மந்திரியாகவும் இருப்பதினால் இவரிடம் மிகவும் தாழ்மையாக கரூர் தாலுகா மக்களின் சார்பில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உடனடியாக கரூரில் ஒரு ‘அரசினர் கலைக் கல்லூரி’, ஒன்றை அமைக்கவேண்டுமென்று அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

25th August 1955]

[Sri N. Rathina Gounder]

“அடுத்தபடியாக இப்பொழுது நம்முடைய நாட்டில் இரண்டுவிதமான வியாதிகள் மிகவும் அதிகமாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒன்று க்ஷயரோகம். மற்றொன்று லெப்ரஸி இன்னும் இந்த க்ஷயரோக விடுதிகள், லெப்ரஸி விடுதிகள் ஆகியவை தாலூகா தலைநகர ஆஸ் பத்திரிகளில் கூட ஏற்படுத்தவில்லை ஆகவே உடனடியாக எல்லா தாலூகா தலைநகர ஆஸ்பத்திரிகளிலும் க்ஷயரோக விடுதிகள், லெப்ரஸி விடுதிகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக எங்கள் தாலூகா பூராவுக்கும் மின்சார வசதிகள் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால் நமது நிதி மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது நமது ராஜ்யத்தில் மிக அதிகமாக உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மின்சார வசதி செய்து கொடுத்தால் பெரும்பாலான இடங்களில் மின்சாரத்தின் உதவி கொண்டு பம்பு செட்டுகளை அமைத்து இவற்றின் மூலமாக விவசாயம் செய்வதற்குப் பல இடங்களில் வசதி ஏற்படும். ஆகவே மின்சாரத்தை எல்லாயிடங்களுக்கும் விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI S. THINAKARASAMY THEVAR:—“கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள பிரதேசங்கள் யாவையும் வளம் பொருந்திய பிரதேசமாக ஆக்கவேண்டுமென்பது தான் இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் அடிப்படையான கொள்கை அவ்வாறு செய்வது என்றால் என்ன செய்யவேண்டும்? இந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள பெரும்பான்மையான தொழில் என்ன? என்பதையெல்லாம் கவனிக்கவேண்டும். நமது ராஜ்யத்திலுள்ள மக்களில் 80 சத விதத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் விவசாயிகள். ஆகவே இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள விவசாயிகளின் வாழ்க்கையில் ஏற்றம் உண்டாக்குவதான் ராஜ்யத்திற்கே ஏற்றம் உண்டாகும். இந்த ராஜ்யத்தின் ஜீவநாடி போன்றவர்கள் விவசாயிகள் தான். விவசாயம் முன்னேற்றம் அடைந்து அதனால் விவசாயிகளின் வாழ்க்கை முன்னேற்றம் அடைந்தால் இந்த ராஜ்யமே முன்னேற்றம் அடைந்துவிட்டதாகச் சொல்லமுடியும். ஆகவே இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள விவசாயிகள் முன்னேற்றம் அடைவதற்கான காரியங்கள் யாவையும் சர்க்கார் செய்யவேண்டுமென்றும், அதற்கான திட்டங்களை யெல்லாம் சர்க்காருக்கு நாம் சொல்லவேண்டுமென்றும் இந்தச் சபையில் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“முக்கியமாக ஒன்றை சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றேன். தற்பொழுது பருவ காலங்களில் நல்ல மழை பெய்கிறது. அந்த மழைத் தண்ணீர்யாவும் வீணாகப் போகாமல் அவற்றைக் கொண்டு எந்நெந்தக் காலங்களில் எந்நெந்தப் பயிரை விளைவிக்க முடியுமோ அவற்றையெல்லாம் விளைவிப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கப்படவேண்டும். அதோடு பருவ காலங்களில் மழை நிறையப் பொழிகின்றபோது பல விவசாயிகளிடம் போதுமான பண வசதி இல்லாததின்காரணமாக உடனடியாக சாகுபடி வேலையைச் செய்ய முடியாமல் போகிறது. பிறரிடமிருந்து கடனை எதிர்பார்த்து விவசாயம் செய்யவேண்டுமென்ற நிலைமை இருப்பதினால் பல சமயங்களில் வெளியாரிடம் பணம் கிடைக்காவிட்டால் விவசாயம் செய்ய முடியாமல் போகிறது. இந்த முறை அடியோடு மாறவேண்டும். விவசாயத்திற்கு எந்நெந்த காலங்களில் பணம் தேவைப்படுகிறதோ அந்தந்த காலங்களில் விவசாயிகளுக்குக் குறைந்த வட்டியில் பணம் கிடைக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும். இது மிகவும் முக்கியமான விஷயம். நிலச்சீர்திருத்தச் சட்டம் வரப்போகிறது. அப்படி வந்தாலும்கூட இந்த உதவியை சர்க்கார் அவசியம் விவசாயிகளுக்குச் செய்தே தீரவேண்டும். இன்னும் உரம், விதை முதலியவைகள் எல்லாம் விற்பனைக்கும்போது விவசாயிகளுக்கு விசேஷ சலுகை காட்டப்படவேண்டும்.

“இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்காக நாம் பல கோடி ரூபாய்களை ஒதுக்குகிறோம். நாம் எத்தனை கோடி ரூபாய் ஒதுக்குகிறோமோ அவற்றையெல்லாம் ஐனங்கள் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலின் விதிதாசாரப்படி

[Sri S. Thinakaranasamy Thevar]

[25th August 1955]

செலவழிக்கவேண்டும். அதாவது விவசாயிகளின் மேன்மைக்காக, இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள விவசாயத் தொழிலின் மேன்மைக்காக நாம் ஒதுக்கப் போகும் பணத்தில் 80 சத விதிகம் செலவழித்து விடவேண்டும். பாக்கியிருக்கும் தொகையைத்தான் நாம் இதர விஷயங்களுக்குச் செலவழிக்க வேண்டும்.

“அடுத்தாற்போல கிராமங்களின் செல்வ நிலையை இன்றைக்கு எடுத்துப் பார்த்தால் மிகவும் சுகீன தெசையில் இருக்கின்றது. அதற்கு என்ன காரணம் என்பதை நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இருபது முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னால் கிராமங்களின் செல்வ நிலை உயர்ந்தே இருந்தது. மக்கள் எல்லாம் சுபிட்சமாக வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு இந்த சுபிட்ச நிலை செத்து, மக்கள் வறுமையில் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையை நாம் போக்கவேண்டும். திட்டத்தினுடைய கொள்கையே கிராம மக்கள் சுபிட்சமாக வாழ வழி செய்வது தான். கிராமப்புரங்களிலுள்ள மக்கள் சுபிட்சமாக வாழ விசேஷ கவனம் செலுத்தவேண்டும். அந்தக் கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டு கிராமங்களிலுள்ள குடிசைத் தொழில்கள் எல்லாம் செழிக்க விசேஷ ஊக்கம் காட்டவேண்டும்.

“முன்காலத்தில் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஏதாவது குடிசைத் தொழில்கள் வளர்ந்தே வந்திருக்கின்றன. அவைகள் எல்லாம் இன்று நசித்துப் போனதின் காரணமாகவேதான் கிராமங்கள் மிகவும் சுகீன தெசையை அடைந்துவிட்டனவோ என்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. அதனாலேயே வறுமை தாண்டவமாடுகிறது. ஆகவே முன்பு ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் என்னென்ன குடிசைத்தொழில்கள் இருந்தனவோ அவை எல்லாம் அந்தந்த கிராமங்களில் மறுபடியும் செழிப்பதற்கான திட்டங்களை நமது இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் போட்பாக்கவேண்டும். கிராமக் குடிசைத் தொழில்களைப்பற்றி எப்படி சீர்திருத்தம் செய்வது, எந்தெந்த முறையிலே பிராந்தியத்தை முன்னேற்றுவது என்று பரிசீலனை செய்து முடிவு செய்வதற்கு மகாநாடு கூட்டி, அந்தக் கூட்டத்தில் ஜில்லா அதிகாரிகளும், ராஜ்ய அதிகாரிகளும், திட்டத்திலே விசேஷ ஆர்வமுடையவர்களும் பேசினார்கள். அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்கும்போது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஊசி செய்யலாம், சுண்ணாம்புக் காளவாய் போடலாம், செங்கல் செய்யலாம் என்றெல்லாம் அங்கு சிலர் சொன்னார்கள். இம்மாதிரியான தொழில்களை தனிப்பட்ட மனிதர்கள் செய்தால் பல பிராந்தியங்களுக்கு விநியோகிக்கமுடியும். ஆகவே, இம்மாதிரியான தொழில்களில் அதிக கவனம் செலுத்துவதை விட கிராமத்தை உண்மையாகவே முன்னேற்றவேண்டுமென்றால், கிராமத்திலேயுள்ள பெருவாரியான மக்கள் எந்தத் தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கு பழகியிருக்கிறார்களோ, எந்தத் தொழிலில் அவர்கள் ஈடுபட்டால் அவர்களுக்கு அதிகமான பயன் இருக்குமோ அந்தமாதிரி தொழில்களைச் செய்ய ஏற்பாடு செய்யலாம். இடைக்காலத்தில் அம்மாதிரி தொழில்களில் சில கைவிடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தத் தொழில்களைச் சர்க்கார் ஊக்குவிக்கவேண்டுமென்று நான் சொன்னேன்.

“25 வருஷங்களுக்கு முன்னதாக வீடு தோறும் ராட்டினத்தின் மூலம் நூல் நூற்பது வழக்கம். அந்த நூலைக்கொண்டு நெசவு நடக்கும். இம்மாதிரி நூல் நூற்றல் தொழில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இருந்திருக்கிறது. அதைத்தான் திரும்ப புதுப்பிக்கவேண்டும். பல கிராமங்கள் ஒன்றாக சேர்ந்து ‘க்ரூப்’ ஆக இருக்கும். பல கிராமங்களுக்கும் மத்தியில் ஒரு கிராமத்தில் அந்த நூலை வாங்கி நெசவு செய்துகொடுப்பார்கள். பல கிராமங்களுக்கு மத்தியில் உள்ள கிராமத்தில் நெசவு நடப்பதால் வேலை எல்லோருக்கும் ஏக காலத்தில் கிடைக்கும்.

“கைக்குத்தல் அரிசி சாப்பிடுவது வழக்கமாக இருந்த அப்பொழுது பல ஆயிரக்கணக்கான கிராம மக்கள் பக்கத்திலுள்ள நகர்ப்புறங்களுக்குப் போய் நகரங்களிலே நெல் குத்தும் தொழிலைச் செய்து ஜீவனம் நடத்தி வந்தார்கள். அந்தத் தொழில் இப்பொழுது அடியோடு கைவிடப்பட்டிருக்கிறதற்குக் காரணம் நமது சர்க்கார் கடைப்பிடித்துள்ள நெல் அறைக்கும் மிஷின்களுக்கு அனுமதி அளிக்கும் கொள்கைதான். இயந்திரங்களை

25th August 1955]

[Sri S. Thinakarasaamy Thevar]

அறவே ஒழித்தால் கைக்குத்தல் அரிசிக்கு விசேஷ ஆதரவு கிடைக்க முடியும். கைக்குத்தல் அரிசி இப்பொழுது உபயோகப்படுத்தாமல் மில்லின் மூலம் அறைக்கப்பட்ட அரிசியை உபயோகப்படுத்துவதன் காரணமாக அரிசியின் சத்து குறைந்து, அதனால் மக்களுக்கு கொடிய ரோகங்கள் பீடிக்கின்றன. வியாதிகள் ஜாஸ்தியாகிவிட்டன. 1,008 நரம்புகளுக்கு 1,008 வியாதிகள் ஏற்பட்டு, அதற்குப் பரிசாரமாக 1,008 ஊசிகளும் ஏற்பட்டுவிட்டன. உச்சத் தலைவிலிருந்து உன்னம் கால் வறையில் ஒவ்வொரு வியாதிக்கும் ஒவ்வொரு ஊசி என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. கைக்குத்தல் அரிசி சாப்பிடாதினால் மக்களின் ஆரோக்கியம் குறைந்து வருகிறது என்பது என்னுடைய முடிவான அபிப்பிராயம். கைக்குத்தல் அரிசி சாப்பிட்டுவந்தால் ஓஷதமே சப்பிடத் தேவையில்லை. வியாதியே ஏற்படாது. நெல் அறைக்கும் மிஷின்களுக்கு அனுமதியளிக்காமல், கைக்குத்தல் தொழிலில் மக்களை ஈடுபடுத்தி, கைக்குத்தல் அரிசி சாப்பிட்டுச் செய்தால் மக்களுக்கு வியாதி இருக்காது, ஆரோக்கியம் நல்ல முறையில் இருக்கும். சர்க்கார் வைத்திய வசதிகளுக்காக ஆஸ்பத்திரிகளுக்காக செலவிடக்கூடிய ஏராளமான ரூபாய் மிச்சப்படும். ஆகையால், இதில் விசேஷ கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“சமூக நலத் திட்டங்கள், தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டங்கள், ஸ்தல அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் ஆகியவைகளுக்கு மக்கள் விசேஷ ஆதரவு கொடுத்து வருகிறார்கள். எந்தெந்த கிராமங்களில் மக்கள் விசேஷ ஆதரவு கொடுக்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் சர்க்கார் ஓரளவு பிடிவாதமாக 50 சதவிகித செலவுத் தொகையை அங்குள்ள மக்கள் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். மக்கள் பாதிச் செலவைக் கொடுத்தால்தான் சர்க்கார் மறு பாதித் தொகையைச் செலவிடும் என்று பிடிவாதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதனால் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால், மக்கள் முற்போக்காகவும், திட்டங்களுக்கு விசேஷ ஆதரவு அளித்து திட்டத்தை நிறைவேற்ற வரும் பிராந்தியங்களில் உற்சாகக் குறைவு ஏற்படுகிறது. மக்களுக்கு முற்போக்குத் தன்மை குறைகிறது. இம்மாதிரி திட்டங்களுக்கு மக்கள் 50 சதவிகிதம் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்வதற்கு பதிலாக, 25 சதவிகிதம் கொடுத்தால் போதும் என்ற முறையை ஏற்படுத்த வேண்டும். மக்கள் 25 சதவிகிதம் போட்டால் சர்க்கார் 75 சதவிகிதம் செலவிடத் தயாராக இருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் மக்களிடையே இன்னும் அதிக உற்சாகம் ஏற்படும்.

“இந்த திட்டத்திலே மக்களுக்கு ஒரு புதிய சக்தி பிறந்திருக்கிறது. ஆனால் அந்நிய ஆட்சி இருந்த காலத்தில் எத்தனை லட்சக்கணக்கான, கோடிக்கணக்கான பணத்தைப் போட்டு எந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றினாலும் மக்களுடைய மனப்பான்மை எப்படி இருந்ததென்றால், ‘சர்க்கார் திட்டம்’ என்ற மனோபாவம் இருந்தது. மக்களுடைய திட்டம் என்று அவர்கள் எண்ணியது கிடையாது. சர்க்கார் செய்யக்கூடிய ஒவ்வொரு வேலையையும் சர்க்கார் திட்டம் என்று சொல்லக்கூடிய மனப்பான்மை மாறி, மக்களுடைய திட்டம் என்று மக்களிடத்திலே ஒரு உணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் சிறு வேலையை எடுத்துக் கொண்டாலுங் கூட, விஸ்தரிப்புத் திட்டப் பிரதேசங்களைப் பொறுத்த வரையில், அது தங்களுடைய சொந்த முயற்சியினால் நடைபெறுகிறது என்ற எண்ணத்தில் வேலை செய்கிறார்கள். அப்படிச் செய்யும்போது தங்களுடைய முயற்சியினால், உற்சாகத்தினால் தங்களுடைய உதவியைக் கொண்டே செய்வதால் திட்டத்தில் ஒரு தனி அன்பு, உணர்ச்சி, தங்களுடைய காரியம் என்பது ஏற்படுகிறது. விவசாயம் செய்யும்போது நாம் பார்க்கிறோம் அல்லவா? தானே ஒருவர் விவசாயம் செய்யும்போது, அப்பொழுது எம்மாதிரி அன்பு இருக்குமோ அதே மாதிரி உணர்ச்சி இந்தத் திட்டங்களில் மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. மக்களுடைய உற்சாகத்தை ஒன்று திரட்டுவதற்கும் இந்தத் திட்டம் மிகவும் அழகான ஒரு முறை. சர்க்கார் நிறைவேற்றும் எல்லாத் திட்டங்களிலும் மக்களும் கலந்துகொண்டு, தாங்களும் அந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் பங்கு எடுத்துக்கொண்டோம் என்று பெருமைபடக்கூடிய முறையில் அமைந்திருக்கின்றன. இவ்வளவு அழகான திட்டத்தில் மக்களுடைய முழு ஆதரவையும் ஒன்று திரட்டுவதற்கு, முழு முயற்சியும்

[Sri S. Thinakarasaamy Thevar]

[25th August 1955]

செய்யாமல் மக்கள் 50 சத விதிகம் செலவுத் தொகையை செலுத்தவேண்டுமென்று பிடிவாதமாகச் சொல்லு வதாக இருக்கிறது. அம்மாதிரி நிபந்தனையையும் சட்ட திட்டத்தையும் போடுவதால் உற்சாகமாக மக்கள் முன்வரும்போது, அவர்களால் பாதித் தொகையைச் செலுத்துவதற்கு முடியாமல், ஊக்கம் குன்றி விடுகிறது. திட்டம் விசேஷ வெற்றி அடையாமல் இருக்கிறதபோல் காரியம் செய்வது கூடாது. ஆகவே, சர்க்கார் 75 சத விதிகமும் மக்கள் 25 சத விதிகமும் கொடுத்தால் போதும் என்ற முறையை ஏற்படுத்தினால் இந்தத் திட்டங்கள் மக்களின் விசேஷ ஆதரவு பெற்று, மக்களுடைய முழு ஒத்துழைப் போடு காரியம் வெற்றி அடையும். அது மட்டுமல்ல. ஐந்து வருஷத் திட்ட காலத்தில் நமது பிரதேசம் பூராவும் இந்தத் திட்டங்கள் இல்லாத கிராமங்களே இருக்கக்கூடாது. அந்த அளவுக்குத் திட்டங்களை வேகமாக விஸ்தரிக்கவேண்டும்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

“மின்சாரத்தைப் பொறுத்தவரை, உலகம் அறிந்த விஷயம், இந்திய யூனியனிலேயே சென்னை சர்க்கார் முதன்மை ஸ்தானம் வகிக்கிறது. அந்த அளவு மின்சார விஸ்தரிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆற்றின் தண்ணீரை 95 சத விதிகம் வரைக்கும் உபயோகப்படுத்துவேண்டிய நிலையிலே நாம் செய்திருக்கிறோம். ஆனால் இன்னும் நம்முடைய பிரதேசத்தில் உணவு உற்பத்திக்கு போதிய நீர்பாசனத் திட்டங்கள் போதாது. அதற்கென்ன செய்ய வேண்டுமென்றால் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலிருந்து பல ஆறுகள் உற்பத்தியாகி, அதன் தண்ணீர் முழுதும் பிரயோஜனமில்லாமல் கடலில் போய்ச் சேருவதைத் தடுத்து பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதற்காக திருவாங்கூர்-கொச்சி சர்க்காரோடு பேச்சு வார்த்தை நடத்த வேண்டும். திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யமும் இன்று யூனியனில் இணைக்கப்பட்ட ஒரு ராஜ்யமாக இருப்பதால் நமக்கு அனுசூலங்கள் இருக்கின்றன. அதனால் அவர்களோடு நாம் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். சமுத்திரத்தில் வீணாகப் போகும் தண்ணீரை ஜனங்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய முறையில் நாம் உபயோகப்படுத்துவதற்கு வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. ஆகவே, திருவாங்கூர்-கொச்சி சர்க்காரோடு நம்முடைய சர்க்கார் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, எந்தெந்த அளவுக்கு முடியுமோ அதைச் செய்யவேண்டும். பெரியாறு, கல்லாறு, பம்பையாறு திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அந்தத் திட்டங்களெல்லாம் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தால் சென்னை ராஜ்யத்திலே எந்த விதமான குறைச்சலும் இருக்காது. அந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றினால் மின்சார உற்பத்தி செய்யமுடியும். மின்சாரமானது ராஜ்யம் பூராவும் பரப்பக்கூடிய அளவுக்கு வெற்றி காணலாம். ஆகவே, இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் விசேஷ சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“சில இடங்களில் தெர்மல் ஸ்டேஷன்கள் இருக்கின்றன. மதுரையில் இருக்கிறது. அதைப்போல பல தெர்மல் ஸ்டேஷன்களை இந்த ராஜ்யத்தில் பல இடங்களில் நிறுவவேண்டும்.

“எங்கள் ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரை ஒரு வார்த்தை. மதுரை ஜில்லாவிலேயே எங்கள் தாலுகா ரொம்பப் பிற்போக்குப் பிராந்தியம். தென்னாட்டிலேயே ரொம்ப பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசம். சென்னை நகரத்தில் 20 நாளாக மழை பெய்கிறது. ஆனால், எனக்கு இன்று ஒரு காசும் எங்கள் பிராந்தியத்திலிருந்து வந்திருக்கிறது, அங்கு ஒரு சொட்டு மழை கூட கிடையாது என்று. அந்தப் பிரதேசத்தின் இயற்கை அப்படியிருக்கிறது. ‘மழை’ என்ற வார்த்தையைக் கூட காதில் கேட்க முடியாத இயற்கை நிலை அங்கு இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட வறண்ட பிரதேசம் எங்கள் பிராந்தியம். தமிழ் நாட்டிலேயே பாதிக்கப்பட்ட பிரதேச மொன்றை யாராவது பார்க்கவேண்டுமென்று சொன்னால், எங்களுடைய பிரதேசத்தை வந்து பார்க்குதல் போதும். மதுரை ஜில்லாவிலேயே பஞ்சத் தால் பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசம் எங்கள் தாலுகாவாகும். வருமை அப்படியிருக்கும் என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமானால் அதை எங்கள்

25th August 1955] [Sri S. Thinakarasaamy Thevar]

பிராந்தியத்தில் தான் பார்க்க முடியும். பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசத்திற்கு முதன்மை ஸ்தானம் கொடுக்கவேண்டுமென்றால், எங்கள் பிரதேசத்திற்குத்தான் அந்த ஸ்தானம் கிடைக்கலாம்.”

DEPUTY SPEAKER :—“கனம் அங்கத்தினருக்கு ஒதுக்கப் பட்ட நேரம் முடிந்துவிட்டது. ஸ்ரீ கே. டி. ராஜா அவர்கள் பேசலாம்.” 12 noon.

SRI K. T. RAJU :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப்பற்றி நடக்கும் இந்த விவாதத்தில் நேற்றைய தினம் சர்க்கார் கட்சியிலிருந்தும் எதிர்க்கட்சியிலிருந்தும் பல அங்கத்தினர்கள் சர்க்காருடைய கொள்கைகளைப் பற்றி விளக்கிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தில் அடங்கியிருக்கும் கொள்கைகளில், நாட்டில் மூலாதாரமான தொழில்கள், கனரகத் தொழில்கள் ஆகியவைகளை சர்க்காரே நடத்த வேண்டுமென்ற கொள்கையை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். சர்க்கார் ஆரம்பிக்கக்கூடிய கனரகத் தொழில்களிலிருந்து இரண்டாவது ஐந்து வருஷத் திட்ட காலத்திலேயே அதிக வருமானத்தை எதிர்பார்க்கமுடியாது. உடனடியாக, அத்தொழில்கள் மூலமாகப் பலன் கிடைக்காது. அவை மூலமாக, உடனடியாக வேலை வாய்ப்புகள் கிடைக்காது. ஐனங்களுக்கு உடனடியாகத் தேவையாயிருப்பது வாங்கும் சக்தியை அதிகரிப்பது. இந்நிலைமையில், மக்களுக்குத் தேவையான பொருள்களை உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு தனிப்பட்ட நபர்கள்கையில் விடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இனத்திற்கு ஆரம்பத்தில் ரூ. 200 கோடி ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது போய், இன்று அது ரூ. 750 கோடியாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அதனுடைய ஆர்த்தம் என்ன? உடனடியாக லாபம் வரக் கூடிய தொழில்கள், வேலை வாய்ப்புகளைக் கொடுக்கக் கூடிய தொழில்கள் எல்லாம் தனிப்பட்ட நபர்கள் கையில் விடப்பட்டிருக்கின்றன. கனரகத் தொழில்களை ஆரம்பிக்கிறதால், பலன் உடனடியாகக் கிடையாது. ஆனால், வருங்காலத் தேவைக்குத்தான் கனரகத் தொழில் அவசியம். ஆகவே, யாரை நம்பி இந்த நாட்டின் முன்னேற்றம் இருக்கிறது? தொழில் வளர்ச்சிக்கு இந்த அரசாங்கம் யாரை நம்பியிருக்கிறது? ஏகபோக பெரிய முதலாளிகளுடைய லாபத்தைக் கட்டுப்படுத்த இந்தத் திட்டத்தில் ஏதாவது வகையிருக்கிறதா? இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், இந்த சர்க்காரும் மத்திய சர்க்காரும் சேர்ந்து இரண்டாவது 5-வருஷ திட்ட காலத்தில் தங்களுடைய பட்ஜெட்டில் விழப்போகிற துண்டைச் சரிக்கட்டுவதற்காக ரூ. 8 கோடிக்கு மேல் புதிய வரி போடப் போகிறார்கள். ஆகவே, திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டிய பணம் பொது மக்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆனால், தனிப்பட்ட ஏகபோக முதலாளிகளுக்கு கிடைக்கும் லாபத்திற்கு வரையறை கிடையாது. அவர்கள் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் லாபம் அடித்துக்கொள்ளலாம். 5 சதம் அல்லது 6 சதத்திற்கு மேல்பட்ட லாபத்தை நிறுத்துவதற்கு அல்லது கட்டுப்படுத்துவதற்கு எந்த விதமான சட்டமோ அதிகாரமோ கிடையாது. அவர்களுடைய அமித லாபத்தை எடுத்து ஐனங்களுக்காக உபயோகப்படுத்த எந்த விதமான சட்டமும் கிடையாது. ஏற்கனவே மக்கள் வரிகளால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இனிமேல் யாருக்கும், எந்த இனத்திற்கும், வரி போட இடம் கிடையாதென்று இந்த சட்டசபையில் இல்லாவிட்டாலும் வேறு ஒரு இடத்தில் நம்முடைய மந்திரியாரே சொல்லியிருக்கிறார். அகில இந்திய ரீதியில் ரூ. 800 கோடி வசூலாக வேண்டும். நம்முடைய ராஜ்யம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் 600 கோடி ரூபாய் வரை வரி போடப் படும. ஆகவே வருஷம் ஒன்றுக்கு 150 கோடி ரூபாய் வரி மக்களுடைய தலையில் சுமத்தப்படப் போகிறது. இது கொள்கை சம்பந்தமான விஷயம். இந்தப் பிரச்சினையைச் சரியானபடி தீர்க்காவிட்டால், இந்தத்திட்டம் நிறைவேற்றுவதற்கு ஒரு முட்டுக் கட்டையாக இருக்கும். பெரிய முதலாளிகளுடைய அமித லாபத்தைப்பற்றிமுதல் செய்யென்று சொல்லவில்லை. அப்பணத்தை வாங்கி திட்டத்தை நிறைவேற்ற உபயோகியங்கள் என்று தான் சொல்லுகிறோம். நாட்டின் செல்வத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு அதை உபயோகப்படுத்துங்கள் என்றுதான் சொல்கிறோம். இந்த அடிப்படையில் நம்முடைய ராஜ்யத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பேர் மில்லை ஆரம்பிக்கப் போகிறோம். அதற்கு ரூ. 1,12,00,000 தேவைப்படுகிறது. இதைத் தனிப்பட்டவர்கள் கையில் விடப் போகிறோம். Soda ash factory

[Sri K. T. Raju]

[25th August 1955]

ஆரம்பிப்பதற்கு முதலில் T.V.S.-க்கு விட்டதாகவும், அவர்கள் ரூ. 3 கோடி மூலதனம் தேடமுடியாமலிருந்ததால் வேறு யாருக்கோ லைசென்சு கொடுத்ததாகவும் கேள்விப்படுகிறோம். நம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பொருத்தமட்டில் ரூ. 3 கோடி, ரூ. 4 கோடி மூலதனம் போட்டு தொழில் நடத்தக்கூடிய நபர்கள் இல்லை. ஆகையால் மத்திய சர்க்கார் நடத்தும் Corporation-லிருந்து ஏகபோக முதலாளிகளுக்குத்தான் கடன் கிடைக்கிறது. அப்பேற்பட்டவர்களுக்குத்தான் புதிய தொழில்கள் ஆரம்பிக்க லைசென்சு வழங்கப்படுகின்றது. தொழில் துறையில் நம்முடைய ராஜ்யம் மரம் மிருதுவாக இருப்பதால், இந்த மரத்தை உபயோகப்படுத்தலாம். உதாரணமாக நீலகிரியில் பேபர் மில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுவருகிறது. Newsprint தயார் செய்வதற்காக அந்த மில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுவருகிறது. இப்பொழுது இந்த ராஜ்யத்தில் Newsprint தான் மிக்க தேவை. மற்ற இடங்களில் பேபர் மில்லை ஆரம்பிக்கும்பொழுது மற்ற ரகப்பேர்களை உற்பத்தி செய்யலாம். உதாரணமாக, ஆவாரமரத்தின் பட்டையை உறித்தால் அந்த மரம் மிருதுவாக இருப்பதால், அந்த மரத்தை உபயோகப்படுத்தலாம். பாபநாசத்தில் ஒரு பேபர் மில் ஆரம்பிக்கலாம். இவ்வாறு எங்கெங்கே சாத்தியமோ அங்கங்கு மில்களை ஆரம்பிக்கவேண்டும். இவ்வாறு Newsprint-ஐ உற்பத்தி செய்தால், நம் ராஜ்ய உபயோகத்திற்கு மட்டுமல்ல, வெளி ராஜ்யங்களுக்கும் அதை அனுப்ப முடியும். இம்மில்லை ஆரம்பிக்க தனி நபர்களுக்கு லைசென்சு கொடுக்கக்கூடாது. சர்க்காரே மூலதனத்தைப் போட்டு அம்மில்லை நடத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதை ஏன் சொல்கிறேன்? 'இது விஷயமாக நீங்கள் கவலை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டாம். அதை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்' என்று மத்திய சர்க்கார் சொல்கிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் தாங்களே இந்தத் தொழிற்சாலைகளை நடத்தினால் கூட பாதகமில்லை. தனிப்பட்ட நபர்கள் கையில் இதை விடக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய ஆக்ஷேபணை, எங்கள் கட்சியின் ஆக்ஷேபணை.

“அலுமினியம் பாக்கரி நடத்துவதற்கு ரூ. 9 கோடி மூலதனம் வேண்டும். அதை சர்க்காரே நடத்துவார்களா அல்லது தனிப்பட்ட நபர்கள் நடத்துவார்களா என்று இன்னும் ஊர்ஜிதம் ஆகவில்லை. அந்த பாக்கரியை நடத்துவதற்கு மின்சாரம் தேவை. அதுவும் அதிகமான மின்சாரம் தேவைப்படும். அதிகமான உஷ்ணத்தை உண்டுபண்ண Trans-former போன்ற கருவிகளை நம்முடைய ராஜ்யத்திலேயே தயார் செய்ய வேண்டும். இன்னும் என்ன பொருள்கள் தேவையோ அவைகளையும் இங்கேயே தயார் செய்ய வேண்டும். அதற்கான தொழிற்சாலையை அமைக்க மத்திய சர்க்கார் உதவி செய்யவேண்டுமென்று சர்க்காரே சொல்வதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். சென்னையிலும் அதைச் சுற்றியும் அந்த பாக்கரியை நிர்ணயிக்க வேண்டும். அதற்கான மூலப்பொருள்கள் சேலத்தில் கிடைக்கின்றன. இந்த மாதிரி நிலைமையில் இங்கே நாம் மின்சாரத்தை அதிகமாக உற்பத்தி செய்தால், மின்சாரத்தை குறைந்த விலையில் விநியோகிக்க முடியும்; புதிய தொழில்களை ஆரம்பிக்க முடியும். இந்த விஷயத்திலும் சர்க்கார் கவனம் செலுத்த வேண்டும். தனி நபர்கள் கையில் இந்தத் தொழில்களை விடக்கூடாது.

“தீக்குச்சித் தொழிலுக்கு இரண்டாவது ஐந்து வருஷத் திட்டத்தில் உதவியளித்திருக்கிறார்கள். மெஷின்களைக் கொண்டு பெரிய அளவில் தீக் குச்சிகளை உற்பத்தி செய்வதை அனுமதிக்கக்கூடாது. இதைச் செய்தால் தான், குடிசைத் தொழில்களை வளர்க்க முடியும். இத்தொழில் வளர்க்க பல இடங்களில் Unit-கள் ஆரம்பிக்கப் போகிறோம். இந்த குடிசைத் தொழில் முறையில் உற்பத்தியாகிற தீக்குச்சிகளை market செய்ய வழி செய்யவேண்டும். மெஷின்களைக் கொண்டு தீக்குச்சிகளை உற்பத்தி செய்கிற தொழிற்சாலைகளோடு குடிசைத்தொழில் போட்டி போட முடியுமா? ஆகையால், இன்றைக்கு எந்த அளவுக்கு மில்கள் உற்பத்தி செய்கின்றனவோ அந்த அளவுக்குமேல் உற்பத்தி செய்யக்கூடாதென்று தடை செய்யவேண்டும்.

25th August 1955]

[Sri K. T. Raju]

“அதேமாதிரியாக, இன்றைக்கு வெளிநாட்டிலிருந்து டின்களில் அடைத்த பழங்கள், மீன்கள், பிஸ்கட்டுகள் முதலானவைகளைத் தருவிக்கிறோம். குடிசைத்தொழில் அடிப்படையில் இந்தத் தொழில்களை ஆரம்பிக்கப் போகிற காரணத்தால் நாம் அப்பொருள்களை இனிமேல் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்ய அனுமதிக்கக்கூடாது. இப்பொழுது 3, 4 மாதத்துக்குக் காணும்படியாக டின்களில் அடைக்கப்பட்டு மேல் நாட்டிலிருந்து மீன் வருகிறது. ஆனால், நமது தமிழ் நாட்டில் நல்ல, அருமையான மாம்பழங்களும், பல ரகங்களில் வாழைப்பழங்களும் கிடைக்கின்றன. அவைகளைக் காலாகாலத்தில் சேகரித்து, பக்குவப்படுத்தி, டின்களில் அடைத்து வைத்தால், அவற்றை நம் நாட்டில் விற்கலாம். அதனால் நம் நாட்டுத் தேவை பூர்த்தியாவதோடல்லாமல், வெளி நாடுகளுக்கும் அனுப்பமுடியும். ஆகையால், வெளி நாடுகளிலிருந்து இதை இறக்குமதி செய்வதற்குத் தடை விதிக்கவேண்டும்.

“நமது நாட்டின் தேவையை பூர்த்தி செய்வதோடு அல்லாமல் வெளி நாட்டுக்கும் நாம் ஏற்றுமதி செய்யமுடியும். ஆகவே வெளி நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்வதை அனுமதிக்காமல், தடை விதிக்கவேண்டும். 12-10 p.m.

“அதேபோல, பிளஷர்கார். நமது சமூகத்தில் தேவையானவர்கள் கார் வைத்திருப்பதைப்பற்றி எனக்கு ஆட்சேபணை கிடையாது. ஆனால், இன்றையதினம் நாம் பார்ப்பது என்ன? தேவையில்லாதவர்கள் கூட, ஒரு ஆடம்பரத்திற்காக அல்லது பெரிய அந்தஸ்தில் இருக்கிறோம் என்பதன காரணமாக, மற்றும் ஏராளமாக பணம் இருப்பதன் காரணமாக 15,000 ரூபாய், 20 ஆயிரம் ரூபாய் என்று போட்டு கார் வாங்குகின்றார்கள். நாம் கனரக இயந்திரங்கள் உற்பத்தியில் ஈடுபட உத்தேசித்திருக்கும் இந்த சமயத்தில், பெரிய உருக்குத் தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்த திட்டமிட்டிருக்கும் சமயத்தில், அத்தியாவசியமான தேவைகளுக்கு வேண்டிய பணத்தை செலவு செய்துகொண்டு, வரும் ஐந்தாண்டு காலத்திற்கு, பணம் இருக்கிறது என்ற காரணத்தினாலே, ஆடம்பரம், கரவாவம் என்ற நோக்கத்துடனே, கார் போன்ற அவசியமில்லாத பொருட்களை வாங்குவதை அனுமதிக்காமல், இந்தமாதிரி தேவையற்ற பொருட்களை வாங்குவதற்கு செலவிடும் பணத்தை இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தை நிறைவேற்ற திருப்பிவிட்டால், நாடு முன்னேறும். ஆகவே, தேவையற்ற கார் போன்ற ஆடம்பர வாழ்க்கைக்கு உரிய பொருள்களை இறக்குமதி செய்வதைத் தடுக்கவேண்டும்.

“பலவகையான ஆடம்பர பொருட்கள், face powder, சோப்பு, உதட்டு சாயம் போன்றவை வெளி நாடுகளிலிருந்து நம் நாட்டில் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்றன. நம் நாட்டிலேயே ஏராளமான நல்ல சோப்புகள், பெளடர், உதட்டுச் சாயம் எல்லாம் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. அப்படியிருக்கும் சமயத்தில் எதற்காக வெளி நாடுகளிலிருந்து இந்த பொருட்களை இறக்குமதி செய்வதை அனுமதிக்க வேண்டும்? நம் நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்படாத பொருட்களை வரவழைப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால் இங்கேயே சோப்பு, பெளடர் போன்ற பொருட்கள் இருக்கும்போது, நமது வறுமையான நிலையில் அன்னிய நாடுகளிலிருந்து வர வழுக்க தேவையில்லை. உள் நாட்டு பொருட்களையே உபயோகித்தால் போதும். ஆகவே, இந்தமாதிரியான காரியங்களில் சர்க்கார் ஒரு உறுதியான நடவடிக்கை எடுப்பதன் மூலமாகத்தான் நம் நாட்டு தொழில்களை பாதுகாக்க முடியுமே தவிர, வெளி நாட்டு பொருட்களையும், நம் நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருட்களையும் போட்டி போட விட்டால், நம் நாட்டு குடிசைதொழில்களும், சாதாரண தொழில்களும் அழிந்து விடுவது நிச்சயம்.

“மேலும் இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் மக்கள் திட்டம், மக்கள் வரவேற்க கூடிய திட்டம் என்று சொல்லப்படுகிறது. மக்கள் திட்டம் என்றால், அது எந்த அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நாம் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. நமது இந்திய பிரதம மந்திரி பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு சீனவுக்கு சென்று

[Sri K. T. Raju]

[25th August 1955]

வந்திருக்கிறார். அவர் போய்விட்டு வந்திருப்பதால் அந்த நாட்டின் அரசியல் கொள்கைகளை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் சொல்ல முற்படவில்லை. ஆனால், அதேசமயத்தில், அந்த நாடு நம் நாட்டைப் போன்று, அன்னிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு அடிமைப்பட்டிருந்த நாடு, அந்த காலத்தில் எல்லாவகையிலும் பின்தங்கிய நாடாக இருந்து வந்த நாடு, நம் நாட்டைப் போன்று 80 சத விகித மக்கள் விவசாயத்தை நம்பி வாழ்ந்த நாடு, 80 சத விகித மக்கள் எழுதப்பட்டிருந்த நாடு, பொருளாதாரத் துறையில் பின்தங்கியிருந்த நாடு, அப்பேர்ப்பட்ட நாடு விடுதலையடைந்த ஐந்தாண்டுகளுள்ளே எந்த அளவிற்கு முன்னேறியுள்ளது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். நாம் அந்த நாட்டை காப்பியடிக்க வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. பண்டித நேரு சீன நாட்டுக்கு சென்று திரும்பியபோது விமான நிலையத்தில் சொன்னார், சீன நாட்டில், ஆண்களும் பெண்களும் அந்த நாட்டு திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் ஊக்கத்தோடும், ஆக்கத்தோடும் ஈடுபட்டிருப்பது என்மனதை மிகவும் கவர்ந்தது என்று சொன்னார். அந்த நாட்டில் எப்படி மக்களின் ஊக்கத்தை, ஒத்துழைப்பை பெற முடிந்தது என்பதை கவனிக்க வேண்டும். நானும் சீனாவில் பல திட்டங்களை சென்று பார்த்தேன். இந்தியாவிலிருந்து நான்கு பெரிய என்ஜினியர்களையும் அனுப்பியிருந்தார்கள்.

“Reservoir திட்டத்தை போய் பார்த்தேன், அங்கு, லட்சக்கணக்கான மக்கள் மூன்று வருஷத்தில் பூர்த்தியாகும் என்று எதிர்பார்த்த திட்டத்தை இரண்டே வருஷங்களில் பூர்த்தி செய்யுமளவிற்கு, ஊக்கத்துடனும் ஆர்வமுடனும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்ததை பார்த்தேன். ஆனால் நமது நாட்டு திட்டங்களில் கண்டிராக்கர்களின் கொள்ளை, அதிகாரிகளின் லஞ்ச ஊழல், அதன்பேரில் நடவடிக்கைகள், வழக்குகள் இவற்றைத்தான் காண முடிகிறது. மக்களின் ஊக்கத்தை காணமுடியவில்லை. இத் திட்டங்களில் மக்களுக்கு ஊக்கத்தை எப்படி ஏற்படுத்துவது என்றால், வெறும் பிரச்சுத்தால் வாய்ப்பேச்சால் முடியாது. மக்களை இந்த திட்டங்களுக்கு செலவிடும் பணம், நம்முடைய முன்னேற்றத்திற்கான பணம் என்பதை உணர்ச்சி செய்யவேண்டும். சாதாரணமாக மக்கள் பார்க்கிறார்கள், நாம் பாடுபட்டால் அதன் நன்மை தங்களுக்கு, தங்களுடைய நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கு திரும்புமா என்று பார்க்கிறார்கள். ஆனால் நமது நாட்டில் திட்டப்படும் திட்டங்கள் தனி நபர்களின் வருமானத்தை பெருக்கத்தான் செய்யப்படுகிறதே ஒழிய, அவர்கள் வருமானத்தை கட்டுப்படுத்தி, அந்த பணம் நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கு, மக்களின் நன்மைக்கு, செலவு செய்யப்படுவதில்லை. புதுப்புது திட்டங்களால் உற்பத்தியாகும் அதிகப் படியான செல்வங்கள் நாட்டு மக்களுக்கு கிடைக்கிறதா என்றால் இல்லை. மக்கள் உழைப்பால் உற்பத்தியாகும் அதிகப்படியான செல்வங்கள் அவர்களுக்கு கிடைக்கும் என்பதை உணர்ச்சி செய்யவேண்டும். நடைமுறையில் சொந்த உடைக்கையில் தங்கள் உழைப்பு முன்னேற்றத்தைத் தருகிறதா என்பதை மக்கள் பார்க்கிறார்கள். குடும்பத்தில் நான்கு நாள் வருவாய் அதிகரிக்கிறதா என்பதை கவனிக்கிறார்கள். ஆகவே, திட்டங்கள் தீட்டினால் மட்டும் போதாது. அவற்றால் மக்களுக்கு நன்மை இருக்கவேண்டும். இந்த திட்டங்களில் பங்கு கொண்டால் நமக்கு நன்மையிருக்கிறது என்பதை நடைமுறையில் அவர்களை உணர்ச்சி செய்யவேண்டும். அப்பேர்ப்பட்ட நிலைமையை நாம் சைனாவில் பார்க்க முடிகிறது. இதை என் நான் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் சைனாவிலுடைய அனுபவத்திலிருந்து நாம் பல விஷயங்களை எடுத்துக்கொள்ளலாவிட்டாலும்கூட, நமது நாட்டைப்போன்ற பின் தங்கிய நாடு, சுதந்திரமடைந்த ஐந்தாண்டுகளுக்குள்ளே எப்படி மக்களை உற்சாகப்படுத்த முடிந்தது என்பதை உணர்ந்து, இங்கேயும் மக்களை உற்சாகப்படுத்தவேண்டும். தொழில்களில் அவர்களுக்கு பங்கு உண்டு, உரிமையுண்டு என்பதை உணர்ச்சி செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் எல்லாம் முதலாளிகளின் one way traffic-ஆக போய்விடும். தொழிற்சாலைகளில் திருடு போய்க்கொண்டிருக்கும், தொழிலாளி பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். முதலாளிகள் மில்களை, பாக்கடிகளை மூடிக்கொண்டிருப்பார்கள். தொழில் ஸ்தாபனங்களை மூடிக்கொண்டிருப்பார்கள். தொழிலாளிகள் தட்டிக்கேட்க முடியாது. ஆகவே, தொழிற்சாலைகளில் தனி நபர்களின் ஏகபோக உரிமையை கட்டுப்படுத்தப்படவேண்டும்.

25th August 1955]

[Sri K. T. Raju]

“ பண்டித நேரு சொன்னார், ‘ யூகோஸ்லேவியாவில் தொழிற்சாலைகளில் எங்கே பார்த்தாலும் தொழிலாளிகளின் படங்கள் மாடப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து வந்திருக்கிறேன். Foreman Chairman-ஆக வந்திருப்பதை பார்த்து வந்திருக்கிறேன் ’ என்று. இந்த நாட்டிலும் நாம் அப்படிப்பட்ட உற்சாகத்தை ஊட்டவேண்டும். தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளிகளின் படங்களை மாட்டிவைக்காவிட்டாலும்கூட நோட்டீஸ் போர்டில் ‘ வேலை போச்சு ’ என்ற நோட்டீசை மாட்டாமல் இருந்தால் போதும். தொழிலாளிகள்தான் கணிசமான அளவிற்கு நாட்டின் அபிவிருத்தியில் அக்கரை செலுத்தக் கூடியவர்கள். அப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கு ஊக்கமும், உற்சாகமும் ஏற்படாத வரையில் திட்டங்கள் வெற்றியடையாது.

“ கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் நாம் திட்டங்களை நிறைவேற்ற செல வழிக்கப் போகிறோம். அந்த பணம் நியாயமான முறையில் திட்டங்களுக்கு செலவிடப்படுகிறதா என்பதை கண்காணிக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பல கோடி ரூபாய்கள் வீணாகும். வீணாகப் போயிருப்பதை முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நாம் பார்த்து வருகிறோம். ஆகவே அந்தப் பணம் முறையாக செலவழிக்கப்படுகிறதா என்று Special branch போலீஸ் மாதிரமல்ல, அமைச்சர்கள் மட்டுமல்ல, சபையில் உள்ள அங்கத்தினர்களும் கண்காணிக்கவேண்டும். சபையிலுள்ள அங்கத்தினர்கள் திட்டங்களில் நடக்கும் ஊழல்களை எடுத்துச் சொன்னாலும் மதிப்பது கிடையாது என்கிற நிலைமை இருப்பதால், வெளியில் இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் ‘ நம்மேல் புகார்கள் சொன்னார்களே, என்ன நடவடிக்கை எடுக்க முடிந்தது ’ என்று துணிவுகொண்டு, மேலும் பல ஊழல்களை செய்கிறார்கள். ஆகவே பொதுமக்களுடைய பணம் கோடிக்கணக்கில் இந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் செலவழிக்கப்படுவதால், அந்தப் பணம் நல்ல முறையில் செலவழிக்கப்படுகிறதா என்பதை கண்காணிக்கும் பொறுப்பு C.I.D. police-க்கு மாத்திரமல்லாமல் பொதுமக்களின் முக்கியமான ஸ்தாபனங்களுக்கும் கொடுத்தால் அவர்கள் நன்கு கண்காணிப்பார்கள். சீனாவிலும் சியாங்கேஷைக் காலத்தில் லஞ்சம் தலை சிறந்திருந்தது. லஞ்சமே இல்லாத டிபார்ட்மெண்டு கிடையாது. அவ்வளவு மோசமாக இருந்த நாட்டில் தற்போது லஞ்சம் பூரணமாக ஒழிக்கப்பட்டு விட்டாலும்கூட, பெரிய அளவிற்கு ஒழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு முக்கியமான விஷயம்.

“ இன்னொரு விஷயம் தொழிலாளர்களிடையே ஒரு நல்ல மனோபாவத்தை உண்டாக்கவேண்டுமானால் அவர்களுக்கு சில நியாயமான சலுகைகள் வழங்கப்படவேண்டும். இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் தொழிலாளர் நலன்களென்று 18 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில் இந்த 18 லட்ச ரூபாய் எந்த மூலக்கு ஆகும். இன்றைக்கு போடப்பட்டிருக்கிற பெரிய உற்பத்தித் திட்டங்கள் நிறைவேற்றமென்றால், தொழிலாளர்களுக்கு சில சலுகைகளை கொடுக்க சர்க்கார் முயற்சிக்கவேண்டும்.

“ இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு புதிய வரிகளை போட்டு பணம் தேடுவதைவிட பெரிய பணக்காரர்கள் தனிப்பட்ட முதலாளிகள் சம்பாதிக்கும் லாபத்தை கட்டுப்படுத்தி அதை திட்டத்திற்கு உபயோகப்படுத்தவேண்டும். மத்திய நிதி மந்திரி கனம் தேஷ்முக ‘ நம்முடைய பற்றாக்குறை 2,400 கோடி ரூபாயில், ஒட்டுமொத்தமாக புதுவரிகள் மூலம் 800 கோடி ரூபாயும், 1,000 கோடி ரூபாய் கடன் எழுப்புவது மூலமாகவும், இது போக பாக்கியுள்ள தொகையை வெளிநாடுகளிலிருந்து கடன் பெறுவதன் மூலமாகவும் சரிகட்டி விடலாம் ’ என்று கூறுகிறார். அதுவும் முடியவில்லை யென்றால் ஐந்தாண்டு திட்டத்தை ஆறு வருடத் திட்டம் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவோம். ஐந்து வருடங்களில் முடிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. 1961-ம் வருஷத்தில் முடிக்கவேண்டியதை 1962 என்று ஆக்கிவிட்டால் போகிறது என்று சொல்லுகிறார். நம் நாட்டில் மக்களுடைய உழைப்பு சக்தி நிறைய இருக்கிறது. இயற்கை செல்வங்களும் நிறைய இருக்கின்றன. இவையிரண்டையும் வைத்து அதற்கு தகுந்த திட்டங்களை தீட்டினால் நமக்கு பணம் கிடைக்காமல் போகாது. திட்டங்களை நிறைவேற்ற பணம்

[Sri K. T. Raju]

[25th August 1955]

மட்டும் பிரதானமல்ல என்பதை நிதி அமைச்சர் அவர்களும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். நமது நாட்டில் பிரதானமாக கவனிக்கவேண்டியது மனிதசக்தி. 36 கோடி மக்களுடைய மனிதசக்திதான் இந்தியாவின் அழியா சொத்து. இந்த மனித சக்தியையும் இயற்கை செல்வத்தையும் கொண்டு திட்டம் தீட்டவேண்டும். பணம் என்பது ஒரு கருவியாக உபயோகப்படவேண்டுமே தவிர அது பிரதானம் என்பதல்ல. பணம் என்பது மக்களின் உழைப்பின் அளவுகோல் என்பதை உணர்ந்து தற்போது இந்த திட்டங்களில் இருக்கிற கோளாறுகளை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு செய்தால்தான் வருகிற ஐந்தாண்டுத் திட்டம் மக்களுடைய திட்டமாக இருக்க முடியும்.

“நான் முதலில் சொன்ன மாதிரி, நமது சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில் இரும்புத் தொழிற்சாலை, காகித தொழிற்சாலை இவைகளை அமைக்கவேண்டிய இயற்கை வளங்கள் இங்கேயே இருக்கின்றன. இது தவிர பல ரசாயன பொருள்கள் நமது ராஜ்யத்திலேயே கிடைக்கின்றன. மேட்ரோ எடுத்துக்கொண்டால் chlorine என்கிற ரசாயன பொருள் ஆற்றில் உடைத்துவிடப்படுகிறது. இந்த ரசாயனப் பொருள் காகிதம் செய்வதற்கு முக்கிய தேவையான பொருள். ஆனால் இந்த chlorine அதிக அளவில் ஆற்றில் விடப்பட்டு மீன் எல்லாம் சாகிறது. மேட்ரோவில் சேஷசாயி ஸ்தாபனத்தில் நடத்தப்படும் Mettur Chemical Industries-ல் உற்பத்தி செய்யப்படும் இந்த chlorine என்கிற ரசாயன பொருள் பெரும் அளவிற்கு ஆற்றில் உடைத்துவிடப்படுகிறது. மேல்நாட்டில் இந்தமாதிரி chlorine கரைக்கவேண்டுமென்றால் சமுத்திரத்தில் வெகு தூரத்தில் சென்று கரைக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அப்போது நான் மீன்கள் சாகாமல் இருக்குமென்று கூறுகிறார்கள். பேப்பர் செய்வதற்கு வேண்டிய முக்கியமான பொருளாக chlorine இருப்பதால், மேட்ரோவில் ஒரு காகித தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்த வசதியாக இருக்கும். இதுபோல இன்னும் பல யோசனைகளை நான் சொல்ல முடியும். ஜில்லா வாரியாக திட்டங்களை பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளும்போது பல யோசனைகளை சொல்லலாம் என்று எண்ணுகிறேன். ஆகவே, பொதுவாக கொள்கையடிப்படையில் தற்போது இருக்கும் நிலைமை மாறுதலவரையில், நடைமுறையை இந்த ஐந்தாண்டு திட்டங்கள் நிறைவேற பல இடைஞ்சல்கள் இருக்கத்தான் செய்யும் என்று கூறி என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

12-20
p.m.

* SRI K. VENKATASWAMI NAIDU :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, when we are speaking on this Second Five-Year Plan which is a very important matter for this country, we must feel that we must put an all-out effort to see that this Plan is framed well and is executed properly. The First Five-Year Plan, though it began a little late, has given us great hopes that we can do much better during the Second Five-Year Plan period. During the First Five-Year Plan period we have attained self-sufficiency in food and we have solved the food problem mostly because we have executed large irrigation projects. So, the First Five-Year Plan is a great success because we have completed a lot of irrigation projects and also produced electric energy. These two great factors have helped to ease the tension very much especially in this State and generally in the country.

“Now, during the Second Five-Year Plan period we have got an equally important work to do. This time we are concentrating on Industries and Technical training. Of course, industries must ordinarily be left to the private sector. But now the State has taken up the great responsibility of starting such industries as will be able to help the country in achieving self-sufficiency in machinery and this is a great factor to be taken into account.

25th August 1955] [Sri K. Venkataswami Naidu]

Hitherto, we used to go to other countries to get machinery needed by us but at the end of the Second Five-Year Plan period, we must have the capacity not only to produce machines but must also be in a position to supply them to our neighbouring countries. This is a great ambition and we will do our best to fulfil it.

“ Sir, in this connexion it is also feared that the rapid industrialization may cut short the earning power of the people and it will throw more people out of work. But that is why side by side, cottage and small-scale industries are given a good weightage. So, it is a *via media* policy. It is not an absolute nationalization of industries but it will help to get employment for more people. It has been told that during the Second Five-Year Plan period, nearly 10 million people will get employment and that is one way by which we can solve the problem of unemployment. With the growth of population, unemployment is growing and we must do our best to see that this unemployment is checked as much as possible. After all, the idea of these Plans is that people must be more happy and their misery must be reduced and as far as possible we must see that the welfare of the people is improved. For doing this, there are various social welfare schemes. We must do our best to see that generally life is made tolerable for the poor and the disabled. The Social Welfare Board which has already been functioning, has been doing some good work for the disabled and the less privileged people. If this work has to be done well, we must have very good persons who must be able to render unstinted service to make the lot of the poor people happy.

“ Then, let us see what are the things that are necessary for us and how far they have been tackled in this Second Five-Year Plan. For instance, everybody uses the railways. To-day we see that the conditions in the railways are slightly better but still we have got to do a great deal to help the travelling public. This matter has to be given great consideration because all people will be benefited irrespective of their status and position.

“ Again, we must see that in this country education is given a great impetus in the Second Five-Year Plan. We expected very much but only Rs. 30 crores have been allotted to the State which is a very small amount. If we get something more for Education, we will be very glad. The lot of the teachers must be made better and if that is done we will be doing a great service not only to the teachers but also to the students. A disappointed and dissatisfied teacher is a great danger to society and I hope better provision will be made for them and for education.

“ In this connexion, another important thing to be considered in respect of education is that we must have better buildings for schools especially in towns. Students are put in black rooms every morning and released in the evening. Even if we cannot do anything more, at least schools must have good buildings and for this purpose, it is very essential that a suitable building programme must be formulated at least in respect of schools in towns.

[Sri K. Venkataswami Naidu] [25th August 1955]

" Sir, usually we used to have every year a list of Part II schemes. But for years together they are there without being attended to. I do not know whether these schemes are put in the cold storage and will not see the light of the day. Long pending demands of the people have not been taken into consideration. Now this is an age of new ideas and new schemes and I do not know what has happened to old schemes which have been pending for a very long time.

" Then, I come to milk and milk products. No country can be said to be prosperous if it has not got ample supplies of food and milk. But to-day we are getting baby food from foreign countries. The hon. Member, Sri Raju also referred to the preservation of fruits and fish. For Horlicks we have to go to another country. This is really a very sorry state of affairs. We must do our best to see that our milk requirements are met in this country itself. As we are self-sufficient in food, we must also be self-sufficient in milk and milk products.

12-30 p.m. " Then, Sir, I wish to say a few words with regard to water-supply in the cities in the State. Most of the cities in the State have no adequate protected water-supply and also lack in adequate drainage facilities. This state of affairs has been going on for years and years and at least, as far as I know, for the last thirty years. I do not know when we will have salvation. Unless every city is provided with adequate drainage facilities and protected water-supply, it will not be possible to satisfy the basic needs of the people living in it. These things have not been tackled properly all these years for lack of funds. I hope all the cities will put forth their demands for provision of drainage facilities and a protected water-supply system to the Government. It is very necessary to do so particularly because the density of population in all the cities is very high. Provision of drainage facilities and adequate water-supply is not luxury, but is an utmost need which must be satisfied. Otherwise the people living in the cities will get all kinds of diseases. I hope that at least during this Second Five-Year Plan period largest number of cities will be provided with protected water-supply systems. Though Madras is the capital of our State, still it has got a very precarious supply of water for its citizens. Adequate steps must be taken to provide a protected water-supply system for the city worthy of the Capital City of the State. Perhaps, we people who are residing in the central parts of the city do not know anything about the water problem. But look at the plight of the people in the extended areas of the City where Corporation water does not reach them. We must do something in the matter effectively and expeditiously.

" Finally, Sir, we have got to see that this Five-Year Plan is executed well. All sections of the people must consider that it is their duty to see that this Plan is made a success. This time, Sir, we are able to get some money and we must see that it is put to the best use. I know, the Hon. Leader of the House has made an appeal that the people must be prepared to make some more sacrifices. We have sacrificed much in the past and we are willing

25th August 1955] [Sri K. Venkataswami Naidu]

to sacrifice more. But our anxiety is that every pie that we get should be well spent and should not be wasted. This is very essential to make the Five-Year Plan a success. It must be said to our credit that we have done something good at a very critical and important time for the benefit of the people of the State. Thank you, Sir, for giving me this opportunity to speak a few words, on this occasion."

SRI N. C. RAMASAMY KANDER :—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தை நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே சபையில் சமர்ப்பித்து இருப்பதை நான் முழு மனதுடன் ஆதரிக்கிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர்கள் அனைவரும் அவரவர்களையே தொகுதிகளைப்பற்றிய குறைகளைப் பேசினார்கள். அதேபோல் நானும் என்னுடைய தொகுதியினுடைய குறையையும், இந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் என்ன என்ன திட்டங்கள் நிறைவேற்றலாம் என்பது பற்றியும் பேச முன்வந்துள்ளேன். எங்களுடைய செங்கம் தாலுகாவிலே தாணிப்பாடி பிரிக்கரவின் பக்கத்தில் காடுகள் அதிகமாக இருக்கின்றன. அந்தக் காடுகளிலே மூங்கில்கள் பல ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர்களிலே இருக்கின்றன. அங்கே ஆவாரம் செடிகள் என்கிற செடிகளும் பல ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர்களிலே இருக்கின்றன. ஆகவே அங்கு ஒரு காகித தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தினால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். ஆனால் சீக்கிரமே நீலகிரியில் ஒரு காகிதத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தப்போவதாகத் தெரிகிறது. அந்த இடம் அதற்கு ஏற்றதல்ல என்று நான் கருதுகிறேன். ஆகவே இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஒருகாகித தொழிற்சாலையை தாணிப்பாடி என்கிறவிடத்தில் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அங்கு நல்ல ரோடு வசதியும் இருக்கிறது. சேலத்திலிருந்தும், திருவண்ணாமலையிலிருந்தும், தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் உள்ள கள்ளக்குறிச்சியிலிருந்தும் தாணிப்பாடிக்கு ரோடு வசதிகள் உள்ளன. ஆகவே அங்கு ஒரு காகிதத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

"வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் 75 சத விகித மக்கள் விவசாயிகள்தான். இந்த விவசாயிகளுக்கு கிராமப்புரங்களிலே லேவாதேவி என்கிற அதிக வட்டிக்குத்தான் கடன் கிடைக்கிறது. ஆதலால் அவர்கள் பெரும் கஷ்டத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்குக் குறைந்த வட்டிக்கு கடன் தர வசதி செய்யவேண்டும். எனக்கு முன் பேசிய தோழர் மதன கோபால் அவர்கள் சொன்னதுபோல் கிராம பேங்குகளை சுமார் 3 கிராமங்களுக்கு ஒன்று ஏற்படுத்தி விவசாயிகளுக்கு குறைந்த வட்டியில் கடன் தரவேண்டியது அவசியம்.

"இந்த லேவாதேவியின் கொடுமையைப்பற்றி ஒரு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன். எங்கள் பகுதியிலே மிகளாய் அதிகம். விவசாயிகள் லேவாதேவிகாரர்களிடம் போய் பணம் கேட்டால் ஒரு ரூபாய்க்கு கால் தூக்கு வட்டி தரவேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்வார்கள். விவசாயி ரூ. 100 வாங்கினால் அவன் வட்டி மட்டும் 25 தூக்கு கொடுக்கவேண்டும். இதின் விலை ரூ. 75. ஆகவே, விவசாயி ரூ. 100-க்கு ரூ. 75 வட்டி கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. சில சமயங்களிலே பஞ்சாயத்து பேசி அரைக்கால் தூக்கு என்று முடிவுக்கு வந்தால்கூட ரூ. 100-க்கு ரூ. 35 வட்டி கொடுக்கவேண்டும். இந்தமாதிரி கொடிய லேவாதேவி முறைதான் கிராமப்புறத்திலே இருக்கிறது. இது சர்க்காருக்கு தெரிந்தும் இருக்கலாம், தெரியாமலும் இருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் அங்கே வசிப்பதனால் இந்த கஷ்டங்களை யெல்லாம் சொல்கிறோம். ஆகவே இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே விவசாயிகளுக்கு செக்யூரிட்டி பெற்றுக்கொண்டவது கடன் கொடுக்க வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

"அடுத்தபடியாக எங்கள் செங்கம் தாலுகாவிலே தாணிப்பாடி, தண்டராம்பட்டு பிரிக்காக்களிலே 20 சதுர மைல் அளவிற்கு சுண்ணாம்புக் கட்டிகள் இருக்கின்றன. ஆகவே அங்கு ஒரு சிமெண்ட் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தினால் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும். அத்துடன் நமது மாகாணத்தில் சிமெண்ட் உற்பத்தியும் பெருகும்."

12-34
p.m.

[25th August 1955]

DEPUTY SPEAKER :—“ The time-limit is now reduced to ten minutes.”

SRI N. C. RAMASAMY KANDER :—“ இப்பொழுது சர்க்கார் ஒரு தொழிற் கல்விசாலை ஒன்றை ஏற்படுத்தப்போவதாக கேள்விப்பட்டேன். அதை திருவண்ணாமலையில் அங்கு சிறு சிறு தொழில்கள் அதிகமாக இருப்பதனால் ஏற்படுத்தவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“ முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினால் கிராமங்கள் நல்ல முற்போக்கு அடைந்திருக்கின்றன. உதாரணமாக எங்கள் செங்கம் தாலுகாவை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு ரோடு இல்லாத இடங்களுக்கெல்லாம் ரோடுகளும், கல்விச் சாலைகளும், மருத்துவ விடுதிகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கிராமத்தார்கள் ஊக்கத்துடனும், இது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் மிகவும் சிறப்பாகவும் செய்திருக்கிறார்கள். வட ஆற்காடு ஜில்லாவிலே லோகல் டெவலப்மெண்டு ஸ்கீமிலே அதிகமாக வேலை செய்திருக்கிறார்கள். அங்கே சிலவிடங்களிலே நேஷனல் எக்ஸ்டென்ஷன்ஸ் ஸ்கீம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இதனால் கிராமங்கள் நல்ல அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கின்றன.

“ ஆனால் ரோடு வசதியில்லாத சில பகுதிகளில் உள்ள கிராமங்களை அதிகாரிகள் நேஷனல் எக்ஸ்டென்ஷன்ஸ் ஸ்கீமிலே சேர்த்துக்கொள்ளவில்லை. ஒடுகத்தூர், திருப்பத்தூர், செங்கம் முதலிய பகுதிகளில் மலைப்பிராந்தியங்களிலுள்ள கிராமங்கள் இந்த நேஷனல் எக்ஸ்டென்ஷன்ஸ் ஸ்கீம்களில் சேர்க்கப்படவே இல்லை. ஆகவே இதை சர்க்கார் கவனித்து, அதிகாரிகள் தங்கள் சவுகரியத்திற்காக சேர்க்காமல் இருப்பதால் உடனடியாக அம்மலைப் பிராந்தியங்களை அபிவிருத்தி திட்டங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக லோகல் டெவலப்மெண்டு ஸ்கீமுக்கு சில கிராமத்திலே பணம் கொடுக்க முன் வருகிறார்கள். சில கிராமங்களிலே வேலை மூலமாகத்தான் செய்யவேண்டி இருக்கிறது. எங்கள் டிஸ்ட்ரிக்ட் பிளானிங் கமிட்டியிலே ஒரு திட்டம் போட்டு இருக்கிறார்கள். எப்படி இருந்தாலும் கால்பாகமாவது பணம் கொடுத்தால்தான் லோகல் டெவலப்மெண்டு ஸ்கீமிலே வேலை செய்யமுடியும் என்று இதனால் சில ஏழை கிராமங்களுக்கு கஷ்டம் நேரிடுகிறது. ஆதலால் இதை ஒழிக்கவேண்டும் என்று கலெக்டர்களுக்கு உத்தரவு போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கால்பாகம் பணம் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை ரத்து செய்து வேலை மூலமாகவே செய்யலாம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக எங்கள் செங்கம் தாலுகாவில் நீர்ப்பாசன வசதியைப் பற்றி பேச விரும்புகிறேன். சாத்தனூர் அணைக்கட்டை அங்கே மத்திய சர்க்கார் ஏற்படுத்தி இருக்கிறது. அதனால் 20,000 ஏக்கருக்கு தண்ணீர் பாய் வசதி ஏற்படுகிறது. அது எங்கள் தாலுகாவிலே 6,000 ஏக்கருக்கு தண்ணீர் பாய்கிறது. ஆகவே இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததற்காக எங்களுடைய தொகுதி மக்கள் சார்பாக சர்க்காருக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“ இந்த சாத்தனூர் அணைக்கட்டினால் தண்ணீர் எல்லாம் கீழ் பகுதிக்கே தான் பாய்கிறது. ஆதலால் 200, 300 ஏக்கராக்களுக்கு பாயும் கால்வாய்கள் எரிகள் முதலியவற்றிற்கு சிறு சிறு திட்டங்கள் ஏற்படுத்தவேண்டும். கிராமங்களிலே கிணற்றைக்கொண்டுதான் நாங்கள் விவசாயம் செய்கிறோம். ஆதலால் பெரிய திட்டங்களை கைவிட்டாலுங்கூட சிறு சிறு திட்டங்களை தாலுகா, ஜில்லாவாரியாக ஏற்படுத்தவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படிச் செய்தால் கிராமங்களெல்லாம் நல்ல அபிவிருத்தி அடைந்து பலனடையும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக எங்கள் ஜில்லாவிலே திருப்பத்தூர், திருவண்ணாமலை, செங்கம், போளூர் முதலிய 4 தாலுகாக்களில்தான் அதிகமாக தொழில் வளர்ச்சி இருக்கிறது. ஆகவே அங்கு தொழில் அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நிறைவேற்றவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

25th August 1955] [Sri N. C. Ramasamy Kander]

“அடுத்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நான் சொல்லிய அனைத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொண்டு என் சிற்றூரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.”

* SRI V. S. SIVAPRAKASAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைக்கு நமது சபையின் முன் விவாதத்தில் இருக்கும் படியான இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப்பற்றி பல நண்பர்கள் பேசினார்கள். எதிர்க்கட்சியிலுள்ள சில நண்பர்கள் எப்பொழுதும்போலவே இந்தத் திட்டத்தைப்பற்றியும் எதிர்த்துப் பேசினார்கள். அப்படிப் பேசும் போது சர்க்காருடைய கொள்கையைப்பற்றி நம்பிக்கை இல்லாத முறையில் பேசியிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் எந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தாலும், அதை எதிர்ப்பதே அவர்கள் கொள்கையாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். போன ஐந்தாண்டு திட்டம் வந்தபோதும் அவர்கள் தங்களுடைய எதிர்ப்பைக் காட்டினார்கள். அப்பொழுதும் சர்க்காரிடம் நாணயமும் நம்பிக்கையும் இல்லாமல் இருந்தார்கள். சர்க்கார் மக்களுடைய நன்மைக்காக எந்த நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டாலும் மக்கள் முன்னேற்றமடைவதற்கு அவர்கள் எந்தத் திட்டங்களையும் நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொண்டாலும் அதைப்பற்றியும் எதிர்த்தும் ஆட்சேபித்தும் தான் வந்திருக்கிறார்கள். சர்க்காருடைய நிர்வாகத்தையும் அவர்கள் எதிர்த்தும் ஆட்சேபித்தும் தான் வந்திருக்கிறார்கள். முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தபோதும் அவர்கள் அதைப் புரிந்துக்கொள்ளாமல் ஆட்சேபித்தார்கள். ஆனால், கடைசியில் அந்தத் திட்டம் மக்களுக்கு நன்மை பயக்கக்கூடியதாகவே முடிந்திருக்கிறது என்பதை இப்பொழுது அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை அரசாங்கம் கொண்டுவந்தபோது நமது நாட்டில் மிக முக்கியமாக, அவசியமாக தேவையாக இருந்தது என்ன? அந்தக் காலத்தில் பஞ்சம் தாண்டலுமாகி கொண்டிருந்தது. அதனால் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் விவசாயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தோம். விவசாய அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்று அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தோம். உணவு பொருள் அபிவிருத்தி செய்வதில் சர்க்கார் மிக மும்முறமாக ஈடுபட்டார்கள். உணவு உற்பத்திக்குப் பரையாரிட்டி—மிக முக்கியத்வம்—கொடுத்தோம். அப்பொழுது எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் என்ன சொல்லிவந்தார்கள்? அந்தத் திட்டத்தை அமுல் நடத்தும்போது எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் எல்லா கூட்டங்களிலும் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆறு அவன்ஸ்காரர்கள் என்று கேலி செய்துவந்தார்கள். அப்படிச் சொல்லி கேலிகூட செய்துவந்தார்கள். அப்பொழுதிருந்து சர்க்கார் இவைகளையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் மக்களுக்கு அவசியமான பொருளாகிய உணவைத் தேடிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று நீனைத்து அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்துவந்தார்கள். சர்க்கார் உண்மை நிலைமையை அறிந்து நாட்டிலுள்ள பற்றுக்குறையை சர்க்கார் உணர்ந்து வெளி நாடுகளிலிருந்து எந்தெந்த நாடுகளில் எப்படிப்பட்ட உணவு கிடைக்கிறதோ அதை வாங்கி மக்களுக்கு பங்கிட்டுக் கொடுத்தார்கள். எந்தெந்த நாடுகளிலிருந்து உணவுப் பொருளை இறக்குமதி செய்யமுடியுமோ அதைச் செய்துவந்தார்கள். அதற்கு வேண்டிய வேலைகளையும் செய்துவந்தார்கள். நமக்கு உணவுப் கொடுக்கத் தயாராக இருந்த நாடுகளிலிருந்து நமக்கு வேண்டிய உணவு பொருள்களை, அது எந்த ரகமாக இருந்தாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் நமக்கு இறக்குமதி செய்து கொடுத்துவந்தார்கள். வியாபார முறையில் அவர்கள் உணவுப் பொருள்களைக் கொடுத்தாலும் அதை மக்களின் அவசியமான தேவையை முன்னிட்டு வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். அந்த உணவுப் பொருள்களில் மண், கல் இருந்தாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் வாங்கி பஞ்சத்தைத் தீர்த்தால் போதும் என்ற எண்ணத்தடன், எப்படிப்பட்ட உணவாக இருந்தாலும் உணவு இல்லை என்று சொல்லாமல், கீழ்ப்பட்ட உணவுப் பொருள்களையும் வாங்கிக்கொடுத்து வந்தார்கள். ஏதோ கிடைக்கிறதை வைத்துக்கொண்டு மக்களுக்கு கொஞ்சம் கொடுத்து வந்தார்கள். அப்படிக் கொடுத்தது கூட நல்லெண்ணத்தோடுதான் கொடுத்தவந்தார்கள். அப்படிக் கொடுத்துவந்ததையும் எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் குறை சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். அப்படி பஞ்சத்தை சமாளித்து முதல்

12-43
p.m.

[Sri V. S. Sivaprakasam]

[25th August 1955]

திட்டத்தை ரொம்பவும் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றினார்கள். அப்படி, நடத்தியதால் இன்றைக்கு என்ன நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். எதிர்க்கட்சியில் இருக்கக் கூடியவர்களே இப்பொழுது பஞ்சம் நீங்கிவிட்டது என்று சொல்லும்படியான நிலைமைக்கு இப்பொழுது சர்க்கார் வெற்றியடைந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

“அந்தத் திட்டத்தைப்பற்றி குறை சொன்னதுபோல்தான் இந்த இரண்டாவது ஐந்து ஆண்டு திட்டத்தைப்பற்றியும் இப்பொழுது அவர்கள் குறை சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தில் அவர்களுக்கு நம் பிசுக்கை இல்லாமல் இருக்கிறது. இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் திட்டம் நிறைவேற வேண்டுமென்றால் அதன் பலனை அறியவேண்டுமென்றால் இன்னும் சில வருஷங்களாகும். அப்பொழுது இந்தத் திட்டத்தின் பலன் தெரியும். அன்று நாட்டில் பற்றாக்குறை இருந்ததை இன்று முதல் ஐந்து ஆண்டுத் திட்டத்தின் மூலம் நாம் சமாளித்திருக்கிறோம். அதைப்போலவே சில வருஷத்தில் இந்தத் திட்டத்தின் நன்மை தெரியும். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டியது உணவுப் பற்றாக்குறையை சமாளிக்க வேண்டியதாக இருந்தது. அதை சமாளித்து விட்டார்கள்.

“இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இன்று சர்க்கார் தயாரித்திருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தில் நாம் என்ன காண்கிறோம். நாட்டில் இருக்கக்கூடிய ஒரு கோடி நபருக்காவது வேலை கிடைக்கும் முறையில் நாட்டின் பொது மக்களுடைய வாங்கும் சக்தி, வாழ்க்கைத்தரம் முதலியவைகள் உயருவதற்கு உதவியாக இருக்கக்கூடிய தொழில்களை ஆரம்பிக்கப்போகிறார்கள். அவைகளை நல்ல முறையில் நாம் அமுல் நடத்தினால் உண்மையிலேயே நாட்டு மக்களுடைய வாங்கும் சக்தி அதிகரிக்கும், வாழ்க்கைத்தரம் அதிகரிக்கும். அவைகள் உயருவதோடு நாஷனல் வெல்த் என்று சொல்லுகிற தேசத்தின் செல்வமும் பெருகும், அதற்கு உதவியாக இருக்கும். அதற்கு உதவியாக இருக்கக்கூடிய தொழில்களை ஆரம்பிப்பதற்கு இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் வழிவகை செய்திருக்கிறார்கள். மக்களின் அத்தியாவசிய தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்யவே அதற்குத் தக்கபடி இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைத் தயாரித்திருக்கிறார்கள். இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாமல் பழைய பாடத்தையே படித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். சர்க்கார் எவ்வளவு நல்ல முறையில் திட்டங்களைத் தயார் செய்தாலும் கனம் கே. டி. ராஜா போன்றவர்கள் அதைப்பற்றி குறை கூறிக்கொண்டுதான் வருகிறார்கள். வரப்போகும் திட்டத்தை நல்ல முறையில் அமுல் நடத்த முடியாது என்றும் சொல்லுகிறார். வரப்போகும் திட்டத்தை நல்ல முறையில் அமுல் நடத்தினால் நமது நாட்டிலுள்ள ஏழைகள், விவசாயிகள் தொழிலாளர்கள் அவ்வளவு பேர்களும் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமையைக் காட்டிலும் நல்ல நிலைமைக்கு வர முடியும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறேன். மக்களுடைய அத்தியாவசிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தாலொழிய மக்களுடைய வாங்கும் சக்தி வாழ்க்கைத்தரம் முதலியவைகளை எப்படி உயர்த்த முடியும்?

“இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் மக்களுக்குள்ள அத்தியாவசிய தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்கு மிக மிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மக்களுக்கு கல்வி வசதி, குடிதண்ணீர் வசதி, சுகாதார வசதி, போன்றவைகளுக்கும் லோகல் டெவலப்மென்ட் ஸ்கீம் போன்ற ஜில்லாவாரி அபிவிருத்தி முதலியவைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். வரப்போகும் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் மத்திய சர்க்கார் எடுத்து நடத்தக்கூடிய பெரிய தொழிற்சாலைகள், மாகாண சர்க்கார் எடுத்து நடத்தக்கூடிய சிறு குடிசைத் தொழில்கள் இவைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் தோல் பதனிடும் தொழில் (லெதர் இண்டஸ்ட்ரி), ஒன்று (ஹான்ட் மேட்), தீப்பெட்டி கைத்தொழில் (மாட்ச் பாக்கரி), முதலியவைகள் இருக்கின்றன. இவைகளுக்கு சர்க்கார் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் சர்க்காருக்கு என்னுடைய நன்றியை செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சாதாரணமாக விவசாயத்தை மக்களுடைய முக்கியமான தொழிலாக வைத்துக் கொண்டாலும் அதைவிட

25th August 1955] [Sri V. S. Sivaprakasam]

விவசாயத்திற்கு அனுசூலமாக உள்ள ஒரு தொழில் இருக்கிறது. அதாவது தோல் பதனிடும் தொழில். நாட்டில் விவசாயம் அதிகரிக்க வேண்டும் என்றால், உணவுப் பொருள் அபிவிருத்தி அடையவேண்டும் என்றால், சாதாரணமாக நிலம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் நல்ல முறையில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும் என்றால், உரம் போட்டுத்தான் பெருக்க முடியும். அதிகப்படியாக உழைக்காமல் உற்பத்தியைப் பெருக்கி வைக்கவேண்டுமென்றால், நிலத்திற்கு உரம் போடுவது அவசியம். கிராமங்களில் எவ்வளவோ உரங்களை இப்பொழுது உபயோகித்து வருகிறார்கள். அம்மோனியம் சல்பேட், பசுந்தான் உரம் முதலிய உரங்களைப் போட்டு உற்பத்தி செய்து வருகிறார்கள். அத்துடன் தோல் பதனிடும்போது ஏற்படும் கழிவு விவசாயத்திற்கு வேண்டிய உர சத்து உள்ளதாக இருக்கிறது. அப்படி கழிவாக வரக்கூடியதை பூமியில் தேக்கி வைத்து உரமாக உபயோகித்தால் விவசாயத்திற்கு உபயோகமாக இருக்கிறது. அதற்குமேல் வேறு உரங்களை போடவேண்டியதில்லை. அதனுடைய சத்து பூமியின் சத்து எல்லாம் சேர்ந்து பயிருக்கு நல்ல உரமாகிறது. இது நல்ல உரம் என்பதை நான் காண்பிக்கிறேன். அதை நான் நிச்சயமாகவும் சொல்லுகிறேன். இன்றைக்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்தான் தங்களுடைய குடிசைத் தொழிலாக தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலைகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏதாவது நிலம் இருந்தால் அந்த நிலம் மற்றவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய நிலங்களைவிட வளம் உள்ளதாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் அவர்கள் தங்களுடைய நிலங்களுக்கு இந்தத் தோல் பதனிடும்போது உண்டாகும் கழிவுகளை அந்த நிலங்களுக்கு உரமாக உபயோகிக்கிறார்கள். அவர்கள் வேறு விதத்தில் நிலத்திற்கு உரம் போடுவதில்லை. அதிகப்படியாகச் செலவும் செய்வதில்லை. அவர்களுடைய நிலத்தில்தான் விளைச்சலும் அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த விதத்தில் தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலைகளுக்கு முதலிடம் கொடுத்தால் நாம் அம்மோனியம் சல்பேட் முதலிய உரங்களைத் தயாரிக்கவேண்டிய அவசியமே இருக்காது. இப்படிப்பட்ட கழிவு உரத்தை ஒரு தடவை வேண்டிய அளவு பூமிக்குப் போட்டால் ஐந்து வருஷங்களுக்கு உரம் போடத் தேவையில்லை. ஆகவே இந்தத் தொழிற்சாலை மிகவும் முக்கியமானது. 4 பெரிய தோல் பதனிடும் பெரிய தொழிற்சாலைகளையும், சென்ட்ரல்களையும், 53 பாதரட்சை தொழிற்சாலைகளையும் ஏற்படுத்தப்போவதாக திட்டத்தில் கண்டிருக்கிறது. அதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இந்த பாதரட்சை, தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலைகளை நிறுவுவதற்குமுன் சபையில் உள்ள ஹரிஜனப் பிரதிநிதிகளைக் கலந்து ஆலோசனை செய்யக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“இந்த சர்க்காரால் போடப்பட்டிருக்கும் திட்டங்கள் நல்ல விதமான திட்டங்கள். ஒவ்வொரு திட்டமும் மக்களுக்கு தேவையான திட்டங்கள். பலவிதமான திட்டங்கள் பலபல இலாகாக்களுக்குச் செல்லுகிறது. பல பல இலாகாக்களின் நிர்வாகத்தில் இருக்கிறது. அப்படி இருந்து, பல பல இலாகாக்கள் நிர்வகித்து அவைகள் அமுல் நடத்தப்படுவதாக இருக்கிறது. அப்படி நடத்தும்போது ஒவ்வொரு டிபார்ட்மெண்டும் கலந்தாலோசித்து நல்ல முறையில் (with better co-ordination) அமுல் நடத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஒவ்வொரு ஏரியாவும் சரியானபடி அமுல் நடத்தப்படுகிறதா என்று பார்ப்பதற்கு தனியான இலாகா அமைத்தால் நன்மையாக இருக்கும். அதனால் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் ஸ்பெஷல் டெவலப்மென்ட் ஆபீசர்களைப்போட்டு அவர்கள் மூலமாக இந்தத் திட்டங்களை சரிவர அமுல் நடத்தவேண்டும் என்ற யோசனையை சர்க்காருக்குக் கூறுகிறேன். ரிவினியூ இலாகாவில் ஒரு திட்டம் இருக்கலாம். அது அதை அமுல் நடத்தலாம். மற்ற வேலைகளைச் செய்ய மற்ற இலாகாக்கள் இருக்கலாம். இந்தத் திட்டங்கள் சரியானபடி அமுல் நடத்தப்படுகிறதாவென்று கேட்டால் அவர்கள் கூடக் குறையை சொல்லலாம். அதன்படி இல்லாமல் தனி இலாகாவை ஏற்படுத்தினால் நல்ல முறையில் வேலைகள் நடந்து வரும். ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் கீழ் வரக்கூடிய எல்லா வேலைகளையும் சரிவர அமுல் நடத்துவதற்கு தனியாக ஒரு இலாகாவை அமைத்து நடத்தும்படியாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எல்லா விஷயங்களையும் எடுத்து நடத்துவதற்கு அப்படி தனி இலாகா ஏற்படுத்தினால் உதவியாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு நேரமில்லாததால் இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

[25th August 1955]

12-53
p.m.

* SRI K. R. SAMBANDAM :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர்

அவர்களே, முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினால் கூடியவரையிலும் நமது ராஜ்யத்திலுள்ள ஒவ்வொரு கிராமங்களும், தாலுக்காக்களும் அதிக வசதி அடைந்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே குறிப்பாக ஒன்று சொல்லப்படுகிறது. மக்களுடைய பணம் இந்தத் திட்டத்திற்குச் சேரவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது இந்தத் திட்டங்கள் எந்தெந்தப் பிரதேசங்களில் போடப்படுகின்றனவோ அந்தந்தப் பிரதேசங்களிலுள்ள மக்கள் இந்தத் திட்டங்களுக்காகச் செலவழிக்கும் தொகையில் பாதிமையோ, கால் பங்கையோ கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. இது மிகவும் நல்ல ஏற்பாடுதான் என்றாலும் இன்னும் பல கிராமங்கள் நமது ராஜ்யத்தில் மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. பொருளாதாரத்திலும், இதர தொழில் துறைகளிலும் அவர்கள் மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமென்றால் அவர்கள் வாழும் பிரதேசங்களில் பல அபிவிருத்தித் திட்டங்களைப் போட்டாகவேண்டும். அவ்வாறு போட வேண்டுமென்றால் அந்தத் திட்டங்களுக்குச் செலவாகும் பணத்தில் பாதிமையோ, கால் பங்கையோ அவர்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னால் அவர்கள் பணத்திற்கு என்ன செய்வார்கள் என்பதை நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். பண வசதியுள்ள கிராம மக்கள் பணத்தைக் கொடுத்துவிடுவார்கள். அதனால் மேலும் மேலும் அவர்களுடைய கிராமங்களே அதிக அபிவிருத்திகளை அடைய முடியும். பணவசதியில்லாத கிராமங்கள் இந்த இரண்டாவது ஐந்து வருஷத் திட்டத்தாலும் எவ்வித அபிவிருத்தியும் அடையாமல் மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையிலே இருக்கும்படியாக வரும். இது சரியல்ல. நமது ராஜ்யத்தில் இன்னும் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இதுமாதிரியாக மிகவும் பிற்பட்ட நிலையில் இருக்கும் கிராமங்கள் இருக்கின்றன. எனக்குத் தெரியும். பலமிடங்களில் பிணத்தைச் சுவதற்கு சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு நடைபுரையிலல்லாத கிராமங்கள் பல இருக்கின்றன. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் எங்கு பார்த்தாலும் இதைப் பார்க்கலாம். அந்த கிராமங்களுக்கு எல்லாம் நல்ல ரோடு வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டும். குடியிருப்பதற்கு மனைகள் வழங்க வேண்டும். அந்த மனைகள் கூடுமானவரையில் நல்ல செளகரியமான இடங்களில் அமைந்திருப்பதாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதோடு பிற்பட்ட கிராமங்களில் அந்தப் பகுதி மக்கள் திட்டங்களுக்கு எவ்வித பண உதவி கொடுப்பதற்கும் சக்தியில்லாமலிருந்தாலும் அந்தப் பிரதேசங்களில் சர்க்காரே முன் வந்து அந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கவேண்டும். அம்மாதிரி செய்யும்படியாக ஜில்லாக் கலெக்டர்களுக்கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக நமது சென்னை ராஜ்யத்திற்குவேண்டிய போதுமான உணவு தானியங்களை தஞ்சாவூர் ஜில்லா உற்பத்தி செய்து கொடுக்கிறதென்றால் அது மிகையாகாது. அந்த ஜில்லாவிலுள்ள விவசாயிகள் மேலும் மேலும் அதிக உணவு உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவல் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சர்க்கார் விவசாயப் பண்ணைகளுக்குச் சென்று தங்களுக்கு வேண்டிய நல்ல விதை, விவசாயத்திற்கு வேண்டிய மிஷின்ன்கள் வேண்டுமென்று கேட்டால் அவர்களுக்கு எந்தக் காலத்தில் அவை தேவையோ அந்தக் காலத்தில் அவர்களுக்கு அது கொடுக்கப்படுவதில்லை. அவர்களுக்கு வேண்டாத காலத்தில் அவை இருக்கின்றன, வந்து எடுத்துக்கொண்டு போங்கள் என்பதாக அவர்களுக்குத் தகவல் அனுப்பப்படுகின்றது. விவசாயக் கருவிகளை ஒவ்வொரு விவசாயப் பண்ணைக்கும் அதிகமாக வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலமாக உணவு உற்பத்தியை அதிகப்படுத்தவேண்டுமென்று ஒரு பக்கத்தில் சொல்லிக்கொண்டு மற்றொரு பக்கத்தில் சர்க்கார் விவசாயப் பண்ணைகளின் மூலமாக பலவிதமான பிரசாரம் செய்தாலும் விவசாயிகள் கேட்கின்ற விவசாயக் கருவிகளை காலாகாலத்தில் கொடுத்து உதவி செய்யாவிட்டால் எவ்விதமான பிரயோஜனமும் ஏற்படாது. ஆகவே விவசாயப் பண்ணைகளின் மூலமாக விவசாயிகளுக்குத் தேவைப்படும் சாமான்களை காலாகாலத்தில் கொடுத்து உதவி செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

25th August 1955] [Sri K. R. Sambandam]

“அடுத்து, தஞ்சை ஜில்லாவில் இப்பொழுது சர்க்கரை ஆலை ஒன்றை ஆரம்பிப்பதற்கு அனுமதி கொடுத்திருப்பதோடு, அதற்கு வேண்டிய கரும்பைச் சாகுபடி செய்து கொள்வதற்கு வேண்டிய தண்ணீரையும் கொடுத்து வருகிறார்கள். இதன் காரணமாக தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் தண்ணீர் நெருக்கடி மிக அதிகமாகிவிட்டது. இதன் காரணமாகத்தான் நேற்று ஒரு அவசரப் பிரேரணை கூட சபையில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கரையை உணவுப் பண்டமாகக் கொண்டாலும்கூட சர்க்கரையைவிட அரிசி மிகவும் முக்கியமானது. சர்க்கரை ஆலையை வைத்திருப்பவர் வேண்டுமானால் பம்பு செட்டுகளின் மூலம் கரும்புச் சாகுபடிக்கு வேண்டிய தண்ணீரை பூமிக்குள் இருந்து எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று ஏற்பாடு செய்தாலும் செய்யலாமே தவிர இதர விவசாயிகளைப் பாதிக்கக் கூடிய அளவில் காவேரி ஆற்றின் தண்ணீரையே கரும்புச் சாகுபடிக்கு விட்டுவிடக் கூடாது. நல்ல நெல் பயிரிடக் கூடிய வசதியுள்ள இடங்களில் கரும்பைச் சாகுபடி செய்ய அனுமதிப்பதும் நல்லதல்ல. வேண்டுமானால் தென்னாற்காடு, சேலம் போன்ற இடங்களில் கரும்பை பயிர் செய்து கொள்ளலாம் என்று ஏற்பாடு செய்யலாம்.

“தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் பேப்பர் உற்பத்தி செய்யும் ஒரு தொழிற்சாலையை வேண்டுமானால் ஏற்படுத்தலாம். பேப்பருக்கு வேண்டிய கூழ் செய்வதற்கு உபயோகப்படக்கூடிய வைக்கோல் அதிகம் இருக்கின்றன. முக்கியமாக வைக்கோல் மிக அதிகம் இருக்கின்றன. மாடுகளின் தீவனத்திற்குப் போக பாக்கி ஏராளமாக மிஞ்சுகின்றது. ஆகவே தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் உடனடியாக ஒரு காகிதத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக இந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் மீனவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க பல ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் சின்னங்குடி தரங்கப்பாடி போன்ற இடங்களில் பல மீனவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருக்கக்கூடிய இடங்களையெல்லாம் சில சமயங்களில் கடல் மூழ்க அடித்து விடுகிறது. அவர்களுக்கு குடியிருப்பது மனை வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படவேண்டும். சின்னங்குடி, மானிக்கப்பங்கு, கரங்கை போன்ற இடங்களிலுள்ள மீனவர்கள் ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம் ரூபாய் பெறுமானமுள்ள மீன்களைப் பிடிக்கிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் தலையி லேயே சுமந்து கொண்டு மார்க்கெட்டிற்குக் கொண்டுவரவேண்டியிருக்கிறது. காரணம் நல்ல ரோடு வசதியில்லாததுதான். அவர்களுக்கு நல்ல ரோடு வசதிகள் எல்லாம் செய்து கொடுக்கப்படவேண்டுமென்ற திட்டம் இருக்கிறதே தவிர அவற்றுக்காக ஒதுக்கப்படும் பணத்தில் ஒரு அணு கூட பலவிதமான நன்மைகளை அவர்களே செய்து கொள்வதற்கு வசதி ஏற்படும். இவ்வளவு செலவு ஏற்படாது என்றும் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“இன்றைக்கு ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலமாக கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்தக் கடன் நிலமுள்ளவர்களுக்கும், செல்வாக்கு உள்ளவர்களுக்கும்தான் கொடுக்கப்படுகிறதே தவிர நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும் கொடுக்கப்படுவதேயில்லை. தஞ்சாவூர் பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்திருப்பதன் காரணமாக விவசாயம் செய்வதற்கான பூரூச் செலவையும் விவசாயிகளே செய்துகொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். மிராசதார்கள் தங்களுக்குச் சேரவேண்டிய வாரத்தை மாத்திரம் வசூலித்துக்கொள்ள வருகிறார்களே தவிர விவசாயிகளுக்கு எவ்விதமான கடன் உதவி செய்யவும் முன் வருவதில்லை. அதனால் பலயிடங்களில் விவசாயிகளால் சரிவர விவசாயம் செய்ய முடியாமல் நிலத்தை விட்டுவிட்டே ஓடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும் கிராமங்களில் கடன் கிடைக்கும்படியான ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும். நிலமில்லாதவர்களுக்கு நபர் ஜாமீன் பேரில் இப்பொழுது இருக்கும் சட்டரேவு பாங்குகளின் மூலமாகவே கடன் கொடுப்பதற்கு வசதிகளை உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும். மடங்களுக்கும் தேவஸ்தானங்களுக்கும்

[Sri K. R. Sambandam]

[25th August 1955]

1-05
p.m.

சொந்தமான நிலங்களை நிலமில்லாத ஏழை விவசாயிகளுக்கு குத்தகைக்குக் கொடுக்கும் படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த இடங்களில் கூட்டுறவுப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்தலாம். கூட்டுறவுப் பண்ணைகளின் மூலமாக வாரம், தசகூலி போன்றவைகளைக் கொடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்யலாம். அறுவடை காலங்களில் செலவான தொகை பூராவையும் எடுத்துக்கொண்டு பாக்கியை அவர்களிடையே பிரித்துக் கொடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்யலாம். இம்மாதிரியாக புரட்சிகரமான சில ஏற்பாடுகளைச் செய்வதன் மூலமாக பலவிதமான முன்னேற்றத்தை நாட்டில் ஏற்படுத்த முடியும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அடுத்து இன்னும் ஒரே ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு நான் நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன். இது பரிசுடார்த்தமாக ஏதாவது ஒரு தேவஸ்தானத்திற்குச் சொந்தமான நிலத்தை முதலில் எடுத்துக் கொள்ளலாம். மிராசதார் களுடைய நிலம் தான் விவசாயிகளிடம் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறதே தவிர, கோவில் நிலங்கள் இன்னும் அப்படியே இருக்கின்றன.

“தஞ்சை ஜில்லாவில் ‘பைலேரியல்’ சீக்கு அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த வியாதி கொசுவினால் ஏற்படுகிறது. தஞ்சை ஜில்லாவில் உள்ள எல்லா இடங்களிலும் முனிசிபாலிடி சாக்கடைத் திட்டம் கட்டாயமாகக் கொண்டுவந்தால் தான் அந்த வியாதி நீங்கும். ஜில்லாவிற்குத் தகுந்தாற்போல் வியாதிகள் மாறுகின்றன. சில இடங்களில் குஷ்ட ரோகம் அதிகமாக மக்களைப் பாதிக்கிறது, இன்னும் சில இடங்களில் க்ஷய ரோகம் பாதிக்கிறது. அதேமாதிரி தஞ்சை ஜில்லாவில் பைலேரியல் வியாதி இருக்கிறது. அதைத் தடுப்பதற்கு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் மற்ற ஜில்லாக்களுக்கும் பரவக்கூடும். சர்க்கார் இதைக் கவனித்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI T. P. ELUMALAI :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரியப்படுகிறேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினால் இந்த நாட்டு மக்களுக்கு என்ன நன்மை ஏற்பட்டது என்பதையும் நாம் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். குறிப்பாக, எதிர்க்கட்சியில் இருக்கின்றவர்கள், முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தினால் எந்த விதமான பிரயோஜனமும் இல்லை, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே எந்த வித பிரயோஜனமும் ஏற்படப் போவதில்லை என்று சொன்னார்கள். குறிப்பாக, என்னைப் பொறுத்த வரையில் சொல்ல வேண்டுமானால் முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் மக்களுக்கு இன்றைய சர்க்கார் மீது பரிபூரண நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்ல முடியும். அந்த நம்பிக்கையோடு ஏழை மக்களுக்கு வேண்டிய நல்ல வசதிகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. குடி தண்ணீர் வசதிகள் அதிகமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஹரிஜனக் காலனிகள், பல இடங்களில் குடி தண்ணீர் இல்லாமல் பல ஆண்டுகள் இருந்த இடங்களில் இப்பொழுது குடி தண்ணீர்க் கிணறுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மின்சார வசதியும் பல கிராமங்களில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மின்சாரத்தை மனதால்கூட நினைத்திருக்க முடியாத கிராமங்கள் இன்றைக்கு மின்சாரத்தைப் பெற்று ஜெக்ஜ ஜோதியாய்ப் பிரகாசிக்கின்றன என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. (Inter-ruption.) நான் கிராமங்களைப் பற்றித்தான் சொல்லுகிறேன். நகரத்தைப் பற்றி நான் சொல்லவில்லை. இப்பொழுது செய்யப்பட்டிருக்கும் நன்மைகள் அத்தனையும் நகரத்தில் நடந்ததாக நான் சொல்லவில்லை. கிராமங்களில்தான் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, பல வசதிகளை இன்றைக்கு சர்க்கார் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனால் மக்களுக்கு, குறிப்பாக கிராம மக்களுக்கு, சர்க்காரிடத்தில் ஒரு நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சர்க்கார் செய்யக்கூடிய வேலைகளில் மக்கள் நம்பிக்கை கொண்டு, அதற்குத் தங்கள் முழு ஒத்துழைப்பையும் கொடுக்க முன்வருகிறார்கள். அதை எல்லோரும் அவசியம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அந்த நிலைமையில் சர்க்கார் காரியங்களை நடத்தி வருகிறார்கள். ஆகவே, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால் மக்களிடத்திலே பரிபூரண ஒத்துழைப்பைப் பெறுகின்ற அளவுக்கு சட்ட சபையில் இருக்கிற அத்தனை அங்கத்தினர்களும் மற்ற பெரியோர்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று நான் மிகப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

25th August 1955] [Sri T. P. Elumalai]

“இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றும்போது மக்களிடத்திலே சென்னையில் இருக்கின்ற ஏழை மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் எப்படி இருக்கிறதென்பதை எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கவேண்டும். கிராமத்தைப் பார்க்கும்போது பட்டணத்தில் பள்ளாட்டாரத்தில் இருக்கும் ஏழை மக்களுக்குத் தகுந்த திட்டத்தை இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டில் வகுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கிராம மக்களுடைய செளகரியங்களைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று சர்க்கார் காரியங்களைச் செய்து வரும்போது, அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்று சர்க்கார் பாடுபடும்போது, எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் பட்டணத்தில் நடைபாதையில் வசிக்கின்ற மக்களைக் காட்டி, அவர்களுக்கு சர்க்கார் என்ன நன்மை செய்திருக்கிறது என்ற முறையில் பிரசாரம் செய்கின்றார்கள். ஆகவே, இந்தத் திட்டத்திலே நடைபாதையில் படுத்துறங்கும் ஏழைகளுக்கு ஏதாவது வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு நன்மை செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“போக்குவரத்து விஷயத்திலே இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சென்னையில் மிகவும் மன நிம்மதிக்கு இடமில்லாமல் இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் நிர்வாகத்தில் இருக்கின்ற அதிகாரிகள்தான் என்று நான் நினைக்கிறேன். அந்த அதிகாரிகள், மற்றும் சர்க்காரிலே இருக்கின்றவர்கள் வேண்டிய நிலைமைகளை எடுத்துச்சொல்லி மக்களோடு நெருங்கும் தன்மையை அவர்களிடம் உண்டாக்க வேண்டியிருக்கிறது. சென்னை நகர போக்குவரத்தில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளிகளுக்கு முக்கியத்துவத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். சென்னையில் ஓடுகிற சர்க்கார் பஸ் விஷயத்தில் தொழிலாளிகளுடைய ஒத்துழைப்பு கூடுமானவரை கிடைக்கவேண்டுமென்று அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தக்கூடிய முறையில் அதிகாரிகள் அவர்களை நடத்த வேண்டும். குறிப்பாக, போக்குவரத்தில் இருக்கின்ற தொழிலாளர்கள், நமக்கு என்ன வந்தது, ஏதோ வேலைக்கு வந்தோம், வீட்டுக்குத் திரும்புகிறோம் என்று சிரத்தையில்லாத தன்மையில் வைக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் சர்க்கார் பஸ் போக்குவரத்து விஷயத்திலே பொறுப்புணர்ச்சி ஏற்படக்கூடிய முறையிலே இந்த சர்க்கார் அவர்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். போக்குவரத்தைப் பற்றி பலர் சர்க்காரைக் குற்றஞ் சாட்டுகிறார்கள். குறிப்பாக போக்கு வரத்து விஷயத்தில் சென்னை சர்க்கார் எவ்வளவு தூரம் மக்களுக்கு நன்மை செய்ய முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் சென்னையில் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதற்காக அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்துவதோடு கூட மேலும் நல்ல விதமாக நடைபெறுவதற்கு ஒத்துழைக்கவும் நாடெல்லோரும் முன் வர வேண்டுமென்று எல்லோரையும் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“கிராமங்களில் இருக்கின்ற குளங்களைப்பற்றிப் பேசும்போது ஒரு அங்கத்தினர் சொன்னார், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் குளங்கள் வெட்டப் படவேண்டுமென்று. நான் சொல்லுகிறேன், கிராமத்தில் இப்பொழுது தூர்ந்து போயிருக்கும் குளங்களை ரிபேர் செய்தால் போதும் என்று. இருக்கும் குளங்களை ஆழப்படுத்தி, கரைகளைச் செப்பணிட்டு வைத்தால், மழை காலங்களில் வரும் தண்ணீரை நாம் நல்ல முறையில் அந்தக் குளங்களில் தேக்கி வைத்துக்கொள்ள முடியும். இதனால் விவசாயிகளுக்குச் செளகரியம் ஏற்படும்.

“கல்வி விஷயமாக ஒரு சில வார்த்தை. பல கிராமங்களில் உயர்தரப் பள்ளிகளை வைப்பதற்கு அங்குள்ள மக்கள் ஒத்துழைப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லும்போது சர்க்கார் ஒரு திட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதாவது 50 ஆயிரம் ரூபாயும் பதினைந்து ஏக்கர் நிலங்களும் கிராமங்களிலுள்ள மக்கள் கொடுக்க வேண்டும், அப்பொழுது தான் அந்த இடத்தில் பள்ளிக்கூடத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். 50 ஆயிரம் ரூபாய் பணத்தை ஏழை மக்களால் எப்படி வசூல் செய்ய முடியும் என்று நான் கேட்கின்றேன்? அவர்களால் அவ்வளவு பெரிய தொகையை வசூல் செய்து கொடுக்க முடியாது. ஆகவே, அந்த விதியை எடுத்து விட்டு, கூடுமானவரை மக்கள் ஒத்துழைப்பைக் கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு ஏறக்குறைய 25 ஆயிரம் ரூபாய்

[Sri T. P. Elumalai]

[25th August 1955]

அல்லது அதற்குள் ஒரு தொகையைக் கொடுத்தால் போதும் என்று ஒரு தொகையை சர்க்கார் நிர்ணயித்தால், பல இடங்களில் உயர்தரப் பாடசாலைகள் வருவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். திருவொற்றியூரில் 25 ஆயிரம் ரூபாய்க்குள் மக்களிடமிருந்து சேகரித்து வைத்திருக்கின்ற நிலைமையில் இருக்கிறோம். ஏறக்குறைய நான்கு ஏக்கர் நிலங்களும் நாங்கள் சேகரித்து வைத்திருக்கின்றோம். சர்க்கார் 50 ஆயிரம் ரூபாயும் பதினேந்து ஏக்கர் நிலமும் மக்களுடைய முயற்சியின் மூலம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்பதால் அங்கு ஒரு உயர்தரப் பாடசாலையை ஏற்படுத்த முடியாமல் போய்விடுகிறது. இதையெல்லாம் கவனித்து சர்க்கார் போதுமான உதவி செய்து மக்களுடைய ஒத்துழைப்பைக் கோரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை வகுத்து, அதை 1961-ம் ஆண்டு முடிக்கப்போகிறோம். ஐந்தாண்டு திட்ட காலம் 1961-ல் முடிவடைந்த பிறகு ஹரிஜன மக்களும், ஆதித்திராவிட மக்களும் தங்களுக்குச் சலுகை வேண்டுமென்று கேட்கக்கூடிய நிலைமையை சர்க்கார் ஏற்படுத்தக்கூடாதென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். நான் இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால் அவ்வளவு தூரம் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் நாம் முன்னேறவேண்டும். இந்த நிலைமை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிச் செய்தாலொழிய ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே நமக்கு ஒரு நம்பிக்கை ஏற்படாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“இந்தத் திட்டத்தில் அறிக்கை பூராவும் தமிழிலே மொழி யெடுத்து மக்களுக்கு வழங்கப்படவேண்டும். சட்ட சபையில் இருக்கின்ற என் போன்றவர்களுக்கும் அம்மாதிரி தமிழ் மொழிபெயர்ப்பை வழங்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். மக்களோடு நெருங்கிப் பழகுகின்ற ஒரு சில ஊழியர்களோடு பேசி திட்டத்தை விளக்கவேண்டுமென்றால் ஆங்கிலத்தில் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அது அவ்வளவு சௌகரியமாக இருக்கவில்லை. அவர்களுக்குப் புரியும் முறையில் தமிழில் இருக்க வேண்டும். நான் இதை என் சொல்கிறேன் என்றால், ஆங்கிலத்தில் அங்கத்தினர்கள் பேசுவதற்கு சௌகரியமான வகையில் திட்டமானது ஆங்கிலத்தில் தெளிவாக விலக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அவர்கள் சௌகரியமாகப் பேசிவிடமுடிகிறது. ஆனால், தமிழிலே பேசக்கூடிய அங்கத்தினர்களுக்குச் சௌகரியமான முறையில் திட்டங்கள் தமிழில் இருந்தால்தான் அவர்கள் திட்டங்களெல்லாவற்றையும் நன்கு தெரிந்துகொண்டு குறுகிய காலத்தில் நிறைய விஷயங்களைச் சர்க்காருடைய கவனத்திற்குச் கொண்டு வருவதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும். எங்களைப் போன்றவர்கள் பேசும் போது 15 நிமிஷ அளவாகத்திலிருந்து பத்து நிமிஷத்திற்கு வந்துவிடுகிறது. அதற்கு அனுசரணையாக திட்டங்கள் தமிழில் விளக்கப்பட்டிருந்தால் எங்களுக்கு ஓரளவு சௌகரியமாக இருந்திருக்கும். இவைகளையெல்லாம் சர்க்காரிலே இருக்கின்ற மந்திரிமார்களும் மற்ற பெரியோர்களும், குறிப்பாக நம்முடைய முதல் மந்திரி அவர்களும் இதைக் கவனித்து ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப்படும் அத்தனை பிரசுரங்களையும் கூடுமானவரையில் தமிழிலும் அச்சடித்து அங்கத்தினர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கொடுத்தால், நாங்கள் மக்களிடையே வேலை செய்கின்றபோது சர்க்கார் மக்களுக்காக என்ன காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள், இனி என்ன செய்யப்போகிறார்கள் என்பதைப்பற்றி நல்ல முறையில் மக்களுக்கு விளக்குவதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும். ஆங்கிலத்தில் பிரசுரங்கள் இருப்பதால் மக்கள் சர்க்கார் செய்யக்கூடிய நன்மைகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

“உதாரணமாகக் குறிப்பிடவேண்டுமென்றால், ஒரு ஊரில் மின்சார வசதி விஸ்தரிக்கப்படுகிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்த வசதியைச் சர்க்கார் செய்வதற்குக் காரணமாயிருந்தவர் யார் என்பதைக்கூட மக்கள் புரிந்துகொள்ள முடியாத அளவுக்கு இருக்கிறது. மாற்றுக் கட்சிக்காரர்கள் அங்குள்ள மக்களை ஏமாற்றி, தாங்கள்தான் அதற்குக் காரணம் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். அதையும் மக்கள் நம்பிவிடுகிறார்கள். ஒரு ஊரில் மின்சார வசதி விஸ்தரிக்கப்பட்டிருப்பதைப்பற்றி அங்குள்ள கிராம ஜனங்களைக் கேட்டால், ‘இங்கிருக்கும் தலைவர்கள் இந்த மின்சாரத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள்’ என்றோ, ‘இங்குள்ள பஞ்சாயத்து

25th August 1955] [Sri T. P. Elumalai]

போர்டு தலைவர் கொண்டு வந்தார்' என்றே சொல்லுகிறார்கள். அம் மாதிரி யார் ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டுவருவதற்குப் பொறுப்பாளி என்பதை மக்கள் உணர்ந்துகொள்ளமுடியாத அளவுக்கு வேலை நடக்கிறது. இதற்காகத்தான் நான் சொல்லுகின்றேன், சர்க்கார்ப் பிரசுரங்களெல்லாம் தமிழில் அச்சடித்துக்கொடுக்கப்பட்டால், சர்க்கார் மக்களுக்காகச் செய்யக் கூடிய திட்டங்களையெல்லாம் மக்கள் எளிதில் புரிந்துகொண்டு சர்க்காரைப் பற்றி நல்ல அபிப்பிராயம் ஏற்படுவதற்கு வசதியாக இருக்கும். அதைச் சர்க்கார் செய்யவேண்டுமென்று மிகப் பணியோடு கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“சில இடங்களில் விவசாயத்திற்கு லாயக்காக இருக்கும் இடங்களையும் மாந்தோப்பு இருக்கக்கூடிய இடங்களையும் அழித்துவிட்டு, அங்கு சென்னை கார்ப்பரேஷனல் புல் வீளைவிகப்படுகிறது. அங்கு கால்நடைக்கான காலனியை ஏற்படுத்தி சென்னை நகர எவ்லையில் இருக்கின்ற பசு மாடுகளை அங்கு வைக்கப்போவதாக ஒரு திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டத்தை எருக்கஞ்சேரியில் நடத்தப்போவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஐந்தாறு ஏக்கர் நிலங்கள், பயிர் செய்யக்கூடிய நிலங்களும், மாந்தோப்பு இருந்த இடங்களும் அழிக்கப்பட்டு அங்கு இம்மாதிரி காலனியை ஏற்படுத்துவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இதனால் மக்களிடையே வேறுவிதமான அபிப்பிராயத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. ஆகவே, எந்த விதமான பயிரும் ஆகாத நிலங்களில் இத்தவித கால்நடைகளுக்கான வசதிகளைச் செய்ய வேண்டுமே தவிர, இருக்கின்ற பயிர்களை அழித்து, இருக்கின்ற மாந்தோப்பையும் அழித்து வேலை செய்யக்கூடாது. பல ஏக்கர் நிலங்கள் தரிசாகக் கிடக்கின்றன. பல நிலங்கள் விவசாயத்திற்கு லாயக்கற்றதாக இருக்கின்றன. அந்த இடங்களிலே இப்படிப்பட்ட வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும். சென்னை கார்ப்பரேஷன் கால்நடைக் காலனி ஏற்படுத்துவதற்கு ஆரம்பித்திருப்பதைத் தடுக்கவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். கால்நடைக்கு காலனி வேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால், விவசாயத்திற்கு லாயக்காகவும், ஏற்கனவே மாந்தோப்புகள் உள்ள இடங்களும் நல்ல முறையில் பயன்படுத்தப்படவேண்டுமேயோபிய கால்நடைகளுக்காக ஒதுக்கப்படக்கூடாது என்றுதான் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். இதைக் கார்ப்பரேஷன் உணர்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

“மீனவர்களைக் கவனிக்கும்போது அவர்களுக்கு கட்டு மாங்கள் கிடைக்கவில்லை . . .”

DEPUTY SPEAKER :—“உங்களுக்கு கொடுத்த அவகாசம் முடிந்ததுவிட்டது. ஸ்ரீ சாமையக்கூரையார் அவர்கள் இனி பேசலாம்.”

*SRI G. SAMIA KOORAYAR :—“உதவி சபாநாயகர் அவர்களே இரண்டாவது ஐந்து வருஷத்திட்டத்தின் பேரிலே நான் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை சொல்லுகின்றேன். இந்தத்திட்டத்தில் மிகுந்த நல்ல ஏற்பாடுகள் அடங்கியிருக்கின்றனவென்றுதான் கொள்ளவேண்டும். இருந்தாலும் அது நடைமுறையில் எப்படி இருக்கப்போகின்றது என்பதை பொருத்துத்தான் நாம் அதனுடைய பலனை எதிர் பார்க்கவேண்டும். 1-16 p.m.

“இந்தத் திட்டத்திலே குறிப்பாக கனரத் தொழில்களைப்பற்றி இரும்பு உருக்குத் தொழிற் சாலைகளைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உருக்கும் தொழிற்சாலைகள் நமக்கு மிகமிக அவசியம்தான். அதோடு அந்த இரும்புத் தொழிற்சாலைகளை நடத்துவதற்கு வேண்டிய பெரிய இயந்திரங்களை உற்பத்தி பண்ணுகிற தொழிற்சாலையும் நமக்கு மிகவும் அவசியம். ஆனால் அந்தத் தொழிற்சாலையை நம் நாட்டில் பரவலாக ஏற்படுத்த வேண்டுமே தவிர ஒரே இடத்தில் ஏற்படுத்துவது தகாத காரியமாக இருக்கும். நம் ராஜ்யத்தில் சேலத்தில் இரும்புக் கனி இருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆகையால், இந்த ராஜ்யத்தில் இரும்புத் தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்துவதில் அரசாங்கம் முக்கிய பங்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இங்கு நிலக்கரி கிடைக்காத காரணத்தால் அத்தொழிற்சாலையை அமைக்கமுடியாது என்று சொல்வதற்கில்லை. இந்த நாட்டிலுள்ள கச்சாப் பொருள்களை இன்னொரு நாட்டிற் கொண்டுபோய்

[Sri G. Samia Koorayar] [25th August 1955]

அவற்றைச் செயற்கைப் பொருள்களாமாற்றி வினியோகம் செய்வதைவிட, நம் நாட்டிலேயே ஒரு ராஜ்யத்திலிருந்து இன்னொரு ராஜ்யத்திற்கு நிலக்கரியைக் கொண்டுநெந்து இரும்புத் தொழிற்சாலையை ஸ்தாபிப்பது தான் நல்லது. அதனால் யாதொரு கஷ்டமும் ஏற்படாது. நிலக்கரி கிடைக்கிற இடத்திலேயே தொழிற் சாலையை ஸ்தாபித்தால், உற்பத்தியான பொருள்களை மறுபடியும் வேறு இடங்களுக்குக் கொண்டுபோகத்தான் வேண்டியிருக்கும். ஆகையால், மூலப்பொருள் கிடைக்கும் இடத்தில் தொழிற் சாலையை நிறுவினால், ஏராளமான பேருக்கு வேலை கிடைக்கும். அதோடு கூட நம் ராஜ்யத்தில் கனரகத் தொழில்கள் ஸ்தாபனமாவதற்கு வேறுதவாங்கவும் இருக்கும். ஆகையால், மத்திய அரசாங்கம் சொல்வதைக் கேட்டு சமாதானம் கொள்ளாமல் நாம் பிடிவாதமாகியிருந்து நம்ராஜ்யத்தில் இரும்புத் தொழிற்சாலையை அமைக்கப் பாடுபடுவேண்டும்.

“இரண்டாவதாக கதர் உற்பத்தியைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்நாட்டில் மக்களுக்கு அத்தியாவசியமான துணியை கதர் நூலைக்கொண்டு கைத்தறியின் மூலம் உற்பத்தி செய்யவேண்டும். இந்தத் தொழில்களை மில்களுக்கு ஒதுக்கக்கூடாது. கதர் நூலைக்கொண்டு நடத்தும் கைத்தறி நெசவத்தொழில் விவசாயிகளுக்கு அதிகமாக வேலையில்லாத நாட்களிலும் முழுநேர வேலையில்லாதவர்களுக்கும் உதவிகரமான தொழிலாக இருக்கும். ஆகையால் அவ்வேலையைக் குடிசைத் தொழில்களுக்கு ஒதுக்கவேண்டும். கதர் கைத்தறி கைத்தொழில் யந்திரத் தொழிலோடு போட்டி போடுவது அசாத்தியமான காரியம். ஆகையால் புதிய மில்களுக்கு லைசென்சு கொடுப்பதை நிறுத்தவேதோடு, இப்போதிருக்கும் மில்களை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் ஒழிப்பதற்கும் பாடுபடுவேண்டும். எககாலத்தில் மிலிலையும் வைத்துக்கொள்வது கைத்தறியையும் வைத்துக்கொள்வது என்பது முடியாத காரியம். பேச்சுக்கு வேண்டாமுனல் சொல்லாமே தவிர ராக்கிச மில்களோடு கைத்தறி போட்டி போட முடியாது.

“பிரிட்டிஷர் ஆட்சி காலத்தில் வங்காளத்தில் கவர்னராக இருந்த கேலி (ஆஸ்டிரேலியக்காரர்) மஹாத்மா காந்தியடிகளை கதர் உற்பத்தி விஷயமாய் ஆலோசனை கேட்டதில் மில்துணி கெஜம் ஒன்றுக்கு 7 அணுவீதமும், கதர் கெஜம் ஒன்றுக்கு 12 அணுவீதமும் விற்பதை மாற்றி மில்துணிக்கு கெஜம் ஒன்றுக்கு 12 அணு என்று விலை நிர்ணயித்து அதில் வரும் லாபத்தை வைத்துக்கொண்டு கதரை விருத்தி செய்யலாம் என்று மஹாத்மா ஆலோசனை எண்ணினார்கள். ஆனால் யுத்தம் வந்த காரணத்தினால் அந்தக் கொள்கை அமுல் நடத்துவது தடைப்பட்டது. ஆகையால் மில்துணிக்கு அதிக வரி போடவேண்டும். அந்தத் தோகையைக்கொண்டு கதர் துணியை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும்.

“மில் துணியையும் விருத்தி செய்து கதரையும் அபிவிருத்தி செய்கிறோம் என்று சொல்வது முடியாத காரியம். யந்திரத்தின் உதவியில்லாமல் கதர் துணி உற்பத்தி செய்யமுயன்றால்தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்கமுடியும்.

“அடுத்தப்படியாக நம் நாட்டிலுள்ள பனைமரச்சாரிலிருந்து சக்கரை எடுக்கமுடியும். இதற்கு நல்லவளமுள்ள நஞ்சை நிலத்தில் கரும்பை உற்பத்தி செய்து சாகுபடி செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. இதனால் மது விலக்கால் வேலையில்லாமல் திண்டாடும் மரமேறிகளுக்கு வேலை கொடுக்க முடியும். நம் ராஜ்யத்தில் ஏராளமான பனை மரங்களிருக்கின்றன. அவைகளை கொண்டு பனஞ் சர்க்கரையை விருத்தி செய்யலாம், வீணாக, நஞ்சை நிலங்களில், விதைபோட்டு மூலதனம் கணக்குப் பண்ணி யந்திரத் தொழிற் சாலை அமைக்கவேண்டியதில்லை. நஞ்சை நிலத்தை பாம்பண்ணைவேண்டிய தில்லை. தண்ணீர் பஞ்ச காலத்தில் கரும்புக்கு தண்ணீர் விடவேண்டிய அவசியமுமில்லை. பனஞ் சர்க்கரையை உபயோகப்படுத்தினால் நீர் ரோகம் பொன்ற வியாதிகள்கூட வராது. இந்தப் பனஞ்சர்க்கரையை உற்பத்தி செய்து, நம்முடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்தது போக மீதியை வெளி நாடுகளுக்குக்கூட ஏற்றுமதி செய்யமுடியும். ஆகையால் இந்த யோசனைக்கு அரசாங்கம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

25th August 1955] [Sri G. Samia Koorayar]

“விவசாயம் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் சிறிய நீர்பாசனத் திட்டங்களை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமே தவிர, பெரிய பெரிய திட்டங்களை ஏற்றுக் கொண்டு, ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டுபோகவேண்டிய நிலைமை ஏற்படக்கூடாது. கிணறு வெட்டிக் கொடுத்து நீர்பாசன வசதியளிப்பது தான் உபயோகமாயிருக்கும். அதோடு, விவசாய நிலத்துக்கு உரம் போடுவது மிக அத்தியாவசியம். சூபர் பாஸ்பேட்டின் விலை அதிகமாக இருப்பதால், பாதி விலையை சர்க்கார் சப்ஸிட்யாகக் கொடுத்து உதவவேண்டும். சஸ்பேனியா மூட்டை ரூ. 44 ஆகியிருக்கிறது. அதையும் உற்பத்தி செய்து பாதி விலையில் சர்க்கார் சப்ஸிட்யாகக் கொடுத்து விவசாயிகளுக்கு விநியோகம் செய்யவேண்டும். நமக்கு இப்பொழுது நடைமுறையில் இருக்கும் கல்வி உத்தியோகம் தேடுவதற்காக இருக்கிறதேயொழிய நம்முடைய பண்பாட்டை விருத்திசெய்யும் கல்வியாக இருக்கவில்லை. அகையால் பண்பாட்டை விருத்தி செய்யும் முறையில் நம்முடைய கல்வி முறை திருத்தியமைக்கப்படவேண்டும்.”

*SRI M. S. SELVARAJAN :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப்பற்றி தங்களுடைய கருத்தைத் தெரிவிக்க, கிராமாந்திர மக்களின் கமிட்டி ஆங்காங்கு அமைக்கப்பட்டது. இந்த கமிட்டிகள் அமைத்து பலகாலம் ஆனபோதிலும்கூட, கமிட்டித் தலைவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு கமிட்டிகளின் அபிப்பிராயத்தை அவசரமாக தெரிவிக்க சர்க்காருடைய உத்தரவு வேகமாக சென்றதாக தெரியவில்லை. எவ்வளவு சீக்கிரம் இந்த கிராமாந்திர கமிட்டிகளின் அபிப்பிராயங்களை தெரிந்து, ஜில்லா கமிட்டிகளும், முனிசிபல் கமிட்டிகளும் தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்து, சர்க்கார் கிராம மக்களின் எண்ணத்தை பிரதிபலித்து ஒரு திட்டம் தயாரிக்கமுடியுமோ, அவ்வளவுக் கவனத்துடன் நல்லது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். என்னை பொருத்த அளவில், மேலே இருக்கக்கூடியவர்கள், சென்னையில் இருக்கக்கூடிய மந்திரிமார்கள் உள்பட தங்களுக்குள்ளாக ஆங்காங்கு இருக்கக்கூடிய புள்ளி விவரங்களை அதிகார பூர்வமாக அறிந்து அதைக்கொண்டு ஏதோ திட்டங்களை வகுத்து மத்திய சர்க்காருக்கு அனுப்பிவிட்டார்களோ என்ற ஒரு அச்சம் அல்லது சந்தேகம், கிராமமக்களிடத்தில் நிலவவிடாமல், பார்த்துக் கொள்ளவேண்டிய பொறுப்பு சர்க்காருடையது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“சென்ற ஐந்தாண்டு திட்டகாலத்தில் சர்க்கார் தரப்பில் கூறப்பட்டது போல கிராம மக்களின் பசிப்பிணியை தீர்க்க உடனடியாக உணவுப் பிரச்சினையை தீர்ப்பது என்பதை மாதிரி கருத்தில்கொண்டு, கைத் தொழில்களுக்கும், வீணை சிறு தொழில்களுக்கும் முக்கியத்துவம் காட்டப்படாமல் இருந்து வந்தது வரஸ்தவம். சென்ற ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் கைத்தொழில் சிறு தொழில் வளர்ச்சிக்காக, மொத்தத் திட்ட தொகையில் இரண்டு சதவிகிதம் தான் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது என்பது புள்ளி விவரங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. ஆனால் இந்த முறையில், இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் நல்லவிதமாக திட்டத் தொகையில் 14 சதவிகிதம் வரையிலும் கைத்தொழில், கிராமாந்திர குடிசைத் தொழில் சிறு தொழில் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்கு ஒதுக்க திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முறையில் நமது அரசாங்கம் மொத்தமாக எதிர்பார்த்த 400 கோடி ரூபாயில் ஏறத்தாழ பாதி தொகைதான் மத்திய அரசாங்கத்தால் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும்கூட, தற்போது கைத்தொழில் சிறு தொழில் வளர்ச்சிக்காக நமது அரசாங்கத்தால் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் சதவிகிதம் நிச்சயமாக குறைக்கப்பாது என்றே நான் நம்புகிறேன். ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தத் தொகை மிகவும் அவசியமானது என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம்.

“சென்ற முறையில் பசியினால் வாடிய மக்களுக்கு முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் மூலமாக விவசாயம் செழித்து, உணவுப் பொருள்கள் சரசமான விலையில் கிடைக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது சந்தோஷப்பட வேண்டிய அம்சம்தான் என்றாலும்கூட ஜனங்களிடையே வாங்கும் சக்தியை உயர்த்தவேண்டியது சர்க்காரின் முதல் கடமையாகும். எங்கேயோ ஒரு மில்லையும், அல்லது பெரிய தொழிற்சாலையும் ஆரம்பிப்ப

1-25
p.m.

[Sri M. S. Selvarajan] [25th August 1955]

தால் மாத்திரம் இந்த பிரச்னை தீர்க்க முடியாது. ஆங்காங்கே இருக்கின்ற குடிசைத் தொழில்களுக்கு எவ்வளவுக் கவனம் ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளிக்கின்றோமோ அவ்வளவுக்கவனம் காசு வீடு தோறும் நுழைய சந்தர்ப்பம் ஏற்படும். தற்போது கிராமக் கைத்தொழில்கள் 4 அணு 5 அணு, அல்லது 8 அணு 10 அணு கூலி கிடைக்கக்கூடிய அளவுக்கு அறையோடியிருப்பதை, நவீனப்படுத்தி நல்ல ஆக்கம் அளிக்கப்படால் அவைகள் மேலான நிலைமையை யடைந்து அமெரிக்கா போன்ற அயல் நாடுகளிலிருந்து செல்வத்தைக் கொண்டுவந்து நமது நாட்டில் சேர்க்கக் கூடும். அந்த முறையில் அவைகளுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்கத் தகுந்த வகையில், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 14 சத விதம் பணம் ஒதுக்கியிருப்பதிலிருந்து, அரசாங்கத்தின் நல்லெண்ணம் தென்படுகிறது. இந்தத் தொகையில் சிறிதளவும் குறையாமல் கவனிப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

“ திருச்செந்தூர் தாலுகாவை பொருத்தமட்டும் ஆங்காங்கு இருக்கக் கூடிய குடிசை கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்காக வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய மந்திரி சபையிலிருந்து முயற்சிகள் நடந்தது. அந்த பிரதேசத்தில் மத்திய சர்க்காரின் grant-ஐ கொண்டு அங்கீகாரம் பெற்ற கைத் தொழில்கள் ஆங்காங்கு ஆரம்பிக்கப்பட்டதை மேலும் தொடர்ந்ததை மத்திய சர்க்காரின் அங்கீகாரத்தை பெற அந்த சர்க்காரை அனுகியிருப்பதாக தெரிகிறது. என்னுடைய எண்ணம் என்னவென்றால், நமது மாகாண சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து ஒரு lump-sum grant-ஐ பெற்று ஆங்காங்கு இருக்கக்கூடிய தேவைகளுக்கு தகுந்த ஒரு தொகை ஒதுக்கினால்தான் காலதாமதமின்றி இந்த குடிசைத் தொழில்களுக்கு நன்மை செய்யமுடியும்.

“ இன்றைய தினம் கூட்டுறவு முறையில் இயங்கக் கூடிய பாங்குகளில், நல்ல வசதி யுள்ளவர்களுக்கும் கடன் உதவி கிடைக்கிறது. சாதாரணமானவர்களுக்கும் நிலமில்லாதவர்களுக்கும் இந்த கடன் வசதி கிடைக்கும்படி வசதி செய்யவேண்டுமென்று பலர் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்கள். இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில்கூட, அரசாங்கம் நல்லெண்ணத்துடன் கூட்டுறவு முறையில் பெரிய கூட்டுறவு சொசைடிகள் கூட்டுறவு பாங்குகள், கிராம கூட்டுறவு பாங்குகள் ஆகியவை அமைத்து நிலம் இல்லாத ஏழைகளுக்கு வழங்கக்கூடிய கடன்களில் ஏதேனும் திரும்பி வராமல் தவறுகள் ஏற்படாஅலும்கூட, அந்தத் தொகையை சரிக்கட்ட அரசாங்கம் உதவித்தொகை கொடுக்க தயாராக இருப்பதாக தெரிவித்திருக்கிறது. அரசாங்கம் நல்லெண்ணம் கொண்டிருக்கிறபோதிலும்கூட ஆங்காங்கே இருக்கக்கூடிய ஒரு சில கூட்டுறவு ஜில்லா பாங்குகள் கடன் வசதி செய்து கொடுப்பதில் அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைக்க மறுக்கிறது என்ற துர்பாக்கிய செய்தி வருந்தத்தக்கதாக உள்ளது. அரசாங்கம் துணிவு கொண்டு, சாதாரண ஜனங்களுக்கும் நிலமில்லாதவர்களுக்கும் கடன் கொடுத்து உதவ நல்ல வாய்ப்பை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“ மீன்பிடி தொழிலுக்காக சென்ற முறையில் எவ்வளவு தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருந்ததோ அவ்வளவு தொகையையும் செலவு செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும்கூட எவ்வளவு quota of turnover எதிர்பார்த்ததோமோ, அபிவிருத்தி எதிர் பார்த்ததோமோ, அதில் கால் பங்குதான் அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கிறது. 2,000 டன் கிடைக்கவேண்டிய இடத்தில் 500 டன் தான் கிடைத்திருக்கிறது என்ற செய்தி கேட்டு வருந்த வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இந்த நிலையில் ஆழ் கடலில் மீன்பிடிக்கக்கூடிய நவீன தொழில் எவ்வளவு விருத்தி செய்ய முடியும் என்பதை அதி ஜாக்கிரதையாக கவனிக்கவேண்டியது அரசாங்கத்தினுடைய பொறுப்பு. நான் அறிந்த மட்டில் சில இடங்களில் பாதை உபத்திரவத்தால் ஆழ் கடலுக்கு போக வசதியில்லை என்று தெரிகிறது. திருச்செந்தூர் தாலுகாவில், பெரியதாழை என்ற இடத்தில் ஆழ் கடல் மீன்பிடிப்பிற்கு உபத்திரவமாக கற் பாறைகள் மலர்ந்து இருக்கின்றன. அவற்றை பெரிய நிபுணர்களைக் கொண்டு, தேவையானால் வெளி நாட்டு நிபுணர்களைக் கொண்டு,, ஆராய்ச்சி செய்து எவ்வளவு சிக்கிரம் நீக்கி மீன்பிடி தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்ய முடியும் என்பதை கவனிக்கவேண்டும்.

25th August 1955] [Sri M. S. Selvarajan]

“ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் சம்பள நிலையில் அரசாங்கம் அக்கரை செலுத்தி **Higher grade, Secondary grade** ஆசிரியர்களின் அடிப்படை சம்பளத்தை 10 ரூபாயிலிருந்து 15 ரூபாய் வரை உயர்த்த திட்டமிட்டிருப்பதை, இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்ட நகலிலிருந்து பார்க்கிறோம். ஆனால் அதே சமயத்தில் இந்த சம்பள உயர்வை ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்திற்குள் இரண்டு இரண்டு ரூபாய் கூடுதலாக கொடுத்தால்போதும் என்று அரசாங்கம் அபிப்பிராயப்படுகிறது. இதையும் திட்டநகலிலிருந்து நாம் காண்கிறோம். எனது அபிப்பிராயம் ஐந்து வருஷங்களில் கொடுக்க உத்தேசித்திருக்கிற உயர்வை மொத்தமாக அல்லது இரண்டு தவணைகளில் கொடுத்து உயர்த்தலாம் என்பதுதான்.

“தாலுக்காதோறும் இருக்கக்கூடிய தலைமை ஆஸ்பத்திரிகளை அரசாங்கத்தின் கைக்கு மாற்றி நல்ல நிலையில் இயங்கச்செய்ய அரசாங்கம் திட்டத்தில் வகை செய்திருக்கிறது என்பது நல்ல செய்தியாகும். இன்னும் கிராமங்களில் இருக்கக்கூடிய **Rural Dispensaries**-ஐ அரசாங்கம் எவ்வளவு சீக்கிரம் தன்னுடைய கைக்கு மாற்றமுடியுமோ அவ்வளவுக்கு கிராம மக்களுக்கு நன்மை செய்யமுடியும். பல இடங்களில், கிராம ஆஸ்பத்திரிகளை சர்க்கார் ஏற்று நடத்த உதவித் தொகை கொடுக்க கிராம மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அந்த நிலைமையில் அவர்களுடைய கஷ்டத்தைப் போக்க அரசாங்கம் நல்ல நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுவது மிகவும் அவசியம்.

“கிராமாந்தரங்களில் டாக்டர்களின் சேவையை பரப்ப எண்ணி, புதிதாக பாஸ் செய்து வரும் **Recruit**-களை கிராமாந்திரத்தில் சேவை செய்ய அனுப்பலாம் என்று அரசாங்கம் அபிப்பிராயம் வைத்திருப்பதாக நினைக்கிறேன். இந்த யோசனை எந்த அளவுக்கு வெற்றிகரமாக நடக்கும் என்பதை நன்கு ஆராய வேண்டும். அனுபவ இளமை படைத்த இந்த டாக்டர்கள் கிராமாந்திரத்தில் போய், அந்த பகுதியை கிராம ஆஸ்பத்திரியை தாங்கள் பயிற்சி ஸ்தலமாக ஆக்கிக் கொண்டால், இன்றைய தினம் இருக்கக்கூடிய நிலைமையை விட இன்னும் சீரான நிலைமை தான் ஏற்படும். ஆகவே, பயிற்சி யுள்ள அனுபவமுதிர்ந்த டாக்டர்கள், நகர பகுதிகளிலிருந்து கிராமங்களில் குடியேறி சேவை செய்ய வேண்டிய அளவிற்கு சம்பள நிலைமையை கவாச்சிகரமாக மாற்றி, நல்ல டாக்டர்கள் அங்கு வந்து சேவை செய்ய அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

“கிராம பகுதிகளுக்கு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு வசதி செய்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு கிராமப் பகுதி கவாச்சியடைந்து, நகர பகுதியிலுள்ள மக்கள் கிராமங்களில் குடியேறவும் வேலையில்லா தண்டாட்டம் போன்ற கொடுமைகள் குறையவும் வழியேற்படும்.”

DEPUTY SPEAKER :—“The House will now rise for lunch and meet again at 3 p.m.”

The House then adjourned.

(After lunch—3 p.m.)

VI.—GOVERNMENT BILLS.

(1) THE MADRAS CITY TENANTS' PROTECTION (AMENDMENT) BILL, 1955
(L.A. BILL NO. 15 OF 1955).

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, I had already presented the Report^a of the Select Committee on the Madras City Tenants' Protection (Amendment) Bill, 1955, and now move—

‘That the Bill, as amended by the Select Committee, be taken into consideration at once.’

^a Printed as Appendix V on pages 778-784 infra.